Felinarul lui Lewis

Orginally published as Tip Lewis and His Lamp
Copyright© 1987
By ROD AND STAFF PUBLISHERS, INC.
Crokett, Kentacky, 41413
AII Rights reserved
Tradus în limba română cu permisiunea ROD AND STAFF PUBLISHERS, INC.
Tehnoredactarea computerizată: *Gicu Cotlet*
Traducerea: *Mihaela Sveduneac*
Coperta: *Kristi Yoder*
Tipărită în USA de Christian Aid Ministries Berlin, Ohio 44610 S.U.A
Ediţia I, Mai 2010
ISBN 978-1-936208-03-6
„Aruncă-ţipâinea pe ape

Capitolul 1

Copii mari şi mici, fete şi băieţi, unii destul de mari, aglomerau camera unde se desfăşura Şcoala Duminicală. Tocmai terminară de cântat imnul lor preferat, „Ţara minunată".
Conducătorul Şcolii Duminicale verifică dacă erau grupe fără învăţător şi le suplini cu cineva de pe băncile musafirilor care se aflau lângă amvon.
în acea dimineaţă, şase băieţi murdari, zdrenţăroşi şi desculţi ocupau banca lungă de lângă uşă. Scaunul învăţătorului era gol. Băieţii dădeau impresia că au venit doar pentru distracţie. Le puteai citi pe faţă sălbăticia, viclenia şi obrăznicia. Prin hainele lor rupte, părul nepieptănat şi căutătura ochilor, demonstrau că făceau parte din „Clasa de misiune", clasă pe care cineva o formase din cei ce locuiau în casele mici, întunecate şi neconfortabile care aglomerau strada îngustă de la marginea satului. Aceşti copii s-au înduplecat să vină la Şcoala Duminicală — într-o cameră plăcută, mare şi luminoasă, unde soarele strălucea peste fetele îmbrăcate frumos şi peste băieţii ale căror gulere albe de in fuseseră aranjate chiar în acea dimineaţă de nişte mâini grijulii.
Băieţii din colţ, cu picioarele goale, îşi dădeau ghionturi, se trăgeau de păr şi râdeau în gura mare. Conducătorul se opri în faţa lor.
— Bună dimineaţa, băieţi! Mă bucur că sunteţi aici. Unde este învăţătoarea voastră?
— N-avem! răspunse unul.
— E plecată în Guineea! spuse un altul.
— îi este frică de noi! explică al treilea. Duminica trecută, Tip, băiatul de-aici, i-a murdărit rochia albastră cu piciorul lui plin de jeg. Mare puşlama, Tip ăsta.
Băieţii gustară gluma şi pufniră în râs. Şi râdeau atât de gălăgios, încât fetele din dreapta lor s-au întors să vadă ce se întâmplă. Tip îşi trecu degetele prin părul nepieptănat şi începu să râdă cu ceilalţi.
— Bine, spuse conducătorul, vă voi aduce o învăţătoare care o să vă placă, sper. Am convingerea că veţi fi cuviincioşi cu ea.
Pe banca de lângă amvon se afla doar o singură persoană, o tânără timidă şi tăcută.
— O, domnule Parker, spuse ea după ce află ce dorea conducătorul, nu pot prelua acea grupă. I-am urmărit pe băieţii ăia de cum au intrat. Par a fi puşi pe pozne şi se poartă aşa cum arată.
— Atunci ce facem, îi lăsăm aşa, fără să le atragem nicicum atenţia?
— Nu, dar... poate găsiţi o învăţătoare mai buna, una care ştie să-i captiveze.
— Dar, domnişoară Perry, nu ai rămas decât tu. Văzând-o ezitând şi îngrijorată, domnul Parker îi
şopti:
— „Ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi le-aţi
făcut."
Ea se ridică repede şi îşi luă şalul.

— Voi prelua grupa, spuse ea repede, de teamă să nu-şi piardă curajul. Acum că nu mai este nimeni, voi face tot ce pot, dar mi-e teamă. Domnul Parker o conduse prin camera lungă, pe lângă alte grupe de copii îngrijiţi şi atenţi, la scaunul de lângă uşă.
— Băieţi, ea este domnişoara Perry, spuse el. Sunt sigur că o să vă purtaţi frumos cu ea, ca nişte gentlemeni.
Domnişoara Perry îşi ocupă locul. Inima îi era neliniştită. Era învăţătoare la o grupă de Şcoală Duminicală aflată la câteva sute de kilometri. In grupa ei se adunau în fiecare duminică cinci fetiţe îmbujorate, cu ochii strălucitori. Acestea erau învăţate de mamele lor să le placă lecţiile, să fie atente la ce spunea învăţătoarea, să plece capul la rugăciune; şi pe lângă toate era o dragoste reciprocă între învăţătoare şi fetiţe. Insă, băieţii aceştia! Dar tot trebuie să le spun ceva. Şase perechi de ochi nerăbdători erau aţintiţi asupra ei.
— Băieţi, spuse ea cu blândeţe, ce lecţie aţi pregătit?
— Păi, nici una, răspunse Bob Turner, care vorbea tot timpul înaintea celorlalţi. Noi nu ne pregătim, pentru că nu venim aici decât dacă-i prea cald să mergem la pescuit sau la cules fructe de pădure.
— Tip vine aici pentru că îi este lene să treacă de uşa clasei de Şcoală Duminicală.
— Nu-i adevărat, spuse tărăgănat Tip. Vin ca să nu stau în soare şi acasă e prea cald.
— Nu contează, băieţi, spuse învăţătoarea, speriată, pentru că toţi râdeau de parcă s-ar fi întâmplat ceva foarte comic. Pentru că nu aţi pregătit nimic, o să vă

povestesc ceva.
Cu toţii erau gata să asculte o poveste, dacă nu era una din alea plictisitoare.
— O să vă povestesc ce i s-a întâmplat unui băiat când avea treisprezece ani. II cheamă Robert. Chiar el mi-a relatat ce i s-a întâmplat aşa că povestea e adevărată.
— Mi-a spus că într-o seară mergea încet pe şoseaua din satul lui...
— Ce sat? întrebă Bob Turner.
— Un sat din vest. Era supărat şi nefericit. Nu avea la cine merge şi nici nu avea ceva de făcut. Ajunse la o răscruce de drumuri. Acum ce să fac, îşi zise el, să merg la stânga, pe drumul care duce spre casă şi să stau până-i timpul de culcare sau la dreapta, pe drumul care duce la râu?
Robert nu provenea dintr-un cămin fericit — mama îi murise, iar tatăl era beţiv. Pe când se gândea, un băiat apăru de după colţ şi strigă:
— Mergi acasă, Robert?
— Nu ştiu, răspunse Robert. Nu ştiu ce să fac.
— Păi vino la noi să batem un pic mingea. Robert tot nu se decise. îi plăcea foarte mult să se joace cu mingea, era sigur de asta, şi-i plăcea mai mult să fie cu cineva, decât să se plimbe de unul singur. Nici măcar nu-şi dădea seama de ce se gândea să meargă de unul singur la râu.
Mergi pe aici — la dreapta; hai, mergi la râu, până la urmă spuse:
— Nu, cred că mai întâi o să merg până la râu, pe drumul ăsta.
Trecu de colţul străzii şi ajunse la câţiva paşi de râu.
— Dar ce a făcut celălalt băiat? întrebă Bob.
— A mers cu nişte băieţi care veniseră tocmai atunci

şi a plecat cu ei. Pe malul râului se afla un ulm mare şi sub acel ulm Robert avea un loc pe care-l numea al său. Dar, de data asta, locul îi era ocupat de un domn care avea în mână o carte pe jumătate deschisă şi stătea rezemat de copac, admirând apusul.
Privi în jur imediat şi auzi paşii lui Robert.
— Bună seara! Ia loc aici!
El se dădu într-o parte şi Robert se aşeză pe iarbă, lângă acel bărbat. Acesta îi spuse:
— Tocmai l-am auzit pe un băiat întrebând: „Mergi acasă, Robert?" Tu eşti băiatul care a strigat?
— Nu, spuse Robert. Hal Carter m-a strigat când eram la colţul străzii.
— Aha, tu eşti cel cu care vorbea. Atunci îţi pun şi eu aceeaşi întrebare: Mergi acasă?
— Nu, răspunse din nou Robert. Am mers pe drumul opus.
— Bine, dar mergi acolo sus? Şi domnul arătă cu degetul înspre cerul albastru. La casa aceea

mă refer. Am citit despre ea şi râul acesta m-a făcut să mă gândesc la ea. Este un loc unde scrie: „Şi mi-a arătat un râu cu apa vieţii, limpede ca cristalul." Acolo descrie şi oraşul cu porţi de mărgăritare şi străzi de aur, hainele şi coroanele pe care le poartă oamenii, harpele la care cântă şi după această zi călduroasă m-am gândit că una din promisiunile frumoase cu privire la această casă este că „nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiţă." Tu nu mergi înspre casa aceea, băiete?
— Nu ştiu, răspunse Robert luat prin surprindere. Conducătorul Şcolii Duminicale sună din clopoţel,
aceasta însemnând că domnişoara Perry trebuia să termine în grabă povestea.
— Băieţi, n-am avut timp să vă povestesc tot ce a spus acel bărbat, dar după acea discuţie, Robert începu să se gândească foarte mult la aceste lucruri. Şi nu dură mult până când învăţă să citească Biblia şi să se roage. Asta s-a întâmplat cu peste cincizeci de ani în urmă. Acum, el este un pastor bătrân şi l-am auzit predicând de multe ori. Odată, mi-a spus că întotdeauna va crede că Dumnezeu i-a pus pe inimă să meargă pe drumul din dreapta şi nu pe cel din stânga.
— Au! ţipă Tip şi domnişoara Perry se opri.
—Joe m-a pişcat, spuse Tip pentru a se explica.
învăţătoarea era supărată; băieţii nu au ascultat povestea cu interes; s-au foit, au tras unul de altul, s-au pişcat între ei şi au făcut multe ştrengării cât timp le-a povestit. Totuşi, au ascultat câte un cuvânt, pe ici pe colo, aşa că a continuat să povestească, neştiind ce altceva ar putea face.
— Domnule Parker, spuse ea după ce grupa ei gălăgioasă se împrăştie — unii ieşiră pe uşă, alţii pe fereastră — lor le-ar trebui un bărbat care să-i poată înţelege. Nu cred că i-am ajutat cu ceva, deşi am încercat. Vorbea cu ochii în lacrimi.
— Ai făcut ce-ai putut, spuse blând conducătorul. Nici unul din noi nu poate face mai mult de-atât.
Probabil că o voce plină de dragoste şopti în urechea învăţătoarei: „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânţa, se întoarce cu veselie, când îşi strânge snopii."
„O altâf parte ***a căzut în pământ bun, şi a dat roadă."***

2

1

10

Luni dimineaţa, destul de târziu, Tip Lewis căscă, se întinse şi în cele din urmă, se îndură să deschidă ochii.
— O, frate! spuse el căscând, observând soarele ce bătea în cameră. Cred că trebuie să mă trezesc. Mi-ar plăcea ca trezitul să nu fie aşa de greu — strică plăcerea de a merge la culcare.
Acestea fiind zise, se ridică din pat. După ce se îmbrăcă, lucru ce dură doar câteva minute, şi se ridică din aşternutul jerpelit, era acelaşi Tip care cu o zi înainte fusese capul răutăţilor în clasa domnişoarei Perry — exact acelaşi Tip din cap până-n picioare. Părul îi era nepieptănat, picioarele goale şi murdare.
Patul din care ieşise era dezordonat. La fel şi camera murdară, prăfuită, jerpelită şi sărăcăcioasă. Totul îl zugrăvea perfect.
îşi aranja părul cu degetele şi coborî scara şubredă îndreptându-se către bucătărie.
Se pare că bucătăria a fost calculată în aşa fel ca să-1 facă pe băiat nemulţumit. Masa cu trei picioare stătea proptită de perete. Faţa de masă era mânjită cu melasă şi pătată cu sos. Pe masă se afla doar o farfurie cu ceva ce
11 semăna a untură de porc, dar pe care mama lui o numea unt şi jumătate de pâine. Asta era toată mâncarea. O grămadă de muşte se adunară pe lângă mâncare, de parcă ar fi vrut să fure

pâinea, însă multe din ele se înecau în unt. Pe lângă toate astea, soarele strălucea în cameră prin fereastra dinspre răsărit, singura din cameră.
Tip se împiedică în cizmele tatălui şi se îndreptă către maşina de gătit, unde mama se aplecă să mestece carnea de porc care se prăjea.
— Ei, îl întâmpină ea, te-ai trezit? Mi-ar fi ruşine, un băiat mare ca tine să stea în pat până la ora asta şi să o lase pe mama să crape lemne, s-aducă apă ca să-ţi gătească micul dejun.
— Da, ai făcut mâncare şi pentru tine, nu? replică Tip iritat. Unde-i tata?
— Unde ai fost şi tu până acum — în pat, doarme. De-aşa oameni am eu parte! M-am săturat de viaţă.
Doamna Lewis se feri de lângă ceainicul cu apă clocotită, îşi şterse fruntea transpirată, apoi îşi făcu vânt cu şorţul ei mare. Arăta foarte obosită şi supărată.
Totuşi, mama lui Tip nu era aşa supărată cum părea. Dacă ar şti el cât de îngrijorată era în această dimineaţă! Nu-i reproşa soţului că trebuia să doarmă. Se bucura că după o noapte de durere trupul lui obosit se putea odihni. Ea se trezise odată cu ivirea zorilor, îi şterse faţa, aranjase aşternutul şi îl legănase pe micuţul neastâmpărat ca să nu-1 deranjeze. In lume existau femei mai amărâte decât doamna Lewis; totuşi, în această dimineaţa, viaţa i se părea mizerabilă. Se gândea la băiatul ei trândav şi sălbatic, la fetiţa ei obraznică şi neascultătoare, la micuţul ei sănătos care-i cerea foarte multă atenţie, la soţul ei care, cu toate că nu-i spusese şi nici ea nu vroia

să se gândească la acest lucru deşi ştia şi vedea, slăbea tot mai mult din zi în zi, la mâinile ei obosite cu ajutorul cărora muncea. Nu-i de mirare că era nervoasă şi vorbea urât. Această mama încerca să ducă de una singură toate poverile. Nu cerea ajutor Răscumpărătorului care a spus: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi."
— Uau! strigă Johnny din leagănul lui care se afla în micul dormitor de lângă bucătărie. In afară de bucătărie, mai aveau două dormitoare mici şi cămeruţa lui Tip din mansardă.
Doamna Lewis aruncă o privire către camera unde se afla soţul ei. Uşa era închisă. Apoi strigă:
— Kitty, pune-1 la culcare pe micuţ.
— Da, sigur, murmură Kitty, care stătea pe podea şi încerca să-şi împodobească pantofii cu o aţă albă, îi uşor de spus, dar de ce nu-1 pui tu la culcare?
— Aha! strigă Johnny din leagăn de parcă ar fi vrut să o aprobe pe sora lui.
Văzând că nimeni nu-1 bagă în seamă, copilaşul lăsă prefăcutul deoparte şi începu să strige cât îl ţinea gura. Aşa că mama se îndreptă în grabă spre el.
— Reao! o dojeni ea pe Kitty, ridicându-1 pe micuţul viteaz din leagăn. Nu-ţi pasă că tata se trezeşte, mai ales că abia spre dimineaţă a adormit. De ce nu l-ai legănat? Ah, ce mamă de bătaie ai merita chiar acum!
— L-am legănat, spuse Kitty îmbufnată, dar a deschis ochii.
Chiar în acel moment se auzi o pocnitură în bucătărie. Ţinându-1 pe Johnny în braţe, mama alergă să vadă ce necaz o mai aştepta. între timp, Tip trebuia să-şi găsească de lucru şi, pentru că-i era foame, tăie o felie de pâine, dar, când întinse mâna după unt atinse din greşeală cana
13 de apă, care era aşezată chiar pe colţul mesei. Cana căzu şi, ca oricare alta, se sparse.
Asta era prea mult pentru mama obosită. îi pieri toată răbdarea. Aruncă o felie de pâine în direcţia lui Tip şi spuse:
— Na! Ia asta şi pleacă! Nu vreau să-ţi mai văd faţă din nou astăzi. Fugi acum că dacă nu, o să-ţi pară rău că n-ai plecat.
în tot acest vacarm, în timp ce mama se uita la carnea de porc care se prinsese de tigaie, Tip reuşi să ungă o felie de pâine cu unt, să-şi caute pălăria şi să plece din casa ce nu-1 atrăgea câtuşi de puţin.
Mai era un ceas până începeau orele sau poate că nu va merge la şcoală din cauza celor întâmplate. Tip mergea la şcoală după cum avea chef, ori mergea, ori nu mergea. Se îndreptă către locul lui preferat de lângă iazul mare şi adânc şi se aşează pe malul ierbos să stea de vorbă cu peştii.
— O, exclamă el, ce frumos arată când înoată aşa repede! îmi dau seama că e răcoare la ei. Soarele nu-i deranjează. Ce bine era dacă luam undiţa! Mi-e poftă de un peşte mare la prânz.

Numai că e prea cald pentru pescuit şi aş fi prea rău să-1 scot afară în căldura asta. E aşa de cald că nu mă îndur să scot nici un peşte din apă în soarele dogoritor.
Dintre toţi copiii din grupa domnişoarei Perry, Tip era cel despre care ea ar fi spus că a fost cel mai puţin atent la poveste. Acum, el stătea privind iazul şi invidiind peştii. Totuşi, în timp ce privea apa umbrită de copacii cu ramuri mari, îşi aminti melodia următoarelor cuvinte: „nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiţă."
— Serios? spuse el gândindu-se la însemnătatea

acelor cuvinte, chiar mi-ar plăcea. Niciodată nu le va fi prea cald. A fost frumoasă povestea pe care ne-a spus-o despre acel băiat. El nu se prea distra. Mi-ar plăcea să ştiu mai exact ce fel de băiat era. Şi-a schimbat viaţa radical după discuţia purtată cu omul ăla. Acum e pastor. Cred că multora le place de el. Ce fain! Mi-ar plăcea şi mie să fiu cineva, tot aşa de mult cât îmi place să trăiesc, serios că mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea ca oamenii să spună: „Uite-1 pe Tip Lewis — cel mai bun băiat din oraş." Sună comic! Niciodată n-ar putea spune asta. Sunt obişnuiţi să spună că sunt cel mai rău băiat şi au dreptate. Ce-ar fi dacă m-aş schimba? Nu ştiu, dar mă voi schimba.
Tip se întoarse pe spate şi privi cerul albastru, senin. Stând acolo, probabil îi trecură prin cap gânduri foarte serioase, probabil cele mai serioase gânduri din viaţa lui. Până la urmă, se ridică încet şi, lăsând peştii în urmă, se îndreptă spre şcoală cu gândul că de acum încolo va fi altfel. Nu ştia ce o să facă şi cum o să facă, dar povestirea la care dăduse impresia că n-avea nici un chef s-o asculte îi atinse inima şi începu să-1 mişte. Mesajul ei începea încetul cu încetul să-şi facă efectul. Sământa care a fost semănată începea să încolţească. Fără să-şi dea seama, Tip începu să se schimbe.

„Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte vserşnaţifraţi ai Mei, Mie mi le-aţi făcut'

5

1

După colţ, mai sus de casa lui Tip, se afla o casă albă, mare. In tot satul nu se găsea o casă mai frumoasă ca aceasta. De multe ori, Tip se plimba încet pe lângă ea şi admira prin crăpăturile gardului gazonul verde şi fântâna arteziană. Adeseori stătea în faţa porţii mari şi-şi dorea să privească mai de aproape acea fântână. Adevărul e că, deşi era un băiat atât de sălbatic şi de poznaş — da, un băiat rău —, în adâncul inimii îi plăceau lucrurile frumoase.
In acea dimineaţă de patru iulie, (4 Iulie este ziua independenţei Statelor Unite n.t.) Tip se trezise devreme şi plecase de acasă. Reuşi să prindă un cal ce se speriase de petarde şi nu putea sta liniştit nici un minut. Proprietarul calului îi dădu cincizeci de bani. De îndată ce primi banii îşi cumpără petarde cu care sperie următorul cal pe care-1 întâlni. Se strecură cât mai aproape de locul de unde se trăgea cu armele militare, lucru *grozav* pentru el. Găsi o metodă de a ajunge până acolo unde se trăgea cel mai mare clopot şi strigă împreună cu ceilalţi băieţi prezenţi. Era clar: oriunde se desfăşura vreo activitate mai agitată, Tip făcea tot ce-i stătea în puteri s-ajungă

acolo şi-şi făcea partea.
Deja până la zece se distrase de minune, mai ales că se trezise imediat după şase. Nu mai avea bani şi nici nu mai vedea vreo şansă de a mai câştiga ceva. încă nu mâncase şi se îndoia că, dacă ar merge acasă, ar mai găsi mâncare. Prietenii plecară fără el. Acum era supărat şi se

simţea folosit. I se părea că fusese trişat şi nu se distrase cu ei aşa cum se aşteptase. Se aşează pe marginea unui butoi şi medita un timp. Apoi, cu mâinile în buzunar, începu să se plimbe pe stradă, căutând ceva care să-i ocupe timpul.
Domnul Minturn, proprietarul casei mari şi albe, se îndreptă grăbit spre el. Ducea o grămadă de pachete. Spre surprinderea lui Tip, acesta se propti brusc în faţa lui, îl privi de aproape şi-1 întrebă:
— A cui eşti?
— A lui John Lewis.
— Unde stai?
— De partea cealaltă a iazului, lângă moară.
— Presupun că tatăl tău e tâmplarul. II cunosc. Cum te cheamă?
-Tip.
— Tip! Ce nume e ăsta? E singurul tău nume?
— Păi, spuse Tip, când eram mic mă chema Edward, dar acum nimeni nu mă ştie pe numele ăsta; nici măcar eu.
— Atunci Tip — aşa o să te strig şi eu — vreau să te recunoşti singur diseară. Ce ai de gând să faci?
— Când? Diseară? O, cred că mai nimic — o să mă distrez dacă am cu cine.
— Distracţie? Asta cauţi? Hai la mine acasă, înainte să se întunece şi vezi dacă o să găseşti ceva distracţie.
17
Tip nu era nici pe departe un băiat sfios şi trebuia nu ştiu ce ca să-1 surprindă. Insă invitaţia aceasta neaşteptată aproape că îi tăie respiraţia. Ideea că domnul Minturn 1-a invitat pe el, Tip Lewis, să vină acasă la el! Aproape de fântâna minunată, destul de aproape încât să simtă stropii de apă. Mai că sări în sus de bucurie. Totuşi, când domnul Minturn îl întrebă dacă vine, pentru prima dată în viaţa lui se bâlbâi şi ezită.
— Păi... nu... nu ştiu. Nu am haine.
— Haine! repetă domnul Minturn. Da ce-s alea de pe tine?
— Domnule, eu le numesc cârpe, răspunse Tip fără ruşine şi cu o privire ştrengărească pe faţă.
Domnul Minturn râse şi privi la geaca şi pantalonii rupţi.
— Bine le zici, recunoscu el până la urmă. Dar ai apă acasă, nu-i aşa?
— Multă!
— Atunci spală-te şi vino deseară la mine să avem un timp bun.
Şi domnul Minturn plecă, după ce zăbovi o vreme de vorbă cu el.
— Hei! strigă el după ce făcu câţiva paşi. Dacă găseşti vreun băiat mai jerpelit adu-1 cu tine, adu fete şi băieţi care n-au unde merge în seara asta.
— O! strigă Tip după ce omul se mai depărta puţin. Asta da! Ce fain! Pot lua pe cine vreau. Ştiu ce-am să fac. II caut pe Bob Turner. Geaca lui e mai jerpelită ca a mea. Ce fain! Tip bătea din palme şi fluiera şi, pentru a-şi arăta şi mai mult bucuria, strigă cât putu de tare:
URAAA!
Niciodată domnul Minturn nu mai găzduise un grup
18
aşa, de peste tot din oraş, ca acel care se adunase înainte de căderea întunericului. Băieţi şi fete cu haine jerpelite! Copii de toate mărimile şi vârstele. A primit exact ce-şi dorise.
Seara trecea repede. La sfârşit, domnul Minturn adună musafirii în jurul verandei şi începu a le spune:
— Acum copii, domnul Holbrook are să vă spună câteva cuvinte, după aceea vom cânta un imn şi puteţi pleca acasă.
Domnul Holbrook era pastor. Majoritatea copiilor îl cunoşteau destul de bine şi erau gata să asculte ce avea de spus. Numai Tip, căruia îi venea greu să se depărteze de fântână, spuse:
— Lăsaţi predicatul!
Domnul Holbrook se apropie de scări, iar fetele şi băieţii îl înconjurară.
— Copii, spuse el, am avut un timp plăcut, nu-i aşa?
— Da, domnule! strigară în cor copiii.

— Păreaţi fericiţi. Acum suntem obosiţi şi nu o să vă predic. Doar vreau să vă spun în câteva cuvinte la ce m-am gândit în seara asta. V-am urmărit în timp ce vă jucaţi în jurul fântânii — atât de mulţi copii cu feţe strălucitoare şi fericite — şi mi-am spus: Oare când va veni ziua să ne adunăm în jurul fântânii cu apa vieţii care este înaintea tronului lui Dumnezeu? Oare va lipsi vreun băiat sau vreo fetiţă? Doar unul? Copii, mă rog lui Dumnezeu ca toţi să ajungeţi acolo. Toţi!
Doar un discurs scurt — atât de scurt, încât şi cel mai mic copil îşi putea aminti tot ce s-a spus — şi cu un mesaj adânc.
Tip Lewis îşi făcu loc în mijlocul băieţilor, aproape de locul în care se afla pastorul. Era foarte serios şi

gânditor. Trecură două zile de când discutase cu el însuşi, la iaz. Ziua de patru iulie, cu toate tam-tam-urile şi fastul ei, aproape că-i alungase toate gândurile serioase, însă cuvintele solemne ale pastorului îi amintiră de promisiunile pe jumătate făcute şi îşi spuse din nou că-şi va schimba viaţa.
De data asta adăugă că, dacă ar şti ce trebuie să facă, s-ar schimba imediat. Acest gând se adânci şi mai mult când auzi vocile gingaşe ale copiilor care pluteau în aer şi cântau:
Am citit de-o lume minunată
Unde nu-i noapte întunecată,
Acolo dragostea-i la lucru,
Şi Dumnezeu va lumina.
Am citit de-un râu
Care-şi are izvorul sub tron,
Şi pe ale cărui maluri
Găseşti cele mai frumoase flori.
Vreau, vreau, vreau să fiu acolo! Nimeni nu putea ghici gândurile lui Tip în timp ce stătea şi asculta cântarea aceea minunată de la Şcoala Duminicală! Ce bine ar fi fost dacă cineva s-ar fi aplecat să şoptească doar câteva cuvinte pentru a ajuta acest suflet sărman să păşească pe calea îngustă. Dar nimeni nu a făcut acest lucru.
Nu te îngrijora! Dumnezeu ştia acest lucru şi avea grijă de el.
20
„Cei ce mă caută cu tot dinadinsul mă găsesc'

C^apitolu!
i
Pentru prima dată, bucătăria doamnei Lewis era în ordine. Pe jos era măturat, praful era şters. Perdelele verzi din hârtie erau lăsate în jos pentru a împiedica pătrunderea prafului şi a gălăgiei. In cameră era linişte.
Kitty stătea în pragul uşii. Mâinile şi faţa îi erau spălate, părul pieptănat iar rochia cârpită. Stătea liniştită şi serioasă, fără să-i pese de fluturii care trebuiau alungaţi sau de muştele din jurul ei care trebuiau omorâte. Tatăl lui Kitty, obosit şi slăbit, ocupa singurul loc confortabil din casă, un fotoliu mare şi vechi. Pe faţa lui puteai citi o tristeţe de nedescris. Numai Tip şi mama lui nu se vedeau pe nicăieri. Mai vedeai câte o femeie care umbla încet prin casă aducând scaune şi trebăluind în camera aranjată.
Pe masă se afla motivul tăcerii şi a pregătirilor neobişnuite. Era un sicriu mic şi simplu din brad. Acolo era aşezat micuţul Johnny, cu ochii închişi, cu mâinile aşezate una peste alta şi cu părul şaten dat peste cap. Arăta foarte frumos în pătuţul lui îngust. Sărmanul Johnny! A avut o pruncie chinuită pentru că a fost neglijat. A petrecut multe ore de chin în leagăn, din cauză că

nu a vrut să aibă grijă de el şi mama l-a neglijat, cu toate că îl iubea, şi chiar de aceea trebuise să-l lase singur, ca să câştige pâinea cea de toate zilele. Dar acum totul se sfârşise. Johnny nu o să-i mai deranjeze cu planşetele lui. Trupuşorul lui obosit se odihnea tăcut în sicriu. Sufletul lui scump era în mâinile Salvatorului.
Tip veni din dormitor şi se apropie încet de sicriu. Părul îi era cât de cât pieptănat şi încercase să se îmbrace îngrijit. Inima îi era întristată şi ochii, care priveau asupra bebeluşului, îi jucau în lacrimi. Tip îşi iubea frăţiorul şi, cu toate că nu avusese prea multe de-a face cu el, se mângâia cu gândul că Johnny auzise de la el doar cuvinte frumoase şi pline de blândeţe. Kitty nici cu atât nu se putea lăuda. Stând pe pragul uşii, ei i se părea că de fiecare dată când spusese cuvinte urâte şi răutăcioase acestui bebeluş, sau îi întorsese spatele când plângea să fie mângâiat, sau îi scuturase trupşorul, se întorceau acum împotriva ei. Săraca Kitty, acum se gândea că dacă s-ar întoarce din nou la ei, l-ar ţine în braţe toată noaptea fără să murmure.
Oamenii începeau să se adune de la casele ponosite din vecinătate şi să se aşeze pe locurile goale. Doamna Lewis ieşi din dormitor şi se aşeză şi ea lângă fotoliu. Era mulţumită că îşi putea ascunde faţa plânsă şi ochii umflaţi, în baticul negru şi gros, împrumutat de la o vecină bună.
In câteva minute, peste douăsprezece persoane umplură locurile libere din cameră şi domnul Holbrook se ridică de pe scaunul care se afla la capul bebeluşului.
Tip se întoarse imediat ce îi auzi vocea şi acum asculta nerăbdător ce citea din cartea pe care o ţinea în mână: „Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în

picioare înaintea scaunului de domnie." Ascultă până ce se termină de citit propoziţia. Niciodată până acum Tip nu mai acordase atâta atenţie unor cuvinte ca acestora rostite de domnul Holbrook. Erau cuvinte simple şi clare, aşa ca şi un copil să le poată înţelege. Vorbea despre cer, acea cetate frumoasă despre care auzise multe lucruri în ultimele trei săptămâni. De când merse ultima dată la Şcoala Duminicală şi până acum se ducea o mare bătălie în inima lui. El nu ştia prea multe ca să înţeleagă că Satan era cel ce-i şoptea că nu putea fi creştin, că nu-i decât un băiat sărac, mizerabil şi jerpelit care nu avea pe nimeni să-l ajute, să-i arate ce are de făcut şi că mai bine nu ar încerca să se schimbe. Mai era o voce care se lupta cu vocea aceea rea, şi-i spunea: Sunt alţi băieţi care s-au schimbat. Robert, băiatul despre care a povestit învăţătoarea, s-a schimbat. Dacă nu te schimbi, nu o să vezi râul, fântâna sau străzile de aur. El nu înţelegea că aceasta era vocea Duhului Sfânt.
Acum, când îl asculta pe domnul Holbrook şi auzea cum Johnny, micuţul Johnny pe care-l iubea, a mers cu siguranţă să fie cu Hristos pentru totdeauna, şi cum Isus, privind la mama, tata, fraţii şi surorile rămaşi în urmă le spune: „Vreau ca şi voi să-Mi predaţi inimile, ca atunci când îmi adun comorile să vin şi după voi" — acum, luă o hotărâre puternică şi-şi spuse, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraz: De astăzi, de astăzi mă predau.
Sicriul a fost acoperit şi de acum nu mai puteau vedea niciodată faţa bebeluşului Johnny. Veni un bărbat şi duse sicriul uşor, în căruţă. Merseră până la cimitirul din apropiere. Mormântul lui Johnny se afla la umbra unui copac mare şi bătrân. Acum se mai putea număra

încă un copilaş printre cei care stăteau în jurul tronului, încet, oamenii plecau de la mormânt, toţi în afară de Tip. Nu voia să-l lase pe Johnny, ci voia să-l urmeze, dar nu ştia cum.
Domnul Holbrook aruncă o privire asupra băiatului singuratic de lângă mormânt. Se opri un moment, apoi se întoarse şi puse cu blândeţe mâna pe umărul lui Tip.
— Băiete, şi tu poţi ajunge acolo, dacă vrei, îi spuse el blând.
Tip îşi ridică privirea repede, după care privi din nou în jos. Voia să întrebe cum şi ce trebuia să facă, dar parcă îi pierise glasul. Nu putea rosti nici un cuvânt.
înainte de a pleca, domnul Holbrook îi spuse din toată inima:
— Domnul să te binecuvinteze, prietene, şi să te conducă la El!
Puţină vreme, Tip se plimbă prin pădure. După ce se întoarse la mormânt, observă că sicriul era deja acoperit cu pământ. Johnny era sub pământ. Tip se plimba încet în jurul mormântului, încercând să se obişnuiască cu gândul că Johnny era acolo şi că nu mai avea să-l vadă

niciodată. Imediat după aceea se gândi că bebeluşul nu era acolo, ci în acea lume minunată despre care vorbea cântarea de la Şcoala Duminicală. Apoi se gândi la refrenul cântării, care spunea: Vreau, vreau, vreau să fiu acolo!
Tip auzise rugăciunile unor oameni. Fusese la Şcoala Duminicală destul de des încât să-şi amintească aproape toate cuvintele din rugăciunea „Tatăl nostru". Ştia suficient de multe despre Dumnezeu ca să înţeleagă că El îi putea auzi rugăciunea şi că trebuia să-I ceară Lui ajutorul dacă voia să ajungă în cer. Ezită pentru un

moment, privind cu frică în jurul lui. Nu mai era nimeni în afară de el, Johnny, care se afla în pământul din faţa lui, şi Dumnezeu care avea privirea îndreptată asupra lui. Ingenunche în faţa micului mormânt şi începu: „Tatăl nostru care eşti în ceruri. Sfinţească-se Numele Tău; vie împărăţia Ta." Apoi se opri. De data asta Tip era sincer; nu înţelegea rugăciunea. Simţea că nu spunea ceea ce voia. începu din nou: „O Isuse, vreau..." — apoi aşteptă un minut. Ce voia de fapt? „Vreau să mă schimb; sunt un băiat rău. După moarte vreau să ajung unde este Johnny. Arată-mi cum!"
Se poate ca Isus să nu audă o rugăciune simplă, sinceră ca asta, în care fiecare cuvânt are viaţă? Aşa ceva e imposibil!
Tip se ridică de acolo simţind că ceva era schimbat. Da! Şi întotdeauna va fi ceva schimbat dacă va rămâne credincios. Salvatorul îşi întinsese mâna apucându-1 pe tânărul căutător, şi-1 va îndruma întotdeauna către Dumnezeu.

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele) mele..."

Capitolu

Duminică dimineaţa, soarele îl trezi pe Tip dintr-un somn adânc. Stătu liniştit câteva momente gândindu-se la cine era. Lucrurile erau schimbate. Acum nu mai era doar Tip Lewis, băiatul jerpelit. In această dimineaţă dorea să înceapă cu gânduri noi, avându-L ca ghid pe Isus.
Voia să meargă la Şcoala Duminicală. Nu mai fusese pe acolo de când domnişoara Perry le predase şi le spusese povestea care urmase să-i fie o binecuvântare pentru tot restul vieţii. De atunci, trecură trei duminici în care Satan îl convinsese să nu mai meargă la Şcoala Duminicală, în dimineaţa asta însă, era hotărât să meargă. In secret, spera să o vadă din nou pe domnişoara Perry. Nu ştia că ea locuia la sute de kilometri distanţă de satul lui şi că era posibil să nu mai vină vreodată pe acolo. Ştia doar că un domn o adusese la uşă şi o prezentase responsabilului cu Şcoala Duminicală, ca fiind domnişoara Perry. Asta era tot ce auzise în timp ce-i privea pe amândoi.
Privind la soare, îşi dădu seama că-i destul de târziu şi totuşi, nu se grăbi prea tare să se îmbrace. Se aşeză pe marginea patului şi privi supărat la hăinuţa lui. O

întoarse pe dos să vadă dacă nu cumva nu arăta mai bine, dar dădu din cap şi o întoarse repede înapoi pe faţă.
Dacă aş avea un guler, îşi spuse el, un guler alb, neted, cu ajutorul căruia să acopăr gulerul vechi, ar arăta mult mai bine. Dar în viaţa lui nu avusese aşa ceva şi, cu un oftat, se îmbrăcă cu haina cea veche de culoare maro. îşi încălţă pantofii, dar apoi îi dădu jos din picioare. Acum se întreba cum arăta mai bine, încălţat cu pantofii prin care toate degetele îi ieşeau afară, sau desculţ? Dintr-o dată, îi veni o idee minunată. Dacă picioarele erau spălate, se gândea el, ar arata mai bine. Merse la pompa veche din spatele curţii şi îşi spălă faţa, mâinile şi picioarele mai bine ca niciodată.

Apoi se pieptănă. Niciodată până acum Tip nu petrecu atât timp ca să se îmbrace. însă, în această dimineaţă, dorea foarte mult să arate îngrijit. Credea că lui Dumnezeu i-ar face o mai mare plăcere să meargă curat şi îngrijit şi nu cum a mers până acum. Nu putea face altceva decât să-şi spele picioarele, mâinile şi să se pieptene, dar el habar nu avea că făcând doar atâta, arăta cu mult mai bine.
Pe jumătate ruşinat, ocupă un loc din clasa de misiune. Adevărul e că nu ştia cum vor reactiona ceilalţi băieţi când vor vedea intenţia lui de a se schimba. însă nu au fost probleme pentru că unii dintre prietenii lui, cu o zi înainte, i-au văzut faţa când a privit pentru ultima dată la frăţiorul lui din sicriu. II compătimeau.
Domnişoara Perry nu veni şi la început se părea că băieţii din clasa de misiune nu vor avea nici un învăţător. Era o dimineaţă caldă şi locul vizitatorilor era liber.
Până la urmă, băieţii începură să se înghiontească şi

să spună:
— Ia, uitaţi-vă! Am dat de belea! Adio, distracţie!
Şi doar Tip se arătă bucuros când domnul Holbrook salută clasa spunând:
— Bună dimineaţa, băieţi! Apoi:
— Bună dimineaţa, Edward, mă bucur să te văd printre noi. Pastorul întinse mâna să-1 salute pe Tip. Domnul Holbrook nu-1 striga niciodată Tip. într-o dimineaţă, îl întrebase care-i numele lui adevărat şi de atunci îl striga tare şi clar „Edward".
Era o clasă gălăgioasă şi obositoare. Era nevoie de toată înţelepciunea şi puterea domnului Holbrook, ca să păstreze cât de cât ordinea şi să le capteze atenţia. Totuşi, nu mai era aşa de rău ca înainte, pe de-o parte pentru că, dacă cineva ştia cum să-i înveţe pe astfel de băieţi, atunci tocmai pastorul era acela, şi pe de altă parte, pentru că Tip, cauza tuturor năzbâtiilor de acolo, acum nu-şi mai lua ochii de la învăţător. Domnul Holbrook observă că Tip era atent şi prinse mai mult curaj.
După ce plecară ceilalţi copii, domnul Holbrook îşi puse mâna pe umărul lui Tip şi-i spuse:
— Edward, astăzi ai fost un bun ascultător. Ai înţeles povestea despre băiatul care a pornit într-o călătorie către Ţara Sfântă?
— O parte. Vreţi să spuneţi că el a început călătoria către cer?
— Văd că ai înţeles. Tu nu vrei să începi călătoria?
— Domnule pastor, asta vreau să fac.
„Ajută necredinţei mele", se rugă domnul Holbrook. Spera şi se ruga pentru aceşti băieţi — de ieri se rugase în special pentru acest băiat. Totuşi, rămase uimit când

auzi răspunsul prompt şi ferm: „Asta vreau să fac." Rămase uimit, ca mulţi alţii, că rugăciunea îi fusese ascultată.
— Băiatul meu, ai început această călătorie? întrebă el cu o voce tremurândă.
— Da, domnule, încerc. Aseară i-am spus lui Dumnezeu că mă străduiesc, dar nu ştiu prea multe din ce trebuie să fac.
— Vrei un felinar, nu-i aşa?
— Ce să vreau, domnule?
— Un felinar. Iţi aminteşti că în poveste băiatul găsea locuri întunecate peste tot? Apoi şi-a scos felinarul ca să-şi poată continua călătoria. N-ai nevoie de unul?
— Am nevoie de ajutor, dar nu ştiu la ce mi-ar folosi un felinar.
— O, da, felinarul despre care vorbesc eu cu siguranţă te va ajuta, dacă-i dai ocazia. Domnul Holbrook scoase din buzunar o carte mică cu coperţi negre şi o ridică. Ştii ce carte este? întrebă el.
— O Biblie, nu-i aşa?
— Da. Ai citit vreodată din Biblie?
— Puţin, la şcoală.
— Atunci ştii că Dumne2eu a spus unor oameni ce să zică, şi ei au scris în cartea aceasta, aşa că aici sunt cuvintele lui Dumnezeu şi din această cauză o mai numim şi Cuvântul lui Dumnezeu. Acum, dă-mi voie să-ţi arăt ceva.
Răsfoi paginile repede şi arătă cu degetul la un verset pe care Tip îl citi:

— „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele." O, spuse el, despre felinarul acesta vorbeaţi?
— Da, băiatul meu, vreau ca El să fie Felinarul tău.
29
Nu este nici un loc atât de întunecos încât să nu-l poată lumina, dacă-L încerci. Dacă nu înţelegi ceea ce citeşti, oricând II poţi întreba pe Isus. Domnul Holbrook îşi scoase pixul şi scrise pe prima pagină cu litere mari şi frumoase „Edward Lewis". Apoi, pastorul înmâna cartea băiatului şi plecă.
Tip ieşi din clasă şi o porni în josul drumului, ţinându-şi aproape comoara. Un sentiment nou şi ciudat îi copleşi fiinţa. Acum chiar că lucrurile o să fie schimbate. Pastorul îi vorbise, dăduse mâna cu el şi
îi oferise o Biblie. Şi iată-l plecând tăcut de la Şcoala
Duminicală de unul singur, în loc să fie în fruntea unei
trupe de băieţi gălăgioşi şi puşi pe şotii.
O, Tip Lewis, îşi spuse în timp ce îmbrăţişa cartea,
până la urmă poţi fi creştin. Aşa-i că vrei să-ţi dai toată
silinţa? Şi pe lângă asta, ai şi un Felinar!"
30
„Te voi învăţa, şi-ţi voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, şi voi avea Strivirea îndreptată asupra ta."

C

apito

u\6

Da, îşi spuse Tip aşezându-se pe marginea patului, răsfoind Biblia. Da, chiar asta vreau. „Te voi învăţa, şi-ţi voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi." Aşa-i. începând cu ziua de azi vreau să mă schimb aşa încât să fiu de nerecunoscut. Acum, cu ajutorul Lui mă pot schimba. O să învăţ acest verset."
Tip, neobişnuit cu învăţatul, a fost nevoit să repete de multe ori versetul. In timp ce-l învăţa, Duhul lui Dumnezeu i-a pus în minte un alt gând.
Acum trebuie să-L rog pe Hristos să mă ajute, spuse el smerit. îngenunchind, îşi exprimă dorinţele rostind cuvinte simple, exact cum îi place lui Dumnezeu. Apoi coborî pregătit pentru orice avea de făcut în acea zi.
Kitty se sculase şi trebăluia la sobă.
— Bună dimineaţa, Kitty! îi spuse Tip intrând pe uşă.
— Ce minune că te-ai trezit? Neprimind nici un răspuns, continuă: Surcelele astea-s ude, lemnu-i putred şi alte lemne nu-s şi cu nici un chip nu pot aprinde focul. Mama-i bolnavă-n pat şi nu se poate ridica. M-a rugat să-i fac lui tata o cană de ceai, dar se pare că l-oi termina
31
la anul.
Kitty avea doisprezece ani, dar, ca majoritatea copiilor care au fost lăsaţi să se descurce singuri şi să înveţe de capul lor, avea o minte de om mare. Era aşa de obişnuită să bombănească, încât nu-i trebuia multe până să înceapă.
Of, îşi spuse Tip răsuflând din greu, ce început! Apoi sări repede în ajutorul lui Kitty.

— Kitty, ai grijă! Nu face gălăgie că-l trezeşti pe tata! Aprind eu focul, imediat. De multe ori am aprins focul din mai nimic. Pune nişte apă la fiert şi ceaiul va fi gata cât ai zice peşte.
Kitty rămase şocată şi-l urmări cum scoase surcelele verzi pe care le pusese ea, şi aşeză doar printre câteva nişte hârtie uscată — după cât de aiurea erau aşezate, Kitty credea că niciodată nu se vor aprinde. Totuşi, el îi demonstra contrariul, dându-le foc la toate. La început surcelele au sfârâit, dar nu a durat mult şi au început să pocnească.
Kitty în viaţa ei nu fusese mai şocată: în primul rând, pentru că focul fusese aprins şi ardea cu putere, şi în al doilea rând, pentru că Tip se apucase să-l aprindă fără a fi linguşit sau certat.
Tip a fost învăluit de un sentiment nou şi ciudat. Oricât ar fi de neînchipuit, dar acest băiat fusese atât de egoist încât acum era pentru prima dată când făcea şi el ceva ca să-şi ajute familia, din propria lui iniţiativă. Pe măsură ce se străduia să se schimbe, se simţea tot mai încurajat.
— Kitty, spuse el vioi, ţi-am aprins focul! Acum hai să facem micul dejun pentru mama şi tata. Spune, ştii să faci pâine prăjită?

32

— Cred că da, răspunse Kitty scurt. Ai şti şi tu dacă ţi-ai fi ars mâinile şi faţa cât mi le-am ars eu făcând pâine prăjită pentru tata.
— Bine, acum hai să prăjim două felii de pâine, una pentru mama şi una pentru tata, şi două căni de ceai. Uau! Amândoi o să fim nişte gospodari de minune.
— Vezi să nu, spuse Kitty cu dispreţ.
Ea nu avea deloc obiceiul să fie bine dispusă şi trebuia să te dai bine pe lângă ea ca să-ţi spună şi altceva decât vorbe scurte şi repezite. Dar, după toate astea, se puse pe treabă. Tip turnă nişte apă în ceainicul mic şi vechi, şi îl aşeză pe foc. Ea tăie două felii de pâine, pregătindu-se să le prăjească imediat ce în sobă se va face jăratic.
Intre timp, Tip se chinuia să găsească în dulapul plin cu tot felul de lucruri, două farfurii şi două căni curate.
— Mi se pare că te-a apucat curăţenia, spuse Kitty, urmărindu-l cum căutase un prosop cu care ştergea acum atent farfuriile.
— Da, răspunse Tip voios, vreau şi eu să văd cum arată lucrurile după ce sunt spălate.
Era o dimineaţă ciudată pentru amândoi. Ii cuprinse un sentiment de triumf când terminară de prăjit şi ultima felie de pâine, care era frumos rumenită. Aşezară câte o felie pe fiecare farfurie, turnară ceaiul aromat în căni. Ajunseră la uşa dormitorului la timp ca să-l audă pe tata spunând:
— De ce te ridici din pat dacă te doare capul aşa de tare?
— Of, vai de mine! Ce pot să fac? Amândoi copiii sunt treji şi-aş fi fericită dacă n-ar da foc la casă! Nu ştiu dacă au stat vreodată cinci minute împreună, fără să se certe.

33

Poate că dacă Kitty ar fi auzit aceste cuvinte cu altă ocazie, s-ar fi supărat foarte tare, dar în dimineaţa aceasta nu le acordă prea mare atenţie, din dorinţa de a nu vărsa ceaiul peste pâinea prăjită.
Tip înainta ţanţoş, ţinând o farfurie în mână. Kitty îl urmă.
— Mamă, stai liniştită că o să te servim cu ceai şi pâine prăjită. Sunt făcute de noi, cred că o să te faci bine dacă mănânci ceva.
Doamna Lewis se rezemă pe un cot şi văzu pâinea frumos rumenită şi mirosi ceaiul aromat, apoi întrebă mirată:
— Cine-i la noi?
— Eu şi Kitty, răspunse prompt Tip. Un zâmbet apăru pe faţa posomorâtă şi istovită a doamnei Lewis.
— Bine! acum, spuse ea, asta-i chiar ceva! Nu mi-ar fi trecut prin cap niciodată că aţi putea face aşa ceva.
Ce s-a întâmplat cu Tip!? Micul dejun a fost un mare succes. După aceea a găsit o mulţime de alte treburi de făcut. A căutat toporul vechi şi ruginit cu care a tăiat lemne, pe care le-a aşezat în cutia de lemne până ce a umplut-o. Kitty, influenţată de purtarea lui neobişnuită, a spălat vasele şi chiar a măturat prin cameră.
A fost o zi de neuitat pentru Tip, o zi cu un nou început. El a făcut şi greşeli; totuşi, nu şi-a

imaginat, în neştiinţa lui, că bătălia nu s-a terminat şi că nu-i rămânea doar să înainteze plin de bucurie, pe un drum plăcut.
Mai târziu îşi dădu seama de greşeala lui. Descoperi că Satan nu renunţase aşa de uşor la el şi că mai avea de dus încă multe bătălii grele.
34
‚Toate talazurile şi valurile Tale trec peste ***mine.***
(Capitolul 7
— Cred că s-a lăsat cu cutremur azi dimineaţă în familia Lewis, le spuse Howard Minturn băieţilor adunaţi la uşa clasei. N-a sunat încă primul clopoţel şi totuşi uite-1 pe Tip în vârful dealului.
Şi, minune!, chiar aşa era. Tip venea peste colină, cu paşi hotărâţi. Vacanţa de vară se sfârşise. Semestrul de toamnă începea din acea dimineaţă şi, printre lucrurile pe care Tip s-a decis să le facă, era şi acela de a fi la timp la şcoală, ceea ce lui nu i se mai întâmplase niciodată.
— Salut, Tip! îl întâmpină Bob Turner. Ce mai faci, bătrâne?
Bob fusese plecat toată vacanţa şi nu ştia nimic de cele petrecute în absenţa lui. Tip tresări la auzul vocii şi se înfiora, realizând că Bob va fi o mare ispită pentru el.
Cei doi au fost nedespărţiţi întreaga lor viaţă, tovarăşi la toate relele posibile şi imposibile. Păreau aproape contopiţi unul cu celălalt — cel puţin până cu câteva săptămâni în urmă. Fără a conştientiza pe deplin, Tip simţea totuşi că de-acum drumurile lor trebuie să se separe.
35
Sună de intrare, iar băieţii au dat buzna fiecare la locurile lor.
Ca de obicei, Bob se aşează lângă Tip. Dar el nu venea la şcoală decât de două ori pe săptămână, aşa că, probabil, se vor putea înţelege.
Sosind timpul de citire a Bibliei, Tip ezită şi se înroşi tot. El nu avuse niciodată o Biblie a lui din care să citească, însă în acea dimineaţă ţinea una nou-nouţă în buzunar. întrebarea era dacă va avea curajul s-o şi scoată pe bancă. Ce-aveau să creadă băieţii şi ce vor zice ei? Ce le va răspunde?
Voi să amâne pe mâine. Insă nici aşa nu se simţea mai bine. Cum adică, de când a ajuns el sa se teamă de ceilalţi? Scoase pe loc Biblia şi începu să întoarcă paginile în grabă.
La auzul foşnetului, Bob întoarse capul şi mai că nu-i veni a crede. îşi ţuguie buzele a fluierat, apoi smulse cartea şi citi numele pe care domnul Holbrook îl scrisese pe ea. Şuieră: „Măi să fie! De când a şterpelit Tip Lewis o Biblie şi o face pe sfântul?"
Sângele îi năvăli în obraji, însă Tip nu ripostă. Ispitele începuseră, iar el simţea asta. Găsi cu greu locul de unde se citea. Deşi mai mult de cincizeci de voci citeau aceleaşi cuvinte, bietul Tip era sigur că a lui se va auzi cel mai puternic dintre toate; cu glasul gâtuit şi tuşind, încercă de câteva ori să se alăture celorlalţi, măcar în şoaptă, la cuvintele: „L-au îmbrăcat într-o haină de purpură, au împletit o cunună de spini, şi I-au pus-o pe cap."
Tocmai atunci, Bob se decise că trebuie să-1 distragă cu câteva glume, rostite destul de tare cât să-1 audă Tip; şi o ţinu tot aşa pe toată durata citirii frumosului capitol biblic.
36
Cât de recunoscător îşi plecă Tip capul în acea dimineaţă! Cuvintele dulci îi rămaseră în inimă. Capul acela sfânt purtase, într-adevăr, o cunună de spini, însă el ştia că acum purta cununa gloriei — şi mai ştia că Hristos suferise şi murise pentru el! Se alătură din toată inima rugăciunii rostite de domnul Burrows. Şi, deşi Bob îl trăgea de păr, îl gâdila pe la picioare şi-1 călca pe degete, capul îi rămase plecat, iar spiritul său se întărea.
Dar Tip n-avea să uite niciodată încercările din acea zi şi stoicismul cu care le-a îndurat pe toate. Ca de obicei, Bob, mustind de răutate şi nereuşind, după cum se aştepta, să şi-1 apropie pe vechiul tovarăş într-ale năzdrăvăniilor, încercă să se răzbune, făcând din Tip ţinta multor glume proaste. Toate cu gândul de a-1 scoate pe acesta din sărite! Tip umplu tăbliţa lui de şcoală cu un lung şir de cifre adunate cu multă strădanie, reuşind să completeze primele două coloane, când Bob îşi trecu pe neobservate degetul ud peste ele, nelăsând nici o urmă din răspunsul socotit cu atât de multă trudă.
In afară de asta, Tip trebuia să se lupte cu el însuşi. Era obişnuit să şuşotească cu băieţii din

jurul lui, să mănânce mere pe la spatele profesorului, să deseneze ceva urât şi să lipească desenul pe spatele vreunui băiat mai mic din faţa lui. Nu era obişnuit să stea liniştit şi să înveţe.
Oricum, partea cu învăţatul era tare grea! I se părea că niciodată nu va reuşi să scrie corect. Cu cât încerca mai mult, cu atât era mai confuz. De douăsprezece ori se căzni cu două cuvinte, crezând de fiecare dată că le scrise corect, ca apoi să descopere că inversase unele litere. Era frustrat şi descurajat şi ar fi plâns, dacă Bob s-ar fi aflat lângă el, să-i vadă lacrimile şi să facă glume
37
pe seama lor.
Până la urmă îşi pierdu toată *răbdarea, se* întoarse furios către Bob, după ce acesta îi aruncase pentru a treia oară pe podea *cartea,* de gramatică, şi-i spuse:
— Uite, dacă mai faci o dată asta, te zbor pe geam de nu te vezi!
— Edward Lewis, te-am notat că ai şoptit, interveni domnul Burrows. Ai început semestrul ca de obicei şi n-am ce să fac decât să te notez din prima zi pentru comportamentul tău.
Urechile i se înroşiră. Cât de neadevărat era! Nu începuse semestrul ca de obicei. Numai Dumnezeu ştia cât se străduise el să fie altfel! Şi acum greşise chiar de la începutul zilei. Capul parcă i se învârtea şi era confuz. Se aplecă iarăşi să înveţe, dar Bob tot nu-1 lăsa în pace.
înainte, lui Tip, glumele colegului său i se păreau foarte comice şi nu se putea abţine să nu râdă. Insă acum i se păreau prosteşti şi fără haz. Astăzi, Satan se lupta să-1 trântească cu orice chip. Iată cum, după multe săptămâni petrecute într-o companie rea, trebuia să culeagă şi roadele.
Privi în urmă la locurile unde se aflau Howard Minturn şi Ellis Holbrook. Aceştia munceau din greu la exerciţiile de algebră şi nimănui nu-i trecea prin cap să-i deranjeze. Ii privi şi oftă. Dacă ar câştiga şi el la şcoală o poziţie ca a lor, ce uşor i-ar fi într-o astfel de zi! Erau puţin mai în vârstă decât el — şi iată că el încercase să facă nişte adunări pe care a trebuit să le repete de patru ori până să-i dea rezultatul corect — iar ei erau în fruntea clasei la algebră. Dacă ar putea ajunge în locul unde se aflau ei şi să continue de acolo! Imposibilitatea acestui lucru îl făcu să i se pară şi mai grea ora de gramatică.
38
Aşa că nu i-a fost de mirare că, atunci când se aranja clasa, el ocupă din nou locul codaşilor şi inversă din nou literele dintr-un cuvânt. Nimeni nu era surprins, pentru că ei nu ştiau cât se străduise de fapt.
Ziua lungă, plină de necazuri şi ispite pentru Tip, era pe sfârşite. In pauză se plimbase de unul singur, încercând din greu să-şi recapete speranţele pline de putere cu care pornise în acea dimineaţă.
îl mai aştepta încă o încercare grea. Spre sfârşitul după-amiezii, Bob începu să se distreze făcând cocoloaşe de hârtie pe care le arunca prin clasă de îndată ce domnul Burrows se întorcea cu spatele. Doi sau trei elevi mai mici i se alăturară şi aruncau şi ei. Băieţii se plânseră. Domnul Burrows îi certă.
Până la urmă, spuse cu severitate:
— Următorul băiat pe care-1 prind că aruncă în clasă cu hârtie sau cu orice altceva, va fi pedepsit cu asprime şi vreau să mă informaţi dacă se mai întâmplă aşa ceva.
Nu trecură nici cinci minute şi, pe când domnul Burrows se apleca asupra catedrei să caute ceva, poc! Cel mai mare cocoloş din acea zi îl lovi pe învăţător drept în frunte. Unii elevi începură să râdă, alţii rămaseră serioşi şi uimiţi. Domnul Burrows era un om de cuvânt.
39
„Nu tg teme de nimic, căci Eu te izbăvesc!

Capitolul *8*

— Ştie cineva cine a aruncat hârtia? întrebă el calm, închizând sertarul catedrei.
Nici un răspuns; timp de un minut a fost o tăcere de moarte.

— Ellis Holbrook, ştii cine a aruncat hârtia?
— Da, domnule.
— Foarte bine, aştept să-mi spui.
— Domnule, Tip Lewis a aruncat-o.
Asta era deja prea mult pentru Tip. De când începuse noul an şcolar nu aruncase deloc cu hârtie, iar acum era acuzat pe nedrept. Se ridică în picioare plin de mânie.
— N-am aruncat eu! interveni aproape strigând. El ştie că n-am aruncat-o eu! Minte!
— Ia loc! spuse domnul Burrows. Ellis, l-ai văzut când a aruncat hârtia?
— Da, domnule, l-am văzut. Domnul Burrows se întoarse către Tip.
— Tip, vino aici.
Tip însă continua să rămână în picioare.
— Spune-i că nu mergi, îi şopti Bob. Spune-i că nu

te deranjezi cu nici un pas pentru un moş ca el. Dacă te va obliga, vedem cine câştigă.
Profesorul îi porunci din nou să vină şi Tip înainta, îşi fixă privirea asupra domnului Burrows în timp ce vorbea.
— Domnule Burrows, sincer vă spun că nu eu am aruncat hârtia!
Şi totuşi, bietul Tip ştia că nu-l vor crede. Nu aveau încredere în cuvântul lui. Ştia că adesea stătuse în picioare şi cu îndrăzneală spusese tot felul de minciuni care fusese demascate în scurt timp.
Nu, nimeni nu mai avea încredere în Tip. Printre altele, îşi câştigase şi faima de mare mincinos. Acum avea de suferit şi din această cauză.
Rămase liniştit şi primi lovituri grele peste mâini. Nu vărsă nici o lacrimă. Domnul Burrows nu se îndoia deloc că n-ar fi fost el vinovatul, pentru că nu era Ellis Holbrook, ale cărui cuvinte erau literă de lege în şcoală, cel care a văzut cu ochii lui? Şi nu era Tip cel care întotdeauna nega că ar şti ceva până când era dat pe faţă?
Totuşi, de data asta băiatul refuză cu orice chip să mărturisească că el ar fi aruncat hârtia şi merse la loc. Mâinile îl dureau şi în mintea lui răsunau cuvintele aspre ale profesorului.
Sărmanul băiat, în după-amiaza aceea plecă de la şcoală cu inima împovărată şi plină de amărăciune. Simţea că-i urăşte pe aproape toţi elevii din şcoală, dar mai ales pe Ellis Holbrook.
Domnul Burrows, zărindu-i faţa, se adresă unuia dintre profesori:
— Băiatul acesta devine, asemenea altor băieţi, tot

mai ursuz pe zi ce trece. Singurul lucru bun la el era simţul umorului, dar şi acesta i se duce de râpă.
Tip îl auzi şi consimţi adevărul. A fost pedepsit de multe ori înainte şi acceptase pedeapsa glumind. Dar astăzi era altceva. Pentru prima dată în viaţă a fost pedepsit pe nedrept, şi tocmai acum când făcuse tot ce-i sta în puteri pentru a se comporta bine.
— De ce n-ai refuzat, nebunule? îl întrebă Bob. Niciodată nu te-am mai văzut aşa de supărat. Ce te-a făcut să dai înapoi şi să plângi ca un prunc?
— De ce n-ai mărturisit că ai aruncat hârtia, în loc să stai ca un laş şi să vezi cum sunt pedepsit eu în locul tău?
— Eu să mărturisesc! Asta-i bună! Preacinstitule Tip, n-ai aruncat tu hârtia? Am crezut că tu ai aruncat-o. Tocmai atunci mă pregăteam să-i arunc una în cap lui Ellis Holbrook şi n-am văzut ce se întâmpla în spatele meu. Spune drept, chiar n-ai aruncat-o tu?
— N-am aruncat-o eu şi, dacă mai repeţi, îţi trag una. Şi, deodată, Tip se îndreptă în direcţie opusă, însă Satana îl urmă.
— N-are rost, îi şopti plin de îndrăzneală duhul cel rău. N-are rost! Nu vezi? Mai bine renunţi mai devreme decât prea târziu. Băieţii, profesorul şi toţi ceilalţi cred că nu eşti altceva decât un băiat rău şi că nu te vei schimba niciodată. Te-ai înşelat singur luna aceasta crezând că ai un mare Prieten care te ajută. De ce nu te-a ajutat astăzi? Ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri toată ziua — şi El ştie asta — şi totuşi, niciodată n-ai mai avut o zi aşa de grea. Dacă-i pasă cât de cât de tine, de ce nu te-a ajutat? Doar L-ai rugat.
Tip se aşează pe un buştean de lângă marginea

drumului şi ascultă pe Satan pentru câtva timp, aşa că vocea aceea rea continuă:
— Acum vezi că ai fost înşelat, pentru că o lună întreagă ai încercat să fii creştin şi nimeni nu şi-a schimbat părerea despre tine şi niciodată nu şi-o vor schimba. Mama te ceartă tot atât de mult, şi acasă totul arată la fel de descurajator. Kitty este tot atât de plină de ură şi băieţii buni din sat tot nu vor să aibă de-a face cu tine. Aşa că ar trebui să continui să leneveşti şi să te distrezi. Oricum nimeni nu se aşteaptă să fii bun şi nici nu te-ar lăsa când îţi doreşti.
încet, o altă voce bătu la uşa inimii lui Tip. La început nu ar fi sesizat-o, dar pe urmă deveni tot mai clară.
— Ce-i cu toate astea? întrebă vocea. Crezi că nimănui nu-i pasă de tine şi nu te ajută? Isus a murit, ştii asta, şi El e Prietenul tău. Asta este adevărul! Ştii că ţi-a auzit glasul când ai îngenuncheat şi te-ai rugat. El te-a ajutat. Apoi mai este cerul, cu toată frumuseţea sa şi El ţi-a promis că te va lua cândva acolo şi pe tine — da, pe tine! Nu te plânge că oamenii nu cred că un băiat rău ca tine s-a schimbat aşa de repede. Hristos înţelege şi totul e bine. Străduieşte-te în continuare şi, într-o zi, oamenii vor vedea că ai fost sincer. Vor vedea — Dumnezeu a promis acest lucru. Ţi-a dat Felinarul care să te lumineze. De ce n-ai privit la el toată ziua?
— Of, spuse Tip, nu pot. Nu pot fi creştin! N-am făcut ce-i bine astăzi şi nici n-am avut inimă bună. Aproape că-i urăsc pe băieţi şi pe domnul Burrows. Nu ştiu ce să fac!
— Mergi acasă, interveni Satan. Lasă Felinarul şi toate chestiile astea noi. Lui Hristos nu-i pasă de tine, un băiat atât de mizerabil, rău şi mincinos cum ai fost!
43

Te mai aştepţi ca El să te bage în seamă?
însă mâna lui Tip era în buzunar ţinând Felinarul, aşa cum numea el Biblia. Şi vocea blândă şi dulce din inimă îl îndemna să lase ca lumina lui să strălucească. Scoase Felinarul şi îi răsfoi paginile şi Ajutorul lui drag îi opri privirea asupra cuvintelor: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: eşti al Meu!"
Lacrimi calde de mulţumire îi umplură ochii. Ce cuvinte preţioase îi inundară inima necăjită şi zdrobită! Hristos Răscumpărătorul îl cheamă pe nume! Era şi va fi al Lui! Sigur că da! Privi în jur şi nu văzu pe nimeni. Stătea sub deal, la umbra unui copac cu ramuri joase. Acolo îngenunche şi se rugă. Satan plecă pentru că pământul pe care stătea băiatul era sfânt. Sufletul lui Tip biruise.
44
„Fără plată aţi primit, fârâ plată să daţi."

C

apito!

u

\9

Chiar dacă Tip nu-şi dădea seama, totuşi, acasă se petrecură unele schimbări. Doamna Lewis era mai puţin îngrijorată, agitată şi irascibilă decât înainte. Casa era mai liniştită. Nu mai era nici un leagăn. Nu mai era copilaşul care trebuia urmărit şi păzit de pericole. Avea mai mult timp de cusut. Insă chiar lipsa braţelor care se agăţau de gâtul ei făcea uneori ca inima sa împovărată să exprime cuvinte scurte şi tăioase.

Tip îşi uimise familia — nu erau necesare schimbări spectaculoase — transformarea pe care au văzut-o în el li se părea minunată. Dimineaţa, focul era făcut, în găleată era apă proaspătă, cutia de lemne era plină. Toate acestea umpleau inima mamei de bucurie. Din când în când, Tip zăbovea şi prin camera tatălui, întrebându-1 de sănătate şi aşezându-i perna. Tatălui său i se păru nou acest lucru, pentru că înainte fusese neglijat, dar în inima lui se bucura de această atenţie şi toată ziua cât stătea în patul tare medita la acest lucru.
Tip se descurca cel mai bine acasă. Aici nu se confrunta cu aşa de multe ispite. Din cauză că fusese un băiat lipsit de principii, nedisciplinat, ai lui s-au învăţat
45
că era mai bine să-1 lase în plata lui şi, cum nici nu stătea prea mult pe acasă, nu avea prea multe încercări aici.
Kitty tot nu contenea să se întrebe ce s-a întâmplat cu Tip. Probabil că ea vedea cel mai bine diferenţa, pentru că lui îi făcuse mare plăcere până atunci s-o tachineze.
Mereu se întreba şi se gândea ce s-a întâmplat cu el că, imediat ce auzea clopoţelul de la şcoală îşi aduna grăbit cărţile şi mergea la ore, iar seara, când se întorcea acasă, era gata să crape lemne, să prăşească sau să facă multe alte lucruri pe care înainte nu le făcea.
Observându-1 de aproape, singura explicaţie a schimbării lui era că în fiecare duminică mergea la Şcoala Duminicală. Acesta era secretul. înţelegând acest lucru, Kitty se decise să meargă şi ea acolo pentru a vedea ce i-au făcut. Erau mulţi acolo cei care, cu blândeţe, încercaseră să o integreze la Şcoala Duminicală, fără succes. Insă în această sâmbătă după-amiază, privind cu o faţă serioasă şi senină pe fereastră, spuse:
— Mama, vreau un ac şi aţă!
— Ce vrei să faci cu ele? întrebă doamna Lewis mestecând mămăliga într-o cratiţă de tablă şi privind în jos.
— Vreau să-mi cârpesc rochia. E ruptă în câteva locuri şi arată groaznic. Aş vrea nişte aţă verde să se asorteze cu cordonul acesta.
Doamna Lewis uită de mămăligă şi o privi uimită pe Kitty.
— Draga mea! spuse în cele din urmă. Mă întreb ce va urma. Nu-mi vine să cred că-ţi coşi rochia fără să te oblig, că n-a fost nevoie să te cert întreaga săptămână.
— Da, mi-o cârpesc. Nu mai vreau să arăt aşa de jerpelită. Mai am de gând să spăl şi şapca şi să o calc.
46
Apoi vreau ca mâine să merg la Şcoala Duminicală. N-am mai auzit cântece ca acelea de când mă ştiu şi vreau să merg acolo cu orice chip.
Mămăliga începea să se ardă, aşa că doamna Lewis se întoarse la sobă tăcută, dar profund îngândurată. Când era ca Kitty, mergea şi ea la Şcoala Duminicală şi nu era nevoită să-şi verifice hainele. In fiecare duminică era îmbrăcată frumos de mâinile grijulii ale mamei sale.
Răsturnă mămăliga într-un castron şi se îndreptă către trusa ei de lucru.
— Uite ac şi aţă, spuse ea în cele din urmă, scoţându-le din cutie. Coasă-ţi rochia dacă vrei şi, mai spre seară, după ce termin şi eu de cusut vesta, o să-ţi spăl boneta.
Acum era rândul lui Kitty să rămână uimită. Nu se aştepta ca mama să o ajute.
Duminică dimineaţa, Tip zăbovi prin bucătărie. Era îngrijit şi curat. Avea o cămaşă curată datorită mamei care o spălase de cu seară. Acum era pregătit să meargă la Şcoala Duminicală, dar totuşi mai aştepta.
Kitty zdrăngănea, făcând mai multă gălăgie ca de obicei, în timp ce spăla nişte vase vechi şi urâte.
Se pare că Tip se gândea la ea. Adevărul e că Felinarul lui 1-a învăţat lecţia în dimineaţa aceasta: „Fără plată aţi primit, fără plată să daţi." Acest verset îi vorbi. Oare Dumnezeu nu-i dăduse atât de multe lucruri? Nu-i promisese că cerul va fi căminul lui? Acum primea instrucţiunea: „Fără plată să daţi." Ce să dea şi cui? Lui Dumnezeu? Sigur că nu. Tip era sigur că, în afară de inima lui păcătoasă şi săracă, pe care deja Salvatorul o luase şi o curăţise, nu mai avea nimic ce să-I ofere.
Ce ar avea de oferit altcuiva? Privi pe fereastră gândindu-se la acest lucru. Kitty ieşi afară şi umplu vasul

47

cu apă. O privi. Avea el ceva ce i-ar putea oferi? Dădu din cap supărat — nu avea nimic ce să-i ofere. Dar oare nu ar putea-o ajuta şi pe ea să primească ceva? Ce ar fi dacă ar ajuta-o să se integreze la Şcoala Duminicală? Poate că i-ar fi de folos cum i-a fost şi lui. Chiar în acest moment, neobositul Satan îşi făcu apariţia cu gândurile lui rele.

— Kitty arată prea urât să meargă la Şcoala Duminicală — n-are nimic frumos de îmbrăcat. Toţi vor râde de tine şi de ea. Pe lângă toate astea, nu cred că va merge, chiar dacă ai întreba-o. Doar ar râde de tine. Mai bine nu încerca.

— O, Tip Lewis, îi spunea conştiinţa, ce mare laş eşti! După tot ce-ai promis, nu rişti ca alţii să râdă pe seama ta, dacă o duci pe Kitty la Şcoala Duminicală!

— O voi întreba, spuse Tip coborând scările grăbit. Acum zăbovea prin bucătărie din cauză că nu ştia cum să-i spună. Kitty îl ajută.

— Tip, spuse ea, cred că la Şcoala Duminicală se cântă, nu-i aşa?

— Da, se cântă. Ochii lui Tip se luminară. Cântă mai mulţi odată şi sună foarte frumos, ţi-o zic eu. Nu vrei să vii să-i asculţi?

48

„Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici

Tatăl tiostru nu vă va ierta greşelile voastre!'

i

(^apitolu IO

— Hm! Nu ştiu. Nu cred că poate fi mai rău decât dacă aş sta acasă. Mă cam plictisesc. Dacă aş şti drumul, poate că aş merge.

— O, te duc eu! spuse repede şi înflăcărat Tip. Voia să vorbească înainte de a-şi pierde curajul.

Kitty merse la Şcoala Duminicală îmbrăcată cu boneta ei albastră şi cu rochia verde. Nu era o clasă de misiune pentru fete, aşa că domnul Parker o aşeză printre fetele frumos îmbrăcate, în clasa domnişoarei Harley.

Domnul Holbrook îl reţinu pe Tip.

— Edward, ai de gând să vii regulat la Şcoala Duminicală, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Atunci trebuie să lăsăm locul tău de la clasa de misiune să fie ocupat de alt băiat şi tu poţi veni la clasa mea.

Nu se ştie dacă Tip avea să mai trăiască un moment atât de fericit ca acela când îl urmă pe pastor la clasa lui. Dar, când văzu banca plină de băieţi, faţa i se înroşi. La capătul ei se afla Ellis Holbrook, băiatul pastorului, cel care, cu câteva zile în urmă, spusese ceva neadevărat

despre el şi din cauza asta el a fost pedepsit cu severitate. Nu credea că va putea sta lângă acel băiat, chiar şi la Şcoala Duminicală. însă domnul Holbrook aşteptă, aşa că n-a avut de ales decât să se aşeze. Ellis îi făcu loc lângă el, şi în timpul lecţiei nu-l deranja nici cu vorba, nici cu privirea. Inima lui Tip era plină de amărăciune şi plăcerea din acea dimineaţă dispăru. Lecţia era despre Hristos şi moartea Lui pe cruce şi, în timp ce asculta, gândurile negre începură să dispară. Povestirea era prea nouă pentru el. Ii atingea inima prea mult pentru ca sentimentele de mânie să nu dispară, şi povestirea îl interesa.

Imediat ce se termină Şcoala Duminicală, domnul Holbrook se îndreptă către el:

— Edward, ce te supără astăzi? Tip se înroşi.
— N...nu prea multe, domnule.
— Tu şi Ellis nu v-aţi împăcat prea bine pe la şcoală?
— Mi-a făcut ceva necazuri, spuse Tip cu îndrăzneală, văzând că a fost prins.
Domnul Hobrook ocupă un loc.
— Poţi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?
— A spus că eu am aruncat cu hârtie şi domnul Burrows m-a bătut, dar n-am fost eu acela.
— Eşti sigur că n-ai aruncat-o?
— Da, domnule.
— Dar nu le-ai spus?
— Le-am spus de mai multe ori, dar el a spus că m-a văzut pe mine.
— Edward, ai spus întotdeauna adevărul? Este cuvântul tău de încredere?
50
Tip îşi coborî privirea şi buzele îi tremurau.
— Am minţit de multe ori, spuse el în cele din urmă cu smerenie, dar de data asta nu am minţit. încerc să spun adevărul şi Isus ştie acest lucru.
— Şi eu te cred, Edward, îi răspunse domnul Holbrook cu blândeţe şi gingăşie. Ellis a greşit. Văd că eşti supărat pe el. Poţi să-1 ierţi?
Tip dădu din cap.
— Am fost bătut pe nedrept, domnule.
— Edward, să presupunem că şi Hristos ar urma regula aceasta şi i-ar ierta doar pe cei care s-au purtat frumos cu El. Ai fi iertat astăzi?
Era un gând nou pentru Tip şi tăcea. Domnul Holbrook întinse mâna să ia Biblia mică şi neagră.
— O să-ţi arăt ce spune Felinarul tău despre această problemă.
Tip citi textul pe care i-1 indică pastorul. „Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre."
— Greşeli înseamnă păcate, explică domnul Holbrook. Apoi plecă.
în tot acest timp Kitty aştepta, dar nu pe Tip, pentru că nu se aştepta ca el să o însoţească, ci aştepta ca fetele celelalte să pornească la drum pentru ca să nu se uite la ea şi să-şi bată joc. Kitty nu a avut un timp prea bun. Ea a avut ghinionul de a fi în clasa unei învăţătoare care punea întrebări dintr-o carte şi, dacă un elev nu răspundea, trecea la următorul, crezând că aşa îşi făcea datoria. Aşa ca pe Kitty o interesă doar cântatul. Dumnezeu îl lăsa pe Tip să se ocupe de restul lucrării. El se duse la Kitty şi amândoi o porniră către casă. Toţi băieţii şi fetele plecară, aşa că
51
nimic nu-i împiedica să meargă împreună liniştiţi.
— Kitty, ţi-a plăcut la Şcoala Duminicală? o întrebă el.
— O, nu prea. Am stat lângă cea mai urâtă fată şi ea şi-a bătut joc de boneta şi de pantofii mei. O urăsc!
Tip credea că şi Kitty avea nevoie de versetul care i-a fost dat lui, dar mai avea şi alte gânduri cu privire la ea. Duhul lui Dumnezeu era la lucru. Ducând-o la Şcoala Duminicală, începuse o lucrare bună în ea şi dorea să o continue. Ii era foarte greu să-i vorbească lui Kitty. Nu ştia ce să-i spună; dar tot drumul mesajul îi răsuna în urechi: „Fără plată aţi primit, fără plată să daţi."
— Kitty, spuse el în cele din urmă, nu vrei să fii creştină?
— Nu ştiu ce înseamnă să fii creştină.
— Dar n-ai vrea să-L iubeşti pe Isus?
— Dar de unde să ştiu? îi răspunse scurt Kitty. Nu cunosc nimic despre Isus.
— N-ai aflat astăzi la lecţie cum că El îi iubeşte pe toţi oamenii şi vrea ca toţi să-L iubească pe El, şi cum a murit pentru a face acest lucru posibil?
— Nu-mi amintesc nimic despre această lecţie. Mă uitam la gropiţele din obrajii domnişoarei Harley în timp ce vorbea.
— Dar sigur ai auzit cântarea: „Isus, ştiu, mă iubeşte, Biblia-mi spune mie."
— Da, spuse Kitty, cântarea era destul de frumoasă, numai că nimeni nu mi-a dat o carte şi auzeam câte un cuvânt ici-colo.

Tip îşi dădu seama că nu o ajuta deloc pe Kitty. însă ştia că, de când a început să se gândească la ea şi să-i vorbească, dorea şi mai mult — da, din toată inima -
52
ca ea să se întoarcă la Hristos.
— Ellis, vino aici puţin, spuse domnul Holbrook, în timp ce familia lui venea de la biserică, şi el se îndrepta către camera de studiu. Ce-i cu neînţelegerea de la şcoală cu Edward Lewis?
— Nu-i nici o problemă, tată. Doar că Tip a aruncat hârtie ca de obicei şi domnul Burrows m-a întrebat dacă ştiam cine a aruncat-o şi a trebuit să spun, din cauza asta s-a mâniat Tip. De ce? Ţi s-a plâns ţie, tată?
— Ellis, l-ai văzut cu ochii tăi pe Edward aruncând hârtia?
— Da, tată.
— Eşti sigur?
— Da. De ce? Asta e, mi-am ridicat privirea tocmai când hârtia zbura din direcţia lui Tip, şi cred că avea şi mâna ridicată de cum o aruncase. Până acum câteva clipe, am crezut că el a aruncat-o.
— Acum doar n-o să zici că poate vreun alt băiat din apropierea lui a aruncat-o!
— O, nu, tată! Poate că Alex Palmer a aruncat-o. Dar nu m-am gândit la asta.
— Ei bine, Ellis, eu cred că ai greşit. De data asta nu cred că Edward a minţit. Şi o să-ţi spun şi de ce. El încearcă să-L aibă pe Hristos ca model. Cred că este creştin. Uite un lucru la care vreau să te gândeşti: Edward Lewis care nu a fost învăţat nimic bun, care nu a avut pe nimeni care să-1 ajute şi-a predat inima lui Hristos, iar băiatul meu pentru care m-am rugat din toată inima în fiecare zi, de când s-a născut, nu şi-a predat inima lui Hristos.
53

„Până aici Domnul ne-a ajutat'

Capitolul î î

— Băieţi, le porunci elevilor domnul Burrows într-o luni după-amiază, strângeţi cărţile. Am să vă spun ceva.
Imediat cărţile au fost adunate şi puse la locul lor. Acum băieţii stăteau cu mâinile încrucişate, curioşi să vadă ce avea să le spună profesorul.
Domnul Burrows scoase scaunul de la catedră şi se aşeză la o discuţie mai puţin formală cu elevii lui.
— Cine ştie ce este un acrostih? Câteva mâini se ridicară.
— Hei Howard, spune-ne definiţia ta.
— Un acrostih este o poezie la care litera începătoare a fiecărui rând ne dă un cuvânt.
— Vrei să spui că prima literă dă un cuvânt? Băieţii râseră, dar Howard explică imediat:
— Nu, domnule profesor. Vreau să spun că literele începătoare ale fiecărui rând la un loc ne dau un cuvânt.
— Acrostihul trebuie scris întotdeauna în versuri? La această întrebare se dădură mai multe răspunsuri
şi avură loc discuţii serioase. Până la urmă ajunseră la
54
concluzia că un acrostih poate fi alcătuit şi într-o formă liberă, în proză.
— Acum cine înţelege ce este un acrostih? Câteva mâini se ridicară, dar mai erau mulţi băieţi care nu înţelegeau. Trebuia explicat mai clar.
— Howard, spuse domnul Burrows, vino la tablă şi scrie un acrostih cu cuvântul tei.

Băiatul se ridică.
— Domnule profesor, trebuie să fie ceva cu stil?
— Cu stil, fără stil, nu contează, fă cum vrei, doar să arăţi ce este un acrostih. Scrie un acrostih pentru cuvântul TEI.
— Dacă mă uit în carte, cred că pot da un exemplu de acrostih.
Howard ieşi în faţa clasei şi scrise pe tablă:
Tu eşti o rază ruptă din soare. Eu o urmă amăgitoare.
Se opri şi răsfoi cartea nerăbdător.
— Dar nu găsesc nici un vers care să înceapă cu litera I, spuse el în cele din urmă.
— Inventează şi tu ceva.
Faţa lui Howard strălucea de bucurie şi se duse la tablă, după ce se gândi puţin, scrise şi ultimul rând de poezie.
Iau şi eu o ciocolată.
După aceea merse la bancă. Băieţii râdeau, fericiţi că acum înţelegeau mai bine ce este un acrostih.
55
— Acum cred că vreţi să ştiţi de ce purtăm această discuţie, nu-i aşa? Vreau ca toţi băieţii care ştiu a scrie să facă temă acasă un acrostih cu numele lor. Tema este pentru data următoare când avem literatură.
Băieţii se tânguiau şi spuneau că nu pot face aşa ceva. Erau siguri că n-ar putea să scrie vreun acrostih.
— Eu cred că puteţi, spuse domnul Burrows. Nu le dau elevilor mei teme pe care nu le pot face. Puteţi alcătui acrostihul citând versuri sau compunându-le. Fiecare după imaginaţie. Vreau ca toţi să încercaţi.
Johnny Thorpe, cel mai mic băiat din clasă care putea scrie, părea a fi nedumerit aşa că ridică mâna cât de sus putu.
— Da, Johnny, ce s-a întâmplat? întrebă profesorul.
— Domnule profesor, puteţi să-mi explicaţi ce înseamnă a cita?
Domnul profesor zâmbi.
— N-am voie să uit că trebuie să vorbesc pe înţelesul tuturor. A cita înseamnă să copiezi un vers sau un rând dintr-o anumită carte. Numai să recunoşti că versurile nu le-ai compus tu. Poţi să scrii acrostihul în versuri sau în proză cum vrei. Alegeţi-vă câte un subiect şi respectaţi-1. Nu procedaţi ca Howard. V-am dat ceva de gândit, dar veţi reuşi.
Tip plecă neliniştit acasă. Ce putea să facă? Niciodată nu scrisese o compunere pentru că chiulea întotdeauna când era vorba de aşa ceva. Acum renunţase să mai chiulească. Nu ştia cum să scrie ceva, cu atât mai mult un acrostih aşa cum le-a cerut domnul Burrows.
Seara termină îndată de mâncat şi de tăiat lemne şi se îndreptă cât de repede putu la locul de lângă iaz. Trebuia să mediteze şi să găsească o soluţie pentru a scrie
acrostihul. Era o problemă mare pentru el, deoarece se hotărâse să nu mai facă prostii şi nu vedea cum putea trece de această temă, şi nici cum o putea face.
— Nu este nici un loc atât de întunecos încât Felinarul să nu-1 poată lumina, dacă-L încerci.
Asta îi spuse domnul Holbrook lui Tip când îi dăduse Biblia. Deseori Tip se gândise la aceste cuvinte, care de multe ori se dovediseră a fi adevărate. Totuşi nu-şi dădea seama cum l-ar putea ajuta Felinarul tocmai acum.
Scoase Felinarul şi-i răsfoi paginile. Acesta nu-i putea scrie compunerea, de asta era sigur. Dintr-o dată îi veni o idee minunată! De ce să nu compună acrostihul folosindu-se de Biblie?! Dintre atâtea versete sigur va găsi ce are nevoie. Dar cât de ciudat va fi ca el, Tip Lewis, să copieze ceva din Biblie. Ce vor zice băieţii? Ce va zice Bob Turner? Totuşi, ce altceva ar putea face? în afară de cartea de ortografie, de aritmetică şi de Biblie nu mai avea altă carte.
56
57
‚Cândsuntplăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar şi pe vrăjmaşii lui.

Capitolul î 2

— Nu-mi pasă, spuse dintr-o dată. Nu-mi este ruşine de Biblia mea. Este singurul lucru pe care-1 am şi nu trebuie să-mi fie ruşine. O să mă folosesc de Biblie. Băieţii trebuie să ştie că mi-am schimbat viaţa. Vreau ca ei să vadă că m-am schimbat. Cu cât ştiu mai repede, cu atât mai bine. Felinarul mă va ajuta să-mi fac tema. Mă ajută ori de câte ori am nevoie.

Căută prin buzunar şi scoase un creion mic şi vechi. Acum mai avea nevoie de o bucată de hârtie. Scotoci cu mâna în celălalt buzunar, de unde scoase un cuţit ruginit, o bucată de funie, una sau două castane şi până la urmă găsi şi o amărâtă de hârtie pe care desenase Bob Turner pe domnul Burrows şi i-o dăduse lui Tip spre păstrare. Aşeza hârtia pe o piatră netedă din apropiere şi-şi începu treaba.

Era mult de lucru pentru Tip. Timp de câteva zile stătu ore în şir până la căderea serii la locul lui de lângă iaz, răsfoind Biblia şi căutând în ea cuvinte pe care le notase cu grijă pe bucăţica de hârtie. Nu uitaţi că era ceva nou pentru el.

Până la urmă, într-o seară, pe când soarele cobora 58

înspre apus, stelele străluceau pline de măreţie şi întunericul se aşeza în jurul bătrânului copac, Tip, răsunând uşurat, împături preţioasa lui hârtie, o aşeză cu grijă în Biblie şi se îndreptă spre casă. Terminase acrostihul. In inimă i se întipări frumuseţea unor cuvinte preţioase pe care le descoperise pentru prima dată. Cuvinte care aveau să-1 însoţească toată viaţa şi să-1 mângâie în vremuri de grea încercare.

Vineri, toate cărţile erau frumos aşezate pe pupitre. Jaluzelele erau trase pentru a împiedica razele puternice ale soarelui să pătrundă în interior. Băieţii stăteau liniştiţi şi aşteptau. Acrostihurile erau aşezate grămadă pe catedra domnului Burrows. Numele nu erau scrise pe foi. Domnul Burrows trebuia să citească acrostihul, iar băieţilor le revenea plăcerea de a ghici cine îl scrisese.

Aveau un timp plăcut. Se citiră nişte acrostihuri foarte frumoase. Ellis Holbrook scrisese un acrostih complicat. Howard Minturn muncise din greu la acrostihul său.

Chiar şi Bob Turner scrisese un acrostih pentru că i se părea ceva distractiv, iar el era nelipsit de la aşa ceva. Găsise trei versuri care rimau şi i se potriveau, aşa că până să termine de spus băieţii numele lui BOB — singurul nume care i se păru băiatului vrednic de purtat — şcoala se cutremura de râs.

Lângă hârtia lui Bob se afla şi o hârtie pe care Tip o recunoscu. Când domnul Burrows luă hârtia, inima lui Tip începu să bată cu putere aşa încât i se părea că toată clasa aude.

In clasă se făcu linişte şi Domnul Burrows, după ce desfăcu hârtia, citi titlul: **„Ce spune Domnul Isus Hristos."** Citi rar şi cu respect, în timp ce elevii ghiceau numele.

59

Toţi erau tăcuţi şi uimiţi în timp ce se citea acrostihul şi ghiceau numele lui Edward Lewis!

— Edward, spuse în cele din urmă domnul Burrows, cine ţi-a găsit versetele?

— Eu le-am găsit în Biblie, domnule. Le-am subliniat pe toate! spuse el entuziasmat, gata să dovedească faptul că a rostit adevărul.

Domnul Burrows răspunse cu o voce tremurândă.

— Este o colecţie foarte frumoasă de versete. Ai avut o idee bună. Sunt plăcut surprins de ceea ce-ai făcut. Aş dori ca atât tu, cât şi ceilalţi elevi să simţiţi în inimile voastre adevărul acestor cuvinte ale lui Isus.

— Howard, nu pot în seara asta, îi răspunse Ellis Holbrook prietenului lui care încerca să-1 convingă să-1 însoţească până acasă. Trebuie să merg în altă parte. Hei, Tip! Tip Lewis! Stai puţin! Vreau să merg cu tine! Howard, o să vin dimineaţă pe la tine! In seara asta chiar n-am cum.

Tip aştepta uimit, în timp ce băiatul pe care-1 considera duşmanul lui mergea grăbit către el. Ellis era un băiat îndrăzneţ şi prompt. Acesta, dacă avea ceva de spus, nu tăcea, aşa că începu:

— Tip, nu-i aşa că am făcut o mare gafă când i-am spus profesorului Burrows că tu ai aruncat hârtia? Mi s-a părut că te văzusem pe tine.

— Da, răspunse Tip, ai gafat-o rău de tot. In ziua aia n-am aruncat nici o bucăţică de hârtie.

— Să ştii, tata mi-a spus că am greşit. Eram sigur că spusesem adevărul. îmi pare rău. Dacă

vrei, voi spune domnului Burrows şi băieţilor că nu erai tu vinovatul şi atunci îl va descoperi pe adevăratul vinovat, care a
60
fost destul de rău încât să vadă că tu ai fost pedepsit pe nedrept.
Pentru puţin timp, în inima lui Tip se duse o mică bătălie. Până la urmă spuse:
— Nu, las-o baltă. Ce-a fost a fost şi nu mai poate fi schimbat. Nu mai vreau să fac tămbălău din cauza asta.
Ellis îl privi curios.
— Eşti un tip ciudat, spuse el în cele din urmă. Azi ai avut cel mai frumos acrostih care putea fi scris.
După ce Ellis plecă, inima lui Tip sălta de bucurie în timp ce mergea spre casă. Pentru prima dată a fost lăudat din toată inima şi cu toată sinceritatea de profesorul lui. Pe lângă asta, Ellis îi mărturisi: „Tata mi-a spus că am greşit." Deci, domnul Holbrook chiar îl crezuse şi avusese încredere în el.
61

‚Necazulşi strâmtorarea mâ ajung!

Capitolul î 5

Kitty stătea rezemată de poartă şi privea cum trecea o caravană formată din nişte căruţe înalte cu gratii, printre care tot felul de animale ciudate priveau cu ochi mari şi fioroşi. Puteai vedea doi elefanţi acoperiţi cu câte o pătură aurie şi stacojie, nişte ponei cu coame lăţoase, o şaretă splendidă trasă de opt cai dansatori, înveliţi în pături împănate; fiecare loc din şaretă era ocupat de bărbaţi şi femei frumos îmbrăcaţi, şareta cu muzicanţi peste a căror instrumente de alamă strălucea soarele, dând impresia că erau de aur. Kitty privea la toate acestea — privea şi asculta muzica tare până când inima ei izbucni. într-o clipită se dădu jos de pe poartă şi bătu cu piciorul în pământ.
— îmi doresc — of, cât îmi doresc să merg! spuse ea în cele din urmă aproape ţipând. Vreau..., vreau! Niciodată nu mi-am dorit să merg undeva aşa de mult!
— Doar n-o să te plângi că vrei să mergi, spuse mama, care stătea rezemată de poartă şi urmărea şi ea cum trecea caravana. Oamenii care muncesc din zori şi până-n seară doar pentru mâncare, aşa cum fac eu, n-au bani de cheltuit pe la circ.
62
Kitty dădu din cap furioasă.
— Eu nu merg nicăieri, ţipă ea. Niciodată! Niciodată n-am fost la circ, iar băieţii şi fetele de pe-aici merg în fiecare an. Tip merge întotdeauna. Face ce face, numai să meargă. O, Tip! strigă ea deschizând poarta şi întâmpinându-1 pe trotuar. Un gând nou îi bântuia mintea. Nu vrei să faci rost de bani să merg şi eu la circ cu tine? Oare ai putea? Tip, fă ceva! Promit orice numai să faci rost de bani. Vreau din toată inima să merg. Niciodată nu mi-am dorit ceva mai mult.
După zece minute, în timp ce se îndrepta către sat, Tip deveni gânditor şi necăjit.
Kitty îşi dorea din toată inima să meargă la circ şi încerca să-1 convingă pe Tip rugându-1 într-un fel cu totul aparte. Pe lângă asta, Tip trebui să admită că şi el dorea să meargă. Inima îi tresărea de fiecare dată când adierea vântului aducea sunetul muzicii îndepărtate. Kitty avusese dreptate când spusese că el făcea tot ce-i stătea în putere să meargă. Cu cât mergea mai des, cu atât îşi dorea şi mai mult să meargă.

Şi atunci de ce era Tip necăjit? Tot aşa cum găsise o soluţie înainte, ar putea-o găsi şi acum. Dar Tip Lewis nu mai era cel de altădată care mergea la circ. Nu încerca el să facă ceea ce era bine? însă ce legătură avea circul cu asta? încercă să se gândească la motivele pentru care era tulburat. De ce o voce slabă din interior continua să-i spună că circul nu era un loc potrivit pentru el?
Meditând la acest aspect, nu se putu gândi la altceva decât că Ellis Holbrook şi Howard Minturn nu mergeau niciodată la circ. Taţii lor îi învăţase diferit. Tip ştia că Ellis îi dispreţuia pe cei care mergeau, spunând că sunt oameni de nimic. înainte, acest lucru nu-1 tulbura
63
pentru că tot timpul se considerase un tip de nimic, dar acum, oare nu încerca el să facă ce-i bine? Nu-i aşa că oamenii respectabili credeau că circul nu este un loc bun de frecventat?
Nu, nu-i adevărat. Domnul Bailey, un om bogat — atât de bogat şi respectabil că la şcoală fiul lui nu s-ar fi umilit să-i împrumute lui Tip cartea de ortografie — mersese la circ anul trecut şi-i luase pe toţi copiii lui. Domnul Anderson şi domnul Stone, şi încă mulţi alţi oameni bogaţi şi respectaţi au mers. Şi totuşi..., merg oamenii buni?
Gândurile lui Tip se îndreptară către domnul Holbrook, domnul Parker şi domnul Minturn, da, şi către alţii ale căror voci le auzise pe străzi şi în magazine condamnând circul.
Până la urmă ce era rău? Şi iat-o pe Kitty care-şi dorea din toată inima să meargă. Ce fericită ar fi dacă ar duce-o! Acum Satana crezu că e şansa lui de a vorbi. Mergea lângă Tip spunându-i:
— E prima dată când Kitty te-a rugat să faci ceva pentru ea. Vrei să o ajuţi, vrei să meargă la Şcoala Duminicală şi să citească Biblia. Acum e timpul s-o ajuţi. Du-o la circ şi ea va face orice vei vrea.
Asta era chiar prea de tot, ca Tip să creadă. Cine a mai pomenit aşa ceva? Să duci pe cineva la circ doar ca să-1 faci să-L iubească pe Isus? Spre binele lui, Tip ştia că era cel mai potrivit să urmeze exemplul domnului Holbrook. Până la urmă răsuflă uşurat. Nu trebuia să se mai gândească la nimic, pentru că oricum nu avea bani. Niciodată nu avusese în buzunar cincizeci de cenţi. Nu mai rămânea nici un semn de întrebare.
Şi totuşi nu era chiar aşa. Domnul Dewey stătea în faţa magazinului privind de-a lungul străzii.
64
— Hei, Tip! strigă el către Tip care tocmai făcea colţul. Eşti exact persoana de care am nevoie. Hai, ajută-mă'o oră şi-ţi voi da două bilete la circ. Cară pachetele astea, dar ai grijă să nu furi vreunul.
65

„Nu intra pe cărarea celor răi.'

Capitolu

Tip se înroşi când auzi cuvântul furat şi se apropie de domnul Dewey spunându-i să-şi ducă singur pachetele dacă nu are încredere în el.
Două bilete! Iată şansa lui Kitty. Lupta începu din nou.
Avea o oră pentru a se hotărî, aşa că pentru Tip acea oră însemnă muncă. Colindă străzile în lung şi-n lat, oprindu-se când la o casă, când la alta, împărţindu-le, apoi merse din nou la

magazin pentru a lua altele. In tot acest timp, medita. Aproape că luase o decizie când cele două bilete verzi i-au fost înmânate. Le luă nerăbdător şi se grăbi spre casă.
Trecu pe lângă hotel. La bar erau câţiva bărbaţi de la circ. Ii recunoscu după barba mare care le acoperea toată faţa. Cunoştea pe toată lumea din oraş aşa că ştia cine-i străin şi cine nu. Aceşti bărbaţi erau ocupaţi, beau şi jucau cărţi. Tip se opri în loc şi-i privi şi, aşa neştiutor cum era, i se păru ciudat gândul că oamenii respectabili puteau să-i asculte pe cei de la circ. N-avea cum să fie normal, nu-i aşa? Dacă era altfel, mulţi oameni de treabă greşeau. Pe de altă parte, dacă nu era greşit, de ce

pastorul nu era de acord cu aceste lucruri? De ce avea şi el atâtea sentimente ciudate despre circ?
Ce necaz! Ce bine-ar fi dac-ar găsi pe cineva să decidă în locul lui! Se depărtase de hotel de câtva timp. Trecuse podul, mersese prin spatele morii şi se apropia de locul lui de sub ulm. Se aşeză ţinând într-o mână cele două bilete verzi, în timp ce cu cealaltă căuta Biblia prin buzunar. Era obiceiul lui să caute Felinarul oricând se afla în întuneric. Răsfoi paginile nedumerit, fără a şti unde să găsească ajutor.
— Stai să văd, spuse el. Unde-i versetul pe care l-am învăţat la Şcoala Duminicală? îmi place versetul şi se găseşte în cartea care-i plină cu versete scurte şi interesante. II găsesc eu. Iată-1! „Căci Domnul va fi nădejdea ta, şi El îţi va păzi piciorul de cădere."
I se păru că acest verset nu-i era de ajutor. Dădu încet din cap continuând să citească versete până când indiferenţa îi pieri şi citi cu voce tare: „Nu intra pe cărarea celor răi, şi nu umbla pe calea celor nelegiuiţi. Fereşte-te de ea, nu trece pe ea; ocoleşte-o, şi treci înainte!"
— Versetul se referă la mine şi la ei, spuse Tip. Ei sunt nişte oameni răi, de asta-s sigur. Beau, jucau cărţi şi cred că şi înjurau. E clar ca bună-ziua că versetul vorbeşte despre ei. Spune şi repetă: „Fereşte-te." Voi lua aminte la acest sfat. Mă duc să-i înapoiez biletele domnului Dewey ca să nu mai fiu ispitit să merg la circ.
Aşa că nici bine nu spusese, că şi plecă, aproape galopând, la deal, trecu de colţ şi se apropie de magazin abia respirând.
— Uitaţi, domnule Dewey, spuse el repede, v-am adus înapoi biletele. De data asta nu le vreau.
— Dar ce s-a întâmplat? întrebă domnul Dewey,

ridicându-se de la birou şi privindu-1 curios pe băiatul care gâfâia. Nu-s bune biletele?
— Nu-s bune dacă nu pot intra la circ, răspunse prompt Tip. N-am de gând să merg, adăugă el pentru a-1 asigura de decizia luată.
— De ce?
— Am motivele mele.
— Acum, Tip, spuse domnul Dewey, chiar mă laşi fără cuvinte! Dă-mi şi mie câteva explicaţii. Nu ştiu ce să cred din toată treaba asta.
Tip nu ştiu ce să răspundă. Ezită şi se gândi, iar până la urmă spuse cu îndrăzneală:
— Mi-am propus să nu mai merg la nici un circ. Nu mai cred în astfel de lucruri, ca altădată.
Dar asta n-a fost tot, pentru că nu-1 indusese pe Stăpân în răspuns. Domnul Dewey nu s-a arătat satisfăcut de cele spuse.
— Totuşi, Tip, dă-ne şi nouă explicaţii. Ştii, e o schimbare bruscă.
— Bine, spuse Tip. Tocmai am citit şi eu despre ei.
— Despre cine?
— Despre cei de la circ. Ei sunt la bar. Beau, se bat şi cine ştie ce mai fac. Cred din câte se poate vedea că sunt nişte oameni răi. In Cartea pe care am citit-o scrie că nu ar trebui să intru pe calea celor răi, ci să mă depărtez de ea, şi eu asta vreau să fac. Acestea fiind spuse, Tip o zbughi din magazin şi o luă după colţ.
Domnul Dewey dădu din umeri mirat.
— Se schimbă lumea, asta-i sigur, spuse el în cele din urmă.
— De unde ştii că lumea se schimbă? Domnul Minturn îşi aşezase coşul pe scări şi îşi făcea vânt cu

pălăria. După cum vezi, azi am venit eu la cumpărături. Vreau ceva pentru prânz. Dar de unde ştii că lumea se schimbă?
— Păi, Tip Lewis a pus la inimă învăţăturile despre circ. Domnule Minturn, doriţi carne de vită? I-am dat un bilet şi mi 1-a înapoiat imediat spunându-mi că nu mai merge la circ din cauză că în Biblie scrie că oamenii de acolo sunt răi. Ce crezi de asta?
— Hm, Biblia spune că ar fi mai bine pentru un om să-şi lege o piatră de moară de gât şi să se arunce în apă, decât să facă pe un micuţ să păcătuiască, şi dacă aş fi în locul tău, aş lua aminte la aceste cuvinte, spuse domnul Minturn.
Tip merse acasă, la Kitty. Când ajunse, ea se mai legăna pe poartă.
— O, Tip, spuse ea, mă duci? Hai! E prima dată când te rog şi eu ceva.
Tip intră în curte încet, necăjit şi cu mâinile în buzunar, neştiind ce să-i spună, sau cum să-i explice. Până la urmă se opri şi-i răspunse:
— Kitty, nu pot. Nu pot merge.
69
„Fereşte-te de ea, nu trece pe ea; ocoleşte-o, şi treci înainte!"

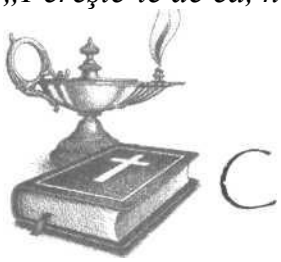

apjtolu! î
Tip repetă în gând versetul de câteva ori. I se părea că îl aude peste tot în jurul lui şi nu mai ştia ce să facă. Totuşi, în acea seară, ieşi din casă şi se îndreptă către cortul unde era circul. Mergea încet şi vorbea de unul singur: Nu-i nimic rău dacă mă duc doar să ascult muzica. Bineînţeles că nu am de gând să intru. Iţi închipui ce-ar ieşi, mai ales după tot ce i-am spus lui Kitty? Şi în afară de asta, nici n-aş putea intra, chiar de-aş vrea. N-am bilet. Mă duc până acolo să văd dacă sunt mulţi oameni şi să văd dacă au muzică faină.
— Nu te duce, fereşte-te! O, da, Tip ştia, mai auzise vocea, totuşi îşi continuă drumul mergând repede.
Nu intru, îşi spunea el. Chiar de-aş vrea, n-aş avea cum şi nici măcar nu vreau.
In sfârşit, putea zări cortul şi putea auzi sunetul muzicii care îl fermeca. Se apropie chiar de uşa marelui cort, de parcă era vrăjit să facă un pas mai aproape, deşi nu intenţiona să intre. Da, oamenii se înghesuiau să intre. Domnul Douglas stătea lângă uşă. Tip îl cunoştea foarte bine. Ştia că locuia într-o casă mare şi că avea mulţi bani. Şi
70
mai ştia că oricând oamenii încercau să adune fonduri erau îndrumaţi către domnul Douglas pentru că el întotdeauna era gata să dea.
Tuturor le plăcea de domnul Douglas. Acum acesta nu mai privea de-a lungul drumului, ci îşi îndreptă privirea către Tip.
— Ei bine, Tip, spuse el, mergi la circ? Tip dădu din cap în semn că nu.
— Cum aşa? N-ai bani? E păcat să vii aşa aproape şi să nu intri. Nu-i aşa Pet? Ultima întrebare i-o adresase fetiţei pe care o ţinea de mână.
— Aşa-i, răspunse ea zâmbind fericită. Tata, dar mama de ce nu vine?
— Vine şi ea imediat. Uite, domnule, spuse el casierului înmânându-i douăzeci şi cinci de cenţi, lasă-1 pe ştrengarul ăsta să intre.
Totul se întâmplă rapid. Casierul se dădu într-o parte, mulţimea se înghiontea şi se împingea în el, muzica izbucni cu o nouă intensitate. într-o clipă, Tip se află în camera bine luminată, privind cu înflăcărare în jur. Avea ce vedea. Locurile erau ocupate de bărbaţi şi femei bine îmbrăcate. Ii cunoştea pe mulţi din ei.
Tip se puse pe distracţie fără să ţină seama de vocea inimii lui. Doar îl lăsase să intre unul

dintre cei mai buni oameni din oraş! Da! Şi acum, acest om era aici împreună cu soţia şi fetiţa lui. Domnul Douglas era membru într-o biserică şi dacă el putea veni la circ, ce l-ar fi putut împiedica pe Tip? Aşa se justifică Tip şi nimeni nu-i spuse că în Felinarul lui scria: „Fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuşi lui Dumnezeu."
Acum, ponei mici şi lăţoşi ieşeau pe scenă. In spatele cortinei se afla una din femeile care călăreau. Din când

în când o putea zări în costumul ei splendid. Ştia că în scurt timp va ieşi şi va călări.
O, şi ce muzică! Era superbă! Tip era atât de absorbit de activităţile din jur încât uita să se ferească din calea oamenilor. Până la urmă se feri, dar tot era înghiontit de mulţimea care se îmbulzea şi atunci păşi chiar în faţa unui bărbat care încerca să treacă prin mulţimea de la intrare. Tip îl recunoscu imediat. Era unul din bărbaţii de la circ pe care îl văzuse de dimineaţă. Arăta tot aşa de urât şi era roşu de atâta băutură. Acesta îi aruncă lui Tip o privire răutăcioasă şi, înjurând, îl împinse din calea lui.
O, Tip Lewis, nu-i de mirare că inima ţi-a stat în loc pentru un moment, ca apoi să-ţi bată cu putere! Doar cu câteva zile în urmă ai ascultat povestea despre Mântuitorul care a sângerat şi a murit pentru tine. Şi ai promis cu lacrimi în ochi că din cauza asta II vei iubi, II vei sluji şi II vei cinsti pentru totdeauna. Şi, totuşi, în seara asta eşti aici privind la scamatoriile acestor oameni care rostesc Numele sfânt în aşa fel încât chiar şi tu, care eşti cât de cât obişnuit cu ocări, te cutremuri şi-ţi este ruşine. „In Numele Mântuitorului pe care-L iubeşti te întreb ce cauţi aici?"
Pentru Tip era de parcă Hristos însuşi i-ar fi pus întrebarea. Deodată se întoarse şi, acoperindu-şi urechile cu mâinile, încercă să treacă prin mulţime cât de repede putu.
— Lăsaţi-mă să ies! Lăsaţi-mă să ies! strigă el către casierul care îl privi mirat, făcându-i loc să treacă.
Tip urcă dealul cu paşi repezi încercând să alunge ecoul acelei înjurături, sunetul vocii pline de ură care rostea numele ce în ultimul timp îi devenise atât de drag
şi de scump! Trecu dealul şi nu se opri decât în partea cealaltă când ajunse la copacul lui de lângă iaz. După ce se opri şi se aşeză, încercă să se gândească. Ce a făcut? A fost avertizat, a fost ispitit şi a căzut. Acum nu-1 ajuta cu nimic gândul că la circ au fost bărbaţi şi femei de treabă. Probabil că ei nu găsiseră versetul care spunea: „Fereşte-te de ea, nu trece pe ea." Era sigur că greşise. In seara asta inima-i era foarte împovărată. Ce să facă? Ce va zice Kitty dacă va afla? Ce va crede domnul Dewey? Dar domnul Holbrook? Dar mai presus de toate îi veni gândul: ce crede Isus, când îl priveşte acum din înălţimea cerului? Acest gând îi aduse lacrimi amare şi-1 puse pe genunchi. El se rugă:
„O, Doamne Isuse, în ciuda celor întâmplate, ştii că Te iubesc. Vrei să mă ierţi şi să-mi mai dai o şansă?" Stătu îngenuncheat pentru câtva timp încercând să se apropie de Hristos. Şi Mântuitorul nu-1 lăsă singur. Doar cu o zi înainte învăţase versetul pe care tocmai şi-1 aminti: „Dar Tu, Tu eşti un Dumnezeu gata să ierţi, îndurător şi milostiv, încet la mânie, şi bogat în bunătate."
Felinarul nu-1 dezamăgise nici de data aceasta.

„M-atn apucat şi am cercetat toate lucrurile,
cu gând să înţeleg, să adâncesc, şi să caut
înţelepciunea..."

(Capitolul î *6*

încet, dar sigur, mai spre sfârşitul toamnei, Tip începea să ocupe locuri tot mai bune în clasă. In clasa domnului Burrows 10 era nota cea mai bună şi cea mai mică era X. Cândva Tip glumea spunând că X e nota perfectă pentru că în cartea de ortografie scrie că X este litera care înseamnă zece.

Insă trecuse ceva timp de când Tip nu mai răspundea de nota X. Acum băieţii au încetat să se mai mire când el dădea răspunsuri prompte de nota 10.

Mulţi dintre ei erau tot mai surprinşi şi îl compătimeau când răspundea greşit cu ochii în jos şi ruşinat, de nota 7 sau 6.

Deşi nu era un bun cititor, toţi puteau observa că pe zi ce trecea se bâlbâia tot mai puţin, iar domnul Burrows avea tot mai multă răbdare cu el, ajutându-1 la nevoie.

Băieţii îl vedeau muncind din greu la ortografie şi câţiva dintre ei erau suficient de răi să râdă de el dacă se întâmpla să greşească vreun cuvânt.

Domnul Burrows îşi schimbase tonul faţă de el. Şi acum, daca era acuzat de încălcarea regulilor, în loc să fie chemat în faţa clasei şi pedepsit imediat, profesorul,

care pe zi ce trecea îşi dădea seama ca nu Tip era capul năzdrăvăniilor, îi dădea totdeauna şansa de a se apăra şi chiar începea să-1 creadă.

O, da, lucrurile se schimbaseră şi erau în continuă schimbare. Bob Turner vedea asta destul de clar. Acum nu-i mai plăcea să fie în compania lui Tip şi lipsea de la ore mai mult ca niciodată. Insă bietul Tip observa schimbarea mult mai greu decât ceilalţi băieţi. Nici n-aveţi idee de cât de greu îi era. Credeţi că Satana era gata să renunţe şi să-1 lase să fie un băiat bun? în nici un caz. Era plin de amuzamente şi distracţii. Nu învăţase când şi unde ar trebui de fapt să se distreze.

Uneori parcă era gata să renunţe la a mai încerca să facă ce-i bine, doar pentru a se distra unde voia şi când voia — indiferent de ce se întâmpla în momentul respectiv. Alteori, când greşea, era furios şi ursuz şi-şi spunea că nu are rost să mai încerce. în alte zile se simţea atât de trist şi de descurajat, încât i se părea că nu va mai putea încerca vreodată. Totuşi, continuă să încerce din greu.

Aritmetica era obiectul cel mai dificil. încă se mai afla în „clasa celor nătângi", după cum o dispreţuiau băieţii, pentru că era formată din elevii mai slabi din mai multe clase, şi mereu rămânea în urmă la tabla adunării.

Era o dimineaţă geroasă de iarnă. Acum chiar se instalase iarna de o vreme. Pământul era acoperit cu un covor alb de zăpadă. Aerul rece îngheţa mâinile şi feţele celor pe care-i prindea în cale.

Tip nu mai putea învăţa la umbra ulmului şi acasă îi venea foarte greu să înveţe, mai ales în dimineaţa aceasta. Tata tuşise toată noaptea şi din cauza asta mama era

supărată şi necăjită.

Zilele acestea Kitty părea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a fi îmbufnată şi dezagreabilă. Bucătăria era mai murdară ca niciodată. Lemnul verde din sobă sfârâia de-abia arzând şi scotea fum. Şi, pe când încerca pentru a cincea oară să rezolve o problemă care-1 nedumerea, a fost chemat să taie nişte vreascuri.

— Hai chiar acum! N-am de gând să aştept! spuse Kitty pe un ton provocator şi poruncitor.

Tip se duse supărat, iar de fiecare dată când lovea cu toporul în scândura de brad pe care o ridicase de jos spunea: "N-are rost. Nu pot face adunarea aia şi nici n-am de gând să mai încerc. Nu ştiu nimic şi nici nu cred că voi şti vreodată. Am făcut-o de vreo cincizeci de ori şi-am întors-o când pe-o parte când pe alta. Oricum n-are nici un înţeles: 16 oi valorează 2 dolari bucata. Oare ce o fi însemnând? Erau 40 de oi şi 25 de vaci. Deja ştiu problema pe de rost. Dar habar n-am să o rezolv. Asta e. Ce bine era dacă oile astea mureau şi vacile fugeau până să aud eu de ele. Mai citesc problema încă o dată."

Tip era în bucătărie, lângă fereastră, cu tăbliţa şi cartea lângă el.

— Hai să vedem: 25 de vaci la 34 de dolari bucata, încercă să rezolve grăbit până ajunse la

„valoarea asta". Dacă ar afla ce înseamnă asta, era sigur că ar putea rezolva problema. Ce bine ar fi fost să aibă pe cineva care să-1 ajute. Dar nu avea pe nimeni. Şi nici destul timp înainte de lecţie ca să întrebe pe cineva.

El... cinsteşte pe cei ce se tem de Domnul.'

(Capitolul 1 7

76

Chiar atunci se gândi la tatăl lui care înainte de a se îmbolnăvi fusese tâmplar şi obişnuia să facă multe figurine. Tip se gândi că era posibil ca tatăl lui să ştie ceva despre adunare. Să-1 întrebe?

Dintr-o dată se ridică şi se îndreptă către dormitor.

— Tată, i se adresă el cu blândeţe, ai putea să-mi spui ce înseamnă „valoarea asta"?

Bărbatul bolnav se întoarse şi îl privi nedumerit pe Tip.

— Ce vrei să spui? întrebă el în cele din urmă.

— Păi, spuse Tip disperat, la aritmetică într-o problemă scrie că oile valorează doi dolari bucata şi nu înţeleg ce vrea să spună.

— O, spuse domnul Lewis, acum înţeleg. Păi, Tip, dacă am cinci kilograme de cuie şi fiecare kilogram preţuieşte la şaisprezece cenţi, atunci ele ar valora pentru mine suma respectivă şi le-aş vinde cu acel preţ. înţelegi?

Abia acum înţelegea.

— Asta înseamnă, spuse el, că bărbatul nu şi-a vândut oile, ci doar valorau doi dolari bucata.

Da, înţeleg. Acum

77

voi încerca să rezolv problema. Şi se puse din nou pe treabă.

Tip nu avea să uite vreodată nerăbdarea cu care răsfoise paginile cărţii până să ajungă la răspunsuri şi să se uite pe tăbliţă la rezultat, şi nici sentimentul plăcut pe care 1-a avut când a văzut că răspunsul lui era corect.

— Aşa e, îi spuse tatălui vioi şi plin de mulţumire. Am încercat să o rezolv toată dimineaţa şi în sfârşit am reuşit.

— Thomas, spuse domnul Burrows celui mai bun băiat la aritmetică din clasă, vino la tablă cu problema douăzeci şi trei.

— Nu ştiu s-o rezolv, răspunse repede Thomas.

— Poate ştie Henry să o rezolve.

— Nici eu n-am reuşit, răspunse Henry. Şi continuară tot aşa prin toată clasa.

Intre timp, inima lui Tip ticăia nerăbdătoare pentru că această problemă îi dăduse şi lui bătăi de cap dar reuşise în cele din urmă să o rezolve.

— Robert? întrebă domnul Burrows, deşi bănuia răspunsul pe care-1 va primi.

— Oh, nu ştiu să rezolv problema, spuse amuzat Bob Turner.

Tip stătea chiar lângă Bob şi domnul Burrows citi ceva pe faţa lui care-1 făcu să-i adreseze şi lui întrebarea, deşi îşi propusese să nu mai piardă timpul cu problema aceasta.

— Edward, poţi tu să rezolvi problema?

— Da, domnule, răspunse prompt Tip, mergând la tablă unde se apucă de rezolvat problema.

Starea de mulţumire îi dispăru însă imediat ce auzi vocea domnului Burrows:

78

— Care dintre voi ştie lecţia măcar cât de cât?

— Eu habar n-am, răspunse Bob vesel.
Domnul Burrows îşi pierdu toată răbdarea. Această situaţie se întâmpla de prea mult timp ca să o mai suporte. întoarse cartea la primele pagini.
— Foarte bine, spuse el în cele din urmă, pentru mâine recapitulaţi primele pagini de la tabla adunării şi o să vedem atunci dacă tot nu o să pricepeţi nimic.
Tip îşi pierdu orice speranţă. Inima îi era parcă de plumb. Celorlalţi nu le păsa pentru că erau obişnuiţi cu acest lucru. Şi el era obişnuit, numai că acum încerca. Şi tocmai acum când lucrase din greu să fie trimis din nou la începutul cărţii. Acest lucru îl descuraja enorm.
— Stai puţin, Tip, spuse domnul Burrows privindu-1 pe Tip, după care îşi aruncă privirea asupra caietului unde era problema frumos şi corect rezolvată. Apoi se întoarse şi întrebă: Charlie Wilcox la ce pagină este lecţia ta pentru mâine?
— încep tabla înmulţirii, răspunse Charlie, un băieţel deştept care făcea parte dintr-o clasă mai mare şi care nu zăbovea asupra temelor.
— Edward, spuse domnul Burrows întorcându-se către Tip, te-ai descurcat bine azi. Cred că ai de gând să te pui pe învăţat. Te-am urmărit de câtva timp. Pentru mâine, clasa a treia se apucă de învăţat tabla înmulţirii. Poţi să vii şi tu la clasa aceasta şi vei rămâne aici atâta timp cât vei face faţă materiei de studiu.
Tip rămase fără cuvinte de surprins ce era. Nu se aştepta să promoveze atât de repede.
Bob Turner se aplecă şi privi mirat nevenindu-i să creadă că Tip a fost promovat.
Tip nu răspunse nimic. Nici măcar nu-şi ridică ochii
79
să-1 privească pe profesor. Iar profesorul nu avea nici cea mai mică idee de cum se simţea băiatul din faţa lui. Nu avea habar că inima lui Tip bătea cu putere şi că-şi zicea în sinea lui: „Acum lucrurile s-au schimbat, chiar s-au schimbat."

,Bogatulşi săracul se întâlnesc: Domnul i-a Jacutşipe unul şi pe altul."

80

apjtoiu! 1 *8*

înainte de şcoală, băieţii se adunară în jurul sobei şi se puseră pe discutat. Băieţii — dar în nici un caz nu toţi, ci doar acel grup restrâns şi select care-i domina pe ceilalţi. Tip se învârtea în cerc, simţindu-se foarte singur. El nu făcea parte din nici un grup în aceste zile. Bob şi prietenii lui îl părăsiseră. Nu se mai simţea deloc atras de distracţiile lor. Iar celelalte găşti din şcoală nu-1 băgaseră niciodată în seamă. Aşa că stătea afară întrebându-se ce să facă. Howard Minturn ieşi deodată din mijlocul grupului şi îl strigă:
— Tip, vino aici.
Tip se îndreptă spre el.
— Ce vrei? întrebă îmbufnat.
Nu prea se simţea în largul lui în compania băieţilor bine îmbrăcaţi, din jurul sobei.
— Vreau să vii la mine diseară. Ştii, e ziua mea şi mai vin câţiva prieteni, să stăm la un ceai.
Ochii lui larg deschişi vorbeau de la sine despre mirarea care-1 cuprinsese.
— Ce vrei tu de la mine?! întrebă în sfârşit, rostind ceea ce gândea.
81
^im ce vreau? Să vii pe la mine şi să ne distrăm puţin, r^p$_{unse}$ frumos Howard, dar cu puţină aroganţă în vorb($_{e}$ ^
^*P ia aminte, şi dădu puţin drumul amărăciunii care-1 stp$_{anea_}$
T-ai schimbat gândurile, nu-i aşa? vorbi el încă încrunta ^i avut multe zile de naştere până acum, dar asta e pi$_{ma}$ de $_{care\ auc}$j şi $_{e}$u...
^ne atunci, se aprinse Howard, înroşindu-se. Dacă mv$_{rei\ să\ vii}$

Mana domnului Burrows se aşează pe braţul lui Howard.
N[renunţa atât de uşor la un gest nobil, băiatul meu. Toy este nou pentru Edward. încurajează-1! Vorbij ncet; ca nimeni altcineva să nu-1 audă, apoi se întoarse j plecă_
In paiza^ Howard îl căută iar pe Tip. ~ ^P'r din toată inima că vei veni diseară, pentru că eşti bun \ jocuri şi toţi s-ar bucura să fii şi tu acolo. Tip relunţă la tonul sarcastic şi răspunse voios: vi\. Numai că o să arăt ca o zdreanţă pe lângă voi.
Nt contează asta, zise Howard, îndreptându-se spre ceilaţj băieţi; tu vino!
Oare ce ce £j invitase Howard Minturn? întrebarea aceasta ii :nacina nespus.
v1 lata cum stăteau lucrurile: domnul Minturn nu-1 pierduse (, c]jpă din vedere pe Tip, de când cu circul. Dorea sa-lajute — şi dorea s-o facă prin fiul său; numai că voia ca acesta sg creadă că o face el singur. Cunoscându-1 bine pe J^oward, i se adresase de dimineaţă, la micul dejun:
82
— Tocmai am citit despre un erou adevărat. Howard tânjea în inima lui să fie un erou, aşa că îşi
ridică imediat privirea.
— Cine, cine, tată? Ce a făcut?
— Era un tânăr bogat care a avut curajul să se împrietenească cu un băiat atât de sărac că nu avea nici măcar doi cenţi în buzunar. Ca răsplată, peste ani de zile, a venit timpul când s-a simţit foarte măgulit să fie băgat în seamă de un om mare, renumit peste tot, care era de fapt, chiar băiatul umil şi sărac de odinioară.
Gândul acesta stăruia încă în mintea lui Howard în timp ce se îndrepta spre şcoală, alături de Ellis.
— Uite-1 pe Tip Lewis, spuse aceasta la un moment dat. Tata zice că voi, băieţii, ar trebui să-1 băgaţi mai mult în seamă. în ultima vreme, se străduieşte să se comporte cât mai frumos, după cum ţi-ai dat şi tu seama.
Exact! Tip se potrivea de minune cu planul său!
— Ellis, spuse el, după un moment de tăcere, mă duc să-1 invit la noi diseară. E o plăcere să te joci cu el, doar ştii că nu se enervează niciodată!
— Crezi că vine? întrebă Ellis.
—Da, sigur. O să profit de ocazie. Acum e momentul. Băieţii au să creadă că e cam deplasat gestul, dar cred că am curajul să fac ce-mi place în ceea ce mă priveşte.
Howard îşi făcu curaj, cu gândul la eroul tatălui său.
Aşadar, iată motivul pentru care Tip era invitat la reuniunea din casa cea mare de pe deal. După-amiază, doamna Lewis îi cusu jacheta, mai atentă ca niciodată. Nu-şi dăduse prea mult cu părerea în privinţa invitaţiei, însă numai ea ştia cât era de bucuroasă şi mulţumită. Cu siguranţă, era un salt mare pentru Tip — de la tovărăşia cu cei mai răi şi mai de jos
83
băieţi din oraş, la asocierea cu cei din familii creştine. Aşadar, cosea de zor. Kitty, care stătea şi privea acul cum se mişcă înainte şi înapoi, nu se putu abţine să nu constate:
— Toţi băieţii de la şcoala domnului Burrows poartă gulere albe la jachetă.
— Bine, o repezi mama, şi ce are asta a face cu mine? Dacă purtau câte o mâţă albă la gât, atunci i-aş fi putut face rost şi lui Tip de una.
Era un subiect dureros pentru doamna Lewis. îşi dorea din adâncul inimii să-1 îmbrace pe Tip în stofă moale şi mătăsoasă, aşa cum purta Howard Minturn, şi cu un guler atât de alb şi de strălucitor, încât să ia privirile tuturor. Dar, din moment ce ştia că nu putea face aşa ceva, prefera să treacă totul sub nepăsare.
Uşa dormitorului se deschise şi vocea tatălui se făcu auzită. Când accesele de tuse se mai domoliră, o strigă pe Kitty. Fata se duse la el.
— Jacheta e gata, Kitty?
— Da.
— Arată bine?
— Oarecum.
— Ai vrea să-i pui un guler? Să aibă Tip ce purta...
— Da, cred că da, răspunse mirată Kitty.
— Bine. Vezi că am eu două-trei pe care nu le mai port şi cred că nici nu le voi mai purta

vreodată (aceste ultime cuvinte le rosti mai mult în şoaptă). Ia unul din cutia pătrată de sub masă şi vezi dacă poţi să-1 coşi la jachetă, s-o faci să arate ca şi a celorlalţi băieţi. încearcă şi vezi ce va zice Tip.
Kitty se îndreptă încet spre cutie. Asta însemna un lucru suplimentar pentru ea, însă tatăl era foarte palid

astăzi, iar acele cuvinte abia şoptite, „cred că nici nu le voi mai purta vreodată", o potoliseră. Aşa că, fără a scoate un cuvânt, scoase un guler. Arăta bine şi era şi alb, şi strălucitor.
Doamna Lewis îl făcuse într-o noapte târziu, cu lacrimi în ochi, pentru că-şi pierduse speranţa să mai fie purtat vreodată.
— Ce faci cu ăla? întrebă ea tăios, când Kitty apăru din dormitor.
— Tata vrea să i-1 dea lui Tip, să-1 poarte el, răspunse
fata.
— Aşa e, i-1 împrumut eu, întări bolnavul. Doamna Lewis nu mai spuse nimic, pentru că, în sinea ei, speranţa de a-şi revedea soţul sănătos era din ce în ce mai mică.
Tip coborî din mansardă cu părul frumos pieptănat şi îmbrăcat în cămaşa lui curată. Iar pe deasupra purta jacheta cu guler scrobit.
— Kitty, spuse el cu faţa radiind, de unde-ai făcut rost de guler?
— E al lui tata, el ţi 1-a dat, răspunse fata.
— Şi cum de-a ajuns pe jacheta mea?
— Cred că a sărit şi s-a lipit singur!
Kitty rosti totul în grabă, pe un ton aproape iritat. Era atât de neobişnuită să facă o faptă bună, încât se simţea ruşinată de ea.
— Păi, spuse Tip, cu faţa toată numai zâmbet, dacă e aşa, atunci e cea mai bună săritură pe care a putut-o face vreodată şi îi mulţumesc pentru asta din toată inima.
Apoi se întoarse bine-dispus şi ieşi pe uşă afară, îndreptându-se spre casa cea mare de pe deal.
85
„Intraţi pe poarta cea strâmtă. Căci larga este poarta,lată este calea care duce la pierzare, şi tulţi sunt cei ce intră pe ea"

Capitolul

Howard Minturn era „Mai-marele" băieţilor din şcoală. Când Tip deschise poarta de fier şi intră în curtea domnului Minturn, unii băieţi începură să-şi dea coate şi să râdă. Totuşi, când văzură că Howard îl întâmpină cu bucurie pe noul venit, nu se lăsară nici ei mai prejos.
Howard semăna foarte mult cu tatăl lui. Dacă făcea un lucru, atunci îl făcea cum trebuie.
Băieţii se distrară din plin în acea după-amiază. Pe rând, se bucurară de toate jocurile iernii: s-au dat cu sania, s-au bătut cu bulgări de zăpadă şi şi-au construit cazemate. Cât despre distracţie, Tip nu se lăsa cu nimic mai prejos de ceilalţi băieţi, aşa că în acea după-amiază petrecu de minune.
Soarele apunea în toată frumuseţea lui pe cerul senin, iar noaptea friguroasă de iarnă se lăsa încet. Băieţii stăteau la poala dealului şi-1 aşteptau pe Ellis să coboare cu sania. Acesta coborî până la urmă alunecând pe suprafaţa lucioasă, ca de sticlă.
— Grăbeşte-te, strigă Howard în timp ce Ellis se învârtea. Ce-i cu tine? Am crezut c-ai luat-o de unul singur la plimbare.
— Vrei să spui c-ar fi trebuit să mă grăbesc, răspunse

Ellis, conducând cu îndemânare sania prin curbă şi ridicându-se în picioare. V-am aşteptat pe

voi. Am crezut că vă întoarceţi.
— Nu, spuse Howard râzând, nu ne mai întoarcem. Am format un comitet care să afle câţi suntem îngheţaţi de frig şi am aflat că toţi suntem bocnă, aşa că mergem în casă să ne încălzim cu câte o cană de ceai.
— Bine, spuse Ellis, punându-şi sania pe umăr. Howard unde-ţi sunt patinele?
— Sunt pe vârful dealului. Voi mergeţi încet că eu mă duc repede să le iau.
Băieţii ascultară şi Ellis Holbrook tocmai deschise poarta îngustă, care ducea în curtea domnului Minturn, când Howard strigă alergând de pe deal:
— Staţi! Nu mergeţi pe acolo. Zăpada e prea mare pe acolo. Mergeţi pe poarta mare. Băieţii erau deja la poarta mare când acesta îi ajunse, cu respiraţia întretăiată.
— Ce bine-i! spuse Will Bailey, aşezându-se pe un fotoliu chiar în faţa focului. Parcă aş fi un bulgăre de zăpadă.
— Erai un ţurţure de gheaţă dacă mergeai pe unde v-a arătat Ellis. Aşa-i de mare zăpada, spuse Howard ridicându-şi mâna până aproape de cap.
Ellis râse.
— Credeam că merg pe unde trebuie, spuse el. Mă gândeam la lecţia de ieri de la Şcoala Duminicală: „Intraţi pe poarta cea strâmtă."
— Stai, spuse Will Bailey, cât despre asta, ambele porţi sunt la fel de strâmte.
— Nu-nţelegi Biblia, spuse Howard, punându-şi mâna pe umărul lui Will, altfel ai şti că strâmtă înseamnă îngustă.

— De parcă tu ai fi fost mai deştept până ieri când tatăl tău a explicat versetul acesta, spuse Ellis râzând. Oricum, astăzi am intrat pe poarta cea largă, pentru că Howard nu ne-a lăsat să intrăm pe cea îngustă.
în tot acest timp, Tip stătea la o parte tăcut, cu faţa roşie. Ştia despre lecţia de la Şcoala Duminicală şi îşi amintea cuvintele frumoase pe care domnul Holbrook le spuse. îşi amintea cum îi îndemnase, acum cât sunt tineri, să intre pe poarta îngustă. Era şocat şi necăjit de felul în care vorbea Ellis.
— Un singur lucru ştiu, spuse el dintr-o dată.
— Chiar? întrebă Will Bailey în bătaie de joc. Ce ciudat! Will se simţea superior lui Tip aşa că făcea tot ce putea ca să-i dea de înţeles acest lucru.
Ellis îi aruncă o privire plină de indignare, după care îl întrebă pe Tip pe un ton blând şi plin de interes:
— Tip, ce voiai să spui?
— Am vrut să spun că, dacă aş fi fost eu fiul pastorului, nu mi-aş fi bătut joc de Biblie. Tip obişnuia să spună exact ce gândea.
Imediat Ellis se înroşi la faţă.
— Ce vrei să zici cu asta? întrebă el arogant.
— Exact ce-am spus, răspunse Tip.
— Vrei să spui că mi-am bătut joc de Biblie?
— Chiar aşa! Crezi că nu te-am auzit?
— Nu, spuse Ellis înfierbântat, nu-i adevărat. Ti-aş mulţumi să nu mai zici aşa ceva.
— Bine, acum, spuse Tip, las la latitudinea ta şi a celorlalţi băieţi dacă eu n-am dreptate. Cred că e bătaie de joc să iei un verset din Biblie şi să-l învârti cum vrei ca şi cum ar fi ceva comic.
— Uau, spuse Howard, venind în ajutorul prietenului

său, ce mai gălăgie faci din nimica toată. Faci pe deşteptul, nu-i aşa, Tip? Ellis a spus versetul acela ca să se distreze, aşa cum fac mulţi alţi oameni.
— Am spus că-i ceva rău, spuse Tip cu îndrăzneală, şi tatăl lui Ellis Holbrook ar spune acelaşi lucru. L-am auzit odată spunându-i lui Will Bailey că oamenii ar trebui să fie foarte atenţi la felul în care rostesc ceea ce scrie în Biblie.
— Ţi-a spus cumva că ar trebui să predici în locul lui în timpul săptămânii? Cât te plăteşte pentru slujbă? Hai, spune-ne.
Ultimele cuvinte au fost rostite de Will Bailey cu cel mai dezagreabil ton. înainte ca Tip să

răspundă, Ellis spuse:
— Nu mă pretind a fi tot atât de bun ca alţii, dar nu văd nimic rău în ceea ce am spus în seara asta.
— In afară de Tip, nu cred că mai vede cineva ceva rău, spuse Will, şi el îi foarte bun. Niciodată nu greşeşte, doar că mai spune ceva minciuni, mai înjură şi mai face şi alte lucruri mărunte.
Ellis era cinstit.
— Nu, spuse el solemn, n-are rost să spuneţi ceva ce nu-i adevărat doar pentru a-mi ţine partea. Tip nu mai face nici unul din lucrurile de care vorbiţi. Oricum nu-i mulţumesc de părerea lui „bună" despre mine.
Howard se bucură că tocmai atunci au fost chemaţi la ceai, pentru că băieţii erau tot mai supăraţi. Majoritatea dintre ei erau uimiţi de îndrăzneala cu care Tip îşi susţinea părerea, aşa că tăcură şi se adunară aşteptând să vadă ce va mai urma.
Howard se ridică.
— Acum avem ceva pentru care suntem pregătiţi cu toţii. Haideţi, băieţi!

„Vâspup ca, în ziua judecăţii, oamenii vor da socoteala de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit!'

Capitolul *IO*

Howard îi conduse pe băieţi în sala de mese. Lui Tip îi plăcea sufrageria cu lumini strălucitoare şi masă frumoasă. Era o cină foarte bună — platouri cu biscuiţi calzi, pui, castronele cu miere de albine, coşuri de argint cu prăjituri cu cremă. Până acum el nu mai văzuse aşa ceva.
Howard, spuse doamna Minturn, întorcându-se către fiul ei după ce le ură bun-venit prietenilor săi, vrei ca tata să stea în capul mesei sau vreţi să fiţi doar voi, băieţii?
Vrem ca şi tu, şi tata să fiţi cu noi, răspunse Howard entuziasmat. Cel puţin eu vreau.
Tip urmări surprins faţa strălucitoare a lui Howard. Se părea că o iubea foarte mult pe mama lui, era o dragoste reciprocă! Ce frumos!
Masa a fost un mare succes. Băieţii uitară de ceartă şi de glumele lor, bucurându-se de tot ce le era servit.
Era aproape ora nouă, oră la care trebuia să se despartă, în acea seară, băieţii păreau foarte fericiţi. Discuţia care avusese loc chiar înainte de servirea ceaiului părea uitată de toţi în afară de Ellis, care se purta frumos cu ceilalţi

băieţi, dar îl trata cu răceală şi aroganţă pe Tip. Totuşi, se ţinură la distanţă, aşa că distracţia continuă din plin. La un moment dat se făcu linişte, căci domnul Minturn deschise uşa.
Nu s-au dărâmat pereţii? întrebă el voios, intrând în cameră.
— Pereţii? întrebă Ellis. Credeaţi că o să-i dărâmăm?
— Păi, mi-era cam teamă de asta, dar văd că totu-i în regulă. Ce faceţi acum?
— Ellis povestea ceva. De asta râdeam când ai intrat, spuse Howard. Continuă Ellis, şi lui tata îi plac poveştile.
— Nu, spuse Ellis înroşindu-se, vă rog să mă scuzaţi.
— Continuă, spuse domnul Minturn, îmi plac foarte mult istorioarele.
— Domnule, povesteam de felul în care Joe Barnes vorbeşte cu tatăl lui. L-am auzit dimineaţă când am fost pe la ei.
— Da, tată, ai rămâne uimit dacă l-ai auzi, se vârî în discuţie Howard. N-am mai auzit aşa

ceva în viaţa mea. El îşi bate joc de orice zice tatăl lui.
— Ce-i de mirare? întrebă domnul Minturn cu răceală.
— Mirare! Eu cred că-i de mirare. Când tatăl lui îi spune ceva serios, el îl imită şi-i râde în faţă.
— Să cred că vi s-ar părea ceva ciudat. Băieţii rămaseră surprinşi.
— Cum aşa, domnule Minturn? întrebă Ellis. Nu vi s-ar părea ciudat dacă Howard ar face aşa?
— Păi, nu, nu văd de ce ar trebui să mă mire.
91
Howard nu doar că era surprins, ci şi rănit.
— Tată, spuse el cu o voce tremurândă, n-am ştiut că şi eu m-am purtat la fel de urât cu tine.
— Nu, răspunse domnul Minturn, însă mă aştept să începi. N-am nici un motiv să fiu surprins dacă tu, Ellis şi Will Bailey şi încă mulţi alţii aţi începe să vă bateţi joc de ceea ce spun taţii voştri.
Băieţii rămaseră şocaţi.
— Eu unul, spuse mândru Ellis Holbrook, îl respect prea mult pe tata ca să fac aşa ceva.
— Chiar? îl întrebă domnul Minturn. Acum sunt uimit. Cred că tu ai fi cel mai rău.
Howard se ridică de la masă şi se îndreptă către locul unde era aşezat tatăl lui.
— Tată, ce vrei să spui? întrebă el nerăbdător şi cu sinceritate.
— Ce vreau să spun? înainte de a se servi ceaiul eram în camera alăturată şi am auzit discuţia care s-a iscat între voi. Am ajuns la concluzia că băieţii care cred că nu-i nimic grav să râzi pe seama cuvintelor solemne pe care Dumnezeu le-a spus, nu vor avea prea mare respect nici pentru ceea ce taţii lor sau altcineva le-ar spune.
In urma acestor cuvinte, băieţii rămaseră nemişcaţi, iar Ellis Holbrook se făcu roşu de ruşine. Până la urmă, Howard îi veni în apărare, cam bâlbâit.
— Dar, tată, nu cred — tu ce crezi — adică... ştii, Ellis şi ceilalţi n-au vrut să-şi bată joc de ceea ce a spus Dumnezeu. Nu crezi că asta-i cu totul diferit?
— Nu cred. De unde ştii că Joe Barnes vrea să-şi bată joc de ceea ce zice tatăl lui?
— Din faptele lui, răspunse Howard.
92
— Exact, tot aşa şi tu, şi ceilalţi băieţi, în afară de Tip. Băieţi, nu vreau să spun că, după toate astea, veţi fi lipsiţi de respect faţă de cei mai în vârstă, însă nu văd de ce prietenii voştri s-ar aştepta să-i respectaţi mai mult pe ei decât pe Dumnezeu.
Toţi au tăcut un timp până când domnul Minturn rupse tăcerea spunând cu respect:
— „Intraţi pe poarta cea strâmtă." Cred că ştiţi cu toţii ce înseamnă aceste cuvinte. Aş vrea să ştiu dacă este aici vreun băiat care crede că a intrat pe această poartă.
în cameră se aşternu liniştea, iar domnul Minturn aştepta un răspuns. Inima lui Tip bătea cu putere. De două ori încercă să rupă liniştea, dar n-a putut. Până la urmă spuse:
— Eu, domnule.
Domnul Minturn se întoarse repede.
— Tip, ce te face să crezi asta?
— îl iubesc pe Isus şi încerc să fac ceea ce spune El.
Vocea domnului Minturn tremura în timp ce i se adresă:
— Domnul să te binecuvânteze, băiete! Ajută-i şi pe ceilalţi să intre pe aceeaşi poartă.
Ceasul bătu ora nouă. Băieţii se despărţiră. Tip îşi luă căciula şi o porni singur sub cerul senin. Se simţea plin de pace şi puternic. Până la urmă reuşise să le arate băieţilor ce gândea, credinţa lui.
Acum ştiau cu toţii că el se străduia din greu şi îl cunoşteau şi pe Cel ce-1 ajuta. După întâmplarea asta lucrurile aveau să se schimbe pentru totdeauna.
93
„Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi

Capitolul 2 î

Oare Kitty a fost uitată? Deloc. Dacă Tip se ruga pentru cineva, atunci pentru ea se ruga. Se ruga din toată inima. Până acum se părea că rugăciunile i-au fost

în zadar. Lecţia de duminică dimineaţa era despre răspunsul lui Dumnezeu la rugăciune. Tip asculta cu mare atenţie, totuşi pe faţa lui se vedea nemulţumirea.
— Domnule Holbrook, spuse el, după ce plecară ceilalţi, aveţi timp să vă pun o întrebare?
— Da, am timp şi pentru două dacă vrei, răspunse domnul Holbrook aşezându-se din nou. Ce s-a întâmplat, Edward?
— Vreau să ştiu de ce Dumnezeu nu-mi răspunde la rugăciune imediat.
Domnul Holbrook zâmbi.
— Daca întrebările tale sunt toate aşa de grele, atunci nu cred că am timp să-ţi răspund la ele astăzi. S-ar putea să fie câteva motive aşa că vom încerca să le aflăm. Uneori, Dumnezeu nu ne răspunde la rugăciune imediat pentru că vrea să ne încerce credinţa, să vadă dacă într-adevăr avem încredere în ceea ce ne-a spus El şi dacă vom continua să-I cerem până când El va fi gata
94
să ne dea, sau dacă obosim să-I cerem şi renunţăm. Şi, uneori, ne cheltuim toată energia rugându-ne fără a face şi altceva. Apoi, de multe ori nici nu credem că vom primi lucrul pentru care ne rugăm. înţelegi?
— Nu, răspunse Tip prompt.
— Hai să văd dacă-ţi pot explica mai clar. Pentru cine te rogi, că eşti aşa de tulburat în dimineaţa aceasta şi ţi se pare că Dumnezeu nu te aude?
— Mă rog pentru Kitty de mai mult timp. Kitty este sora mea şi vreau ca şi ea să-L iubească pe Isus, dar, deşi mă rog, mi se pare că nimic nu se schimbă.
— Este posibil ca Dumnezeu să-ţi pună răbdarea la încercare, dar nu cred că ăsta-i motivul. Trebuie să căutăm altul mai bun. Faci şi ceva în timp ce te rogi? Adică vorbeşti cu Kitty? Spune-i pentru ce te rogi — îndeamn-o să vina la Hristos, arată-i ce are de făcut.
Tip stătea serios.
— O singură dată am vorbit cu ea puţin, dar se pare că nu a ajutat-o cu nimic şi de atunci nu i-am mai spus nimic.
— Ai citit în Biblie unde scrie „Duceţi-vă în pace, încălziţi-vă şi săturaţi-vă!"
Tip dădu din cap în semn că nu şi domnul Holbrook întinse mâna ca să-i ia micuţa Biblie.
— Hai să-ţi arăt versetul. Să-l citeşti când ajungi acasă. Vezi dacă nu cumva nu te asemeni şi tu cu acel om prin faptul că te rogi fără a vorbi cu Kitty. încă un lucru. Crezi cu adevărat că Dumnezeu va face ceea ce-i ceri? Poate că în fiecare zi te rogi şi-I spui: „Doamne, ajut-o pe Kitty să se pocăiască" şi totuşi n-ai fi surprins dacă ea ar veni astăzi la tine şi ţi-ar zice: „Vreau să mă pocăiesc"? Te-ai gândit la asta?
95
Tip spunea exact ce gândea, aşa că răspunse cu seriozitate:
— Nu, nu m-am gândit. Domnul Holbrook se ridică să plece.
— Cred că ar fi bine să începi să te rogi şi să şi faci ceva, şi roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să crezi că El în mod sigur va face ce-a promis. Vei vedea că în scurt timp vei primi răspuns la rugăciune.
Spunând acestea, îşi strânse cărţile şi hârtiile, pregătindu-se de plecare.
— Edward, de ce nu vii joi seara la rugăciune? Tip rămase uimit.
— Nu m-am gândit la aşa ceva până acum, spuse el. Domnule Holbrook, ceilalţi băieţi nu merg, nu-i aşa?
— Nu, răspunse pastorul trist. Numai gândeşte-te cât ai de lucrat.
Tip se îndreptă spre casă cu mintea plină de gânduri noi. Totuşi nu se duse direct acasă. Merse la copacul lui şi acolo se aşeză să citească ceea ce domnul Holbrook îi subliniase în Biblie. Da, se rugase pentru Kitty. Şi este adevărat, aşa cum a spus şi domnul Holbrook, nimic nu l-ar surprinde mai mult decât dacă Kitty L-ar primi cu adevărat pe Domnul Isus în inima ei. înainte de a pleca de sub ulm, rosti următoarea rugăciune:
— O Doamne, învaţă-mă să cred că Tu o vei face pe Kitty să Te iubească şi arată-mi cum ar trebui să o ajut.
După asta, căuta ocazii ca să şi facă ceva, şi bineînţeles că i se ivi una chiar în aceeaşi zi. După-masă, Kitty a ieşit la plimbare de una singură. Tip a urmărit-o. Ea a luat-o pe drumul

care ducea la cimitir. Dumnezeu i-a pus pe inimă să meargă repede
96
după ea. Când a ajuns la locul unde se aşezase fata, pe o piatră mare, rostogolită aproape de mormântul lui Johnny, inima îi bătea cu putere când se gândea la marea lucrare pe care o avea de făcut.
— De ce-ai venit? întrebă Kitty privind în sus. Pentru un minut Tip ezită, apoi îi spuse adevărul.
— Am venit după tine.
— Văd asta, că doar n-ai venit înainte de mine.
— Am venit să te văd.
— Bine, atunci uită-te la mine şi pleacă. Nu vreau să stai aici.
Era clar că trebuia să spună repede ce avea de spus. Inima lui Tip era plină şi vocea îi era blândă.
— Kitty, am venit să te întreb dacă nu vrei să te pocăieşti. Vreau foarte mult ca tu să te pocăieşti.
Kitty se uită la fratele ei insistent şi cu o privire gravă întrebă în cele din urmă:
— Ce vrei să spui prin „să te pocăieşti"?
— Adică să te pocăieşti de păcatele tale, să-L iubeşti pe Isus şi să faci ceea ce vrea El.
— De ce să-L iubesc?
— Nu poţi să nu-L iubeşti când ştii cât te iubeşte El pe tine şi câte face pentru tine.
— Şi ce zice El că-i de făcut?
— El spune să ne predăm Lui şi să facem ce-i bine şi corect întotdeauna.
Ochii lui Kitty străluceau.
— Doar nu vrei să-mi zici toate astea, spuse ea plină de mânie, când ştii că nu sunt o fată bună şi nici nu pot fi bună? Nu vezi că mama tot timpul se poartă urât cu mine şi mă ceartă? Şi nu-s eu aia care muncesc mereu şi tot n-am nimic? Şi sunt morocănoasă, mă supăr şi aşa
97
voi fi mereu. Nu mă pot schimba.
— Dar, Kitty, o întrerupse Tip nerăbdător, tu nu ştii totul! Isus te ajută. Orice ar fi, când eşti morocănoasă şi supărată trebuie doar să îngenunchezi şi să-I spui Lui. El te va ajuta de fiecare dată. Şi sus, în cer, acolo unde vei putea merge, nimeni nu se supără şi nu se ceartă. Este aşa de frumos acolo. Ei cântă, sunt fântâni şi vom purta câte o coroană de aur; şi..., şi Johnny este acolo, ştii? Şi eu am să merg acolo şi vreau să vii şi tu.
Cu fiecare cuvânt pe care-1 rostea fratele ei, Kitty rămânea tot mai gânditoare. După ce termina el de vorbit, cu ochii îndreptaţi spre mormântul lui Johnny, ea îşi strânse şalul cu ambele mâini şi-şi acoperi faţa. Plângea, dar nu încet, ci cu hohote, legănându-se într-o parte şi-n alta.
Tip era necăjit. Nu ştia ce să facă. Până la urmă se apropie de ea şi-i spuse cu blândeţe:
— O, Kitty, îmi pare rău pentru tine! Dacă L-ai iubi pe Isus, ai fi fericită.
— Dar vreau... Vreau! spuse ea cu hohote de plâns. L-aş iubi dacă aş şti cum.
Inima lui Tip tresaltă de bucurie. Era surprins, nu se aşteptase ca ea să se pocăiască atât de curând.
— Kitty, nu-i greu deloc, doar roagă-te lui Dumnezeu şi spune-i acest lucru. El aude fiecare cuvânt pe care-1 rosteşti. Te aude chiar acum, însă El doreşte ca tu să-1 rogi cu privire la dorinţa ta. Spune-i Lui. Eu mă îndepărtez ca să nu te văd şi să nu te aud. îngenunchează şi spune-I lui Isus ce-i în inima ta, iar El te va ajuta.
— Stai! spuse Kitty în timp ce Tip se îndepărta. Aşteaptă! Nu ştiu ce să-I spun.
— Spune-i şi Lui exact ce mi-ai spus şi mie, şi roaga-L
98
să intre în inima ta şi să te ajute. El nu stă pe gânduri, ci o să aibă grijă de tine în fiecare clipă, altfel nu se poate.
Tip plecă, iar Kitty rămase singură în acelaşi loc în care şi fratele ei II găsise pe Mântuitorul. Se simţea ciudat. Rămase acolo pentru a rosti prima rugăciune.
Nimeni nu o învăţase să îngenuncheze în fiecare seară înainte de culcare şi să spună „Tatăl

nostru". Totul i se părea nou şi ciudat. Stătu mult timp acolo cu o privire plină de durere. Până la urmă îngenunche, îşi aşeză mâinile pe zăpada care acoperea mormântul lui Johnny şi spuse:
— Doamne, vreau să fiu ceea ce zicea Tip. Vreau să Te iubesc, dacă mă laşi. Cred că nimeni nu mă iubeşte. Tip mi-a spus că Tu mă vei ajuta întotdeauna. Voi încerca, dacă mă ajuţi.
După ce rosti rar şi gânditoare aceste cuvinte, făcând pauze mari între propoziţii, îi venea greu să se ridice. Dorea să spună mai multe, aşa că repetă adăugând:
— Tip a spus că trebuie să fiu bună, dar eu nu pot, totuşi voi încerca dacă mă ajuţi.
Tip nu se întoarse la mormântul lui Johnny. Merse acasă pe un alt drum care trecea pe lângă poieniţă. Când ajunse acasă, urcă în camera lui, îngenunche şi se rugă pentru Kitty aşa cum o fac cei care şi se roagă, şi lucrează.
Când o revăzu pe Kitty, ea tocmai pregătea budinca pentru cină. Amesteca întruna în budinca tot mai groasă şi care devenea tot mai greu de amestecat. Se duse la ea.
— Kitty, lasă-mă pe mine. Ea îi dădu lingura, iar acum Tip amesteca de zor.
Se aplecă deasupra cratiţei să pună nişte sare şi, în

timp ce punea sarea, fata observă privirea întrebătoare şi nerăbdătoare a lui Tip. Kitty dădu din cap.
— Se pare că m-a auzit, spuse ea încet.
— Ştiu că te-a auzit, răspunse Tip cu ochii strălucitori de bucurie. In inimă îi răsuna o cântare de mărire. Şi îngerii din ceruri cântau de bucurie, pentru că în acea seară fuseseră puse deoparte o coroană şi o haină albă pentru Kitty Lewis.

„De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea
iţatălui Meu care este în ceruri."

(^.apito
Iul 22

Tip nu ştia ce să facă. Ieşi afară, pe scări şi privi luna. Apoi intră în casă şi privi o vreme pe fereastră. Până la urmă, găsi rezolvare la ceea ce-1 frământa. Se întoarse hotărât către Kitty, care spăla cănile de ceai.
— Kitty, n-ai vrea să vii cu mine în seara asta la biserică, la rugăciune?
De uimită ce era, fata scăpă cana în ligheanul de spălat vase şi rămase cu privirea pierdută. în cele din urmă, spuse:
— Mi-ar plăcea să merg, dar n-am cu ce să mă îmbrac. N-am decât rochia asta şi gulerul cel vechi.
— Nu mă deranjează, spuse Tip. Eu n-am decât geaca asta veche, dar vreau să merg. Spală repede vasele şi hai să mergem.
— Bine, spuse Kitty, mă duc, dar ce va zice mama?
— Mă ocup eu de asta. Tip intră încet în cameră.
— Tată, te simţi mai bine în seara asta?
— Nu prea. Cum merge treaba la aritmetică?
— Foarte bine. Domnul Burrows spune că progresez

destul de repede. Mama, o laşi pe Kitty să vină cu mine în seara asta? Mă duc la biserică, la rugăciune.
Doamna Lewis se întoarse de la coşul în care căuta de ceva vreme — dar fără rezultate o

bucăţică de bumbac — şi-1 privi nedumerită pe fiul ei.
— Nu mă deranjează, spuse ea în cele din urmă. Poate, dacă vrea, dar mă cam îndoiesc că ar vrea.
Kitty dorea să meargă. După zece minute, cei doi mergeau împreună pe drumul plin de zăpadă. Ea era cufundată în gânduri.
— Tip, spuse ea dintr-o dată, te enervezi vreodată atât de tare, încât să simţi că te îneci dacă nu spui ceva?
— Păi, spuse Tip, nu mi se întâmplă prea des, dar mă mai enervez şi eu. Uneori mă enervez pe Bob Turner atât de tare, că aş vrea să-1 arunc în zăpadă, dar nu mă ţine prea mult.
— La mine ţine cam mult. încep de dimineaţă. Ceva mă supără şi cu fiecare minut mă enervez tot mai tare, aproape că explodez. Crezi că aşa o să fiu tot timpul?
— Nu, răspunse Tip. Nu cred că vei fi tot aşa. Trebuie să înveţi să te încrezi în Isus. El te va ajuta. încearcă tot mai mult, zi de zi, clipă de clipă şi o să vezi că n-o să te mai enervezi aşa de uşor. Aşa-i, am încercat acest lucru şi în alte situaţii. Când am început să fiu cuminte la şcoală, mi se părea cel mai greu lucru de făcut. N-ai idee cât de mult voiam să vorbesc pe şoptite şi parcă toate se întâmplau chiar atunci ca să mă facă să râd, dar am tot încercat şi acum foarte rar îmi trece prin cap să mai vorbesc. Kitty, mama ştie?
— Nu, răspunse Kitty.
— Dacă aş fi în locul tău, i-aş spune.
— Dar, Tip, nu pot. Nici nu se uită la mine şi mă şi

ceartă. Nu pot vorbi despre aşa ceva cu ea.
— Ba da, poţi. Dacă aş fi în locul tău, n-aş mai aştepta. Ţi-ar fi mult mai uşor dacă mama ar şti că te strădui.
Aproape ajunseră la biserică.
— Kitty, spuse deodată Tip, însufleţit, hai să ne rugăm şi pentru tata în seara asta. M-am rugat singur pentru el şi acum vreau să mă ajuţi şi tu.
Pas cu pas, Dumnezeu îl conducea pe Tip pe calea cea strâmtă. In scurt timp ocupară câte un loc în camera micuţă, bine luminată şi caldă şi ascultară rugăciunea sinceră a domnului Holbrook. Toţi din jurul lui, pe rând, se rugau sau spuneau câteva cuvinte. Trebuia să spună şi el ceva? Ar putea? Cine ar vrea să-1 asculte tocmai pe el? N-ar fi de nici un folos. Domnul Burrows era chiar în faţa lui. Poate că-i va fi ruşine de el. Da, dar atunci, îi este ruşine şi de Salvatorul lui? Domnul Holbrook este cel care le-a citit versetul: „Oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor" şi li 1-a explicat. Domnul Minturn tocmai se ruga ca nimănui să nu-i fie ruşine de Hristos. Până la urmă, Tip rosti cu o voce tremurândă:
— Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se Numele Tău. învaţă-mă cum să mă rog. Nu vreau să mă lepăd de Hristos. Vreau să-L iubesc. Vreau ca băieţii de la şcoală şi tatăl meu, şi toată lumea să-L iubească. Voi încerca să lucrez pentru Hristos. Ajută-mă în fiecare zi şi iartă-mi păcatele în Numele lui Isus. Amin.
Niciodată până atunci, după rugăciune, nu se mai simţise atât de aproape de Dumnezeu. Vocea domnului Holbrook a tremurat, plină de emoţie, când s-a rugat pentru tânărul ucenic care tocmai îşi luase crucea.
La sfârşitul programului, pastorul s-a grăbit să

vorbească cu oamenii care-1 aşteptau.
— Bună seara, tuturor, spuse el repede. Frate, te rog să mă scuzi în seara asta, îi spuse domnului Minturn, care sigur l-ar fi oprit. Vreau să vorbesc cu nişte persoane până să plece.
Cei din jur îl văzură cum se grăbea să ajungă la Tip Lewis şi sora lui.
— Bună seara, Edward. Cred că aceasta este Kitty. Ce faci, fata mea? Edward, ştii versetul care spune: „Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele"?
— Da, este un verset din Psalmi. Am uitat referinţa.
— Simţi adevărul acestui verset când te gândeşti la sora ta?
— Da, simt. Dumnezeu m-a ascultat.
— Şi Kitty, crezi tu că-L iubeşti pe Isus acum? Kitty îl privea pe pastor ca pe o persoană impunătoare

şi din cauza asta răspunse încet şi timidă:
— Da.
— Ce te face să crezi acest lucru?
— Nu ştiu. Doar mă rog şi El mă aude, şi vreau să-L iubesc.
— Acum, aproape întotdeauna, primul lucru la care se gândesc oamenii după ce L-au primit pe Isus este să facă ceva pentru El. încep a privi în jur să vadă ce pot face. Tu ce o să faci?
— Nu ştiu. Nu pot face nimic.
— Asta-i o greşeală. Găseşti mult de lucru când cauţi. Nu căuta prea departe pentru că Isus vrea să faci lucrurile mărunte care se ivesc. El se bucură când faci curat în cameră, când aşezi masa frumos, când aprinzi focul şi faci alte lucruri frumoase ca să-ţi ajuţi mama. Atunci lucrezi pentru El. Nu-i plăcut să te gândeşti că în toate aceste lucruri El te vede şi-L faci fericit când le

faci bine? Ştii că una din poruncile lui Dumnezeu este „cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta"?
— N-am ştiut, răspunse Kitty încet.
— Dar este! Edward îţi va arăta în Biblie cuvintele pe care ţi le-am spus. A cinsti înseamnă mai mult decât a asculta. înseamnă a-i mulţumi pe părinţii tăi şi în cele mai mici lucruri.
Erau foarte aproape de cotitura la care domnul Holbrook trebuia să se despartă de ei. Acesta puse cu blândeţe mâna pe umărul lui Tip şi-i spuse:
— Cât despre versetele din Biblie, Edward, am un verset pentru tine în seara asta. Sunt chiar cuvintele Mântuitorului: „Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri." Noapte bună!
Tip îl înţelese şi ochii îi străluceau de bucurie. Pentru puţin timp, cei doi fraţi merseră tăcuţi, în cele din urmă, Kitty spuse:
— Cred că domnul Holbrook nu o cunoaşte pe mama, altfel nu mi-ar fi spus toate astea.
— Da, spuse Tip repede, dar Dumnezeu o cunoaşte. Şi totuşi El a spus acele cuvinte.
— Aşa-i, spuse Kitty cu seriozitate.

„Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde!"

Oapitoiui 25

— Howard, las-o baltă, spuse Will Bailey, cred că vrei doar să ne păcăleşti.
— Nu! Vorbesc serios, răspunse sincer Howard. întreabă-1 şi pe domnul Burrows.
— Care-i treaba? întrebă Ellis Holbrook, alăturându-se celor doi.
— Cred că Howard încearcă să ne păcălească rău de tot. Cică aseară Tip Lewis a mers la rugăciune şi chiar s-a rugat.
— Tip Lewis?!! spuse Ellis Holbrook surprins, dar în acelaşi timp batjocoritor. Tare aş fi vrut să-1 aud rugându-se.
— Dar, îi adevărat, repetă Howard. Tata mi-a povestit dimineaţă şi mi-a spus că s-a rugat frumos. Ellis, el mi-a spus că tatăl tău de-abia se putea abţine din plâns când i-a auzit rugăciunea. După aceea, domnul Burrows a mers odată cu tata şi i-a spus că o schimbare minunată a avut loc în viaţa lui Tip şi că este unul din cei mai cuminţi băieţi de la şcoală.
— Bine, spuse Will Bailey, mă las păgubaş dacă Tip Lewis a ajuns un sfânt. îi cel mai de nimic din tot oraşul.

Tata a spus că-i bun doar de năzbâtii.
— Stai puţin, răspunse Ellis, n-are rost să fim atât de orbi încât să nu vedem că ceea ce domnul Burrows spune este adevărat. N-am mai văzut pe nimeni să se schimbe atât de mult

cât s-a schimbat Tip, dar nu cred că-mi mai place de el la fel de mult ca înainte, când nu era aşa de cuminte. Acum el este prea bun pentru noi.
— In special când băiatul pastorului, se leagă de tine, pentru că răsuceşti Biblia.
Ellis se înroşi, dar era un băiat cinstit.
— A avut dreptate despre ceea ce a spus, răspunse repede acesta. Tata a zis şi el acelaşi lucru. Nu ştiu dacă-i bine să o aflaţi sau nu, dar de atunci nu mai îmi place aşa de mult de Tip.
— Hei Tip, strigă Will Bailey în pauză. Vino şi spune-ne despre tine! Se spune că te-ai făcut popă aseară. E-adevărat?
— Nu, răspunse Tip râzând. Nu-i adevărat.
— Ai vorbit la întâlnirea de aseară? Tip stătea serios şi tăcut.
— M-am rugat, răspunse el serios.
— O, bine, dar pentru ce te-ai rugat? Hai, spune-ne!
— M-am rugat pentru tine, vorbi Tip cu demnitate.
— Hm! Acum chiar că-i şmecher. îţi rămân dator. Şi Will tăcu.
E sigur faptul că băieţii nu mai discutaseră despre nici o altă întâlnire de rugăciune cum au discutat despre aceasta. Aşa începu totul. O scânteie aprinse focul. Tip habar n-avea despre acest lucru, nu aflase şi nici nu va afla până-şi va primi cununa în cer. De la rugăciunea scurtă înălţată de Tip începu trezirea trimisă de Dumnezeu.
— Hai, îi spuse Howard Minturn lui Ellis următoarea

joi seara, n-ai vrea ca în seara asta să mergem la rugăciune. De abia aştept să-1 aud pe Tip rugându-se.
— Nu, răspunse Ellis, vorbind mai în grabă cu Howard decât de obicei. N-am nici un chef să-1 aud, am destule de făcut şi fără să merg la rugăciune.
Howard dorea cu orice chip să meargă, aşa că-şi căută tovarăşi de drum.
— Will, hai să mergem la rugăciune diseară, îi spuse lui Will Bailey imediat ce-1 întâlni.
Will îl privi uimit.
— De ce?
— Să-1 auzim pe Tip.
— Bine, spuse Will. Merg. Hai să adunăm mai mulţi băieţi să-1 încurajăm pe Tip.
Şi plecară. Tip şi Kitty erau din nou acolo. Şi iarăşi Tip avea de luptat. Duhul de laşitate îi şoptea că băieţii erau acolo să râdă de el şi-ar face mai mult rău decât bine. Conştiinţa îi şopti: „Dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri."
Aceste cuvinte solemne îşi făcură efectul şi Tip se rugă din nou.
După ce ajunse acasă, domnul Minturn îi spuse soţiei sale:
— In seara asta m-am gândit la băiatul acesta care a crescut de la o zi la alta, fără a primi o educaţie, şi la cât de frumos s-a rugat, apoi m-am gândit la băiatul nostru pentru care ne-am rugat şi am vegheat asupra lui mereu. Atunci mi-am zis că aş da orice să-1 văd pe Howard adoptând atitudinea lui Tip Lewis.
Howard auzi discuţia în timp ce-şi aştepta părinţii pe hol. A fost uimit şi la început se simţi revoltat la ideea

că. era comparat cu Tip Lewis! Apoi a fost cuprins de durere. Vocea tatălui era plină de tristeţe. După tot ce-au făcut pentru el, îi era greu să-şi dezamăgească părinţii.
Seara ascultă cu atenţie rugăciunea tatălui şi ochii îi jucau în lacrimi când văzu seriozitatea cu care acesta se rugă.
A doua zi dimineaţa, Howard merse la şcoală dus pe gânduri şi nu se alătură celorlalţi băieţi care se distrau pe seama întâlnirii de rugăciune.
Domnul Burrows se bucură să audă rugăciunea unuia dintre elevii săi şi începu să se roage din toată inima ca şi ceilalţi să-L iubească pe Domnul. Măreţul Dumnezeu, care cunoaşte începutul şi sfârşitul, îl îndemnă să-şi exprime îngrijorarea faţă de Howard Minturn. Cei doi, profesorul şi elevul, stăteau lângă catedră. Howard se aplecă peste plăcuţa lui.
— Nu înţelegi? întrebă domnul Burrows.
— Nu, domnule.

— Howard, dar nu te poţi gândi?
— Nu, domnule. Dintr-o dată se înroşi la faţă.
— Howard, ce-ai păţit?
— Nu ştiu, cred că mai nimic.
— Nu eşti prea mulţumit de starea în care te afli astăzi?
— Mulţumit! Păi nu înţeleg ce vreţi să spuneţi. Cred c-am făcut cât de bine am putut.
— Crezi?
— Da.
— Ai crezut acelaşi lucru şi la întâlnirea de aseară? Oare poate un băiat educat să creadă că face tot ce-i bun când ştie că în fiecare zi II înşală pe Dumnezeu?

„Care voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului"

Capitolu

Lui Howard îi ardea faţa.
— domnule, nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.
— Chiar nu înţelegi? întrebă domnul Burrows cu blândeţt Doresc ca Duhul lui Dumnezeu să te ajute să înţelegi. Când te-ai născut, n-au promis părinţii tăi că te vor edu;a spre slava Lui, pentru că eşti al Lui şi ei ştiau acest lucru? Oare nu şi-au făcut datoria? Este vina lor că tu nu te-ai pocăit?
— Nu, domnule!
— Atunci totul cade asupra ta. îi aparţii lui Dumnezeu cu trup şi suflet. El te-a făcut, a avut grijă de tine şi tţ-ar mântui dacă I-ai permite. Nu poţi schimba cu nimiţ faptul că-I aparţii. Tot ce poţi face e să refuzi să-L iubeşti şi să nu-L laşi să te conducă în cer, şi chiar asta faci, Aşa e?
Howard deveni arogant.
— Domnule Burrows, nu simt nevoia unor astfel de lucruri, răspunse el rece.
— Să zicem că-i aşa, dar asta schimbă situaţia? Schimba faptul că îi aparţii de fapt lui Dumnezeu şi că-I furi ceea ce-i de drept a Lui? întrebarea e: Procedezi

cum trebuie?
Howard stătea tăcut, cu ochii aţintiţi la tăbliţa lui.
— Howard, n-ai de gând să-mi răspunzi? întrebă domnul Burrows cu blândeţe. Procedezi bine?
Şi, după o tăcere îndelungată, băiatul îl privi sincer pe profesor şi răspunse fără ezitare:
— Nu, domnule!
— Howard, nu vrei să te întorci şi să începi cum trebuie?
Din nou se aşternu tăcerea. Howard Minturn, băiatul cinstit şi credincios, care întotdeauna era mai aproape de adevăr decât ceilalţi, era condamnat de propriile cuvinte şi nu ştia ce să spună. Până la urmă zise:
— Nu pot promite, domnule Burrows.
— Howard! Primesc un astfel de răspuns de la tine — cel căruia înainte doar trebuia să-i arăt ce-i bine şi făcea.

— Dar n-am încredere în mine însumi. Poate că mâine să nu mă simt ca acum.
— Aşa-i, astăzi vrei să-ţi faci datoria, dar crezi că e posibil ca mâine să nu ai acelaşi chef. Cu alte cuvinte, vrei să aştepţi. Aşa-i?
De data asta urmă o tăcere şi mai îndelungata — atât de prelungă, încât băieţii se uitară curioşi la cele două figuri aplecate deasupra catedrei întrebându-se de ce nu suna clopoţelul. Până la urmă, băiatul îşi ridică ochii senini încă o dată.
— Domnule Burrows, voi încerca.
Şi următoarea joi seara, când în casa de rugăciune era linişte, domnul Holbrook spuse:
— Este cineva în seara asta care vrea ca noi să ne rugăm pentru el? Dacă da, atunci să ne spună!

Dintr-o dată, majoritatea băieţilor de la şcoală rămaseră surprinşi pentru că din mijlocul lor se ridică Howard Minturn, serios şi cu faţa palidă. Vocea îi era fermă. Toţi auziră cuvintele:
— Vreau să fiu creştin; nu vreţi să vă rugaţi pentru mine?
Cum să nu? Niciodată până acum domnul Minturn nu se mai rugase pentru cineva cum se rugase pentru propriul fiu. Nimeni nu se miră că primiră răspunsul la această rugăciune, iar la următoarea seară de rugăciune, Howard spuse pe un ton plin de bucurie:
— In seara asta II iubesc pe Isus. Vreau ca toţi să-L iubească pe El. Sunt foarte fericit.
De aici, lucrarea continuă. Micuţa cameră de rugăciune se umplu până la refuz, aşa că mulţimea ocupă şi sala mare. De fiecare dată se auzea câte un alt glas cerând rugăciune.
Will Bailey era chinuit. îi tachina pe băieţi fără milă; în fiecare seară mergea la rugăciune şi-şi bătea joc de asta mereu; dar băieţii se rugau pentru el şi privirea plină de milă a lui Dumnezeu era îndreptată asupra lui.
Intr-o seară, două persoane se ridicară şi implorară rugăciunile creştinilor: unul era Will Bailey, cel mai lipsit de speranţă dintre toţi băieţii din oraş, după cum credeau băieţii; iar celălalt era tatăl încărunţit al lui Will Bailey, cel mai lipsit de speranţă dintre bărbaţii puternici şi mulţumiţi de sine, după cum credeau oamenii buni.
Totuşi, încă mai erau doi pentru care zilnic se înălţau rugăciuni sincere şi care în acest timp binecuvântat se ţineau departe — doi băieţi atât de diferiţi, că pare ciudat şi trist că numele lor sunt asociate tocmai aici. Bob Turner şi Ellis Holbrook, cel mai de jos şi cel mai

de sus; cel mai rău băiat din şcoală şi cel mai bun. Totuşi, îi unea acest lucru: nu aveau nimic de-a face cu Hristos. Tip se rugă pentru amândoi şi vorbi cu amândoi. Dar iată povestea reuşitei lui dintr-o după-amiază.
— Hei, Bob, nu vii la adunare în seara aceasta?
— Tip, în nici un caz n-am cum! Aş face orice altceva să te fac fericit în amintirea vremurilor trecute când furam mere împreună, dar i-am promis lui Nick Hunt că merg cu el în seara asta să legăm mâţa bătrânului Barlow de clanţă şi asta trebuie făcut cât timp bătrânu-i la adunare. Oricum, nu contează ce fac. Tu roagă-te pentru tine şi pentru mine şi va fi bine.
Tip se îndepărtă răsunând din greu şi cutremurându-se. Nu-i venea să creadă că băiatul acela era cândva singurul lui prieten. Ellis se apropia tot mai mult de terenul de fotbal şi a mers acolo.
— Ellis, nu mergi diseară cu băieţii? Ştii că asta-i ultima seară de evanghelizare?
Ellis se învârti şi spuse cât mai rece:
— Tip Lewis, se pare că eşti tare interesat de mine — şi bineînţeles că îţi sunt îndatorat — dar m-aş simţi şi mai îndatorat faţă de tine dacă ţi-ai vedea de treaba ta şi m-ai lăsa în pace.
Sărmanul Tip! Se simţea tare descurajat! Totuşi, chiar în acea seară, plecând de la şcoală şi îndreptându-se către casă, îl întâlni pe domnul Holbrook. Pastorul se întoarse din drum şi-l însoţi.
— Edward, spuse el, te rogi pentru fiul meu?
— Da, domnule.
— Vrei să te rogi pentru el până când se întoarce la Hristos?
— Da, domnule, răspunse Tip cu fermitate.

,Tot ce găseşte mâna ta să facă, fă cu toată v *puterea ta!"*

Capitolul 25

De unde ştia domnul Holbrook că Kitty trebuia să o ajute pe mama ei? Cuvintele lui îi treziră gânduri noi. într-un anume fel, îi era nouă ideea că avea o datorie faţă de mama ei. In acea zi de iarnă senină, stătea în faţa focului şi se gândea la cum ar trebui să înceapă. Toată ziua avea să fie singură acasă. Doamna Stebbens, vecina lor, căzuse şi-şi scrântise încheietura piciorului şi trimise vorbă prin care o ruga pe doamna Lewis să o înlocuiască în ziua respectivă la lucrul din sat. Kitty era responsabilă de casă şi de tatăl ei bolnav.

Privi prin cameră. Ce cameră murdară şi urâtă! Peste tot era praf, mizerie şi pânză de păianjen. într-un colţ stăteau aruncate şalul şi boneta ei. Şorţul mamei era căzut pe podea, în mijlocul camerei. Vasele de la micul dejun erau nespălate. Soba era murdară de grăsime de la carnea de porc prăjită. Vatra era plină cu cenuşă. Perdeaua de hârtie atârna de draperie doar într-un colţ. în spatele sobei, pe tejghea, erau o grămadă de mere pe jumătate mâncate, chibrituri, furculiţe şi linguriţe murdare, căni sparte, candelabre murdare. Toate astea ar fi speriat pe cineva care nu era obişnuit cu o astfel

de privelişte, cum era obişnuită Kitty. Privind în jur, un zâmbet uitat îi apăru pe faţă pentru că se gândi la cuvintele domnului Holbrook: „Când mături podeaua sau aprinzi focul, să o mulţumeşti pe mama ta..."

„El nu ştie," îşi spuse ea, „că mamei nu-i pasă de măturat sau de astfel de lucruri; el nu ştie cum trăim. Oate mama ar observa dacă lucrurile ar arăta diferit? Cum ar fi dacă am încerca să trăim ca alţii, având lucruri frumoase? Să zicem c-aş încerca. Ce-aş putea face? Aş putea mătura, spăla soba şi curăţa tejgheaua. O să fac aşa şi voi vedea dacă îi pasă cuiva din casă.

Nici bine nu se gândi că se şi apucă de treabă. Spălă vasele până începură să lucească. Vasele astea curate n-ar trebui puse în dulapul ăsta răvăşit, se gândi Kitty. N-avu de ales decât să spele şi rafturile. Aşa că scoase sticlele şi pachetele, tot felul de hârtii şi cutii care erau adunate de cine ştie când şi, în sfârşit, rafturile, care nu mai văzuseră de mult apă şi săpun, au fost spălate. Kitty le curăţă cât de bine putu.

— Kitty, o strigă tata din dormitor la auzul tărăboiului din bucătărie. Ce faci?

— Fac curat în casă, răspunse ea repede. Iar tatăl, care credea şi el că e o idee bună, o lăsă să-şi continue treaba. După ce termină cu dulapul, se apucă de tejghea. Luă toate lucrurile de pe ea şi le puse grămadă, iar după ce spălă bine tejgheaua, le aşeză în ordine.

Ce mai zi şi pentru Kitty! Urmară şi alte schimbări. Când văzu ce curat rămânea în urma ei îi crescu entuziasmul şi nu se opri din treabă decât la amiază, doar ca să-i încălzească mâncarea tatălui.

Era sâmbătă şi Tip merse să clădească lemnele domnului Bailey. Drept plată, avea să primească mâncare

şi o carte de gramatică. Toată iarna îşi dorise o carte de gramatică, aşa că lucră hotărât. Kitty nu-1 văzu nici pe el, şi nici pe mama în această zi ocupată.

Soarele apusese de mult. Kitty se gândea că dimineaţă Tip nu va recunoaşte camera, aşa de schimbată era. Perdeaua de hârtie a fost cârpită şi pusă la loc, jaluzelele vechi au fost reparate şi prinse cu grijă. Poliţa de deasupra căminului strălucea la lumina focului. Cele două sfeşnice strălucitoare şi cutia de chibrituri erau singurele lucruri care mai rămaseră din toată harababura de dimineaţă. Podeaua era curată lună, fusese curăţată cu mătura veche şi spălată cu apă fierbinte. Bonetele, şalurile şi şorţurile dispăruseră. Nimic nu mai era împrăştiat. Masa

a fost trasă şi farfuriile curate erau aranjate în aşa fel, încât să ascundă petele de grăsime de pe faţa de masă. Budinca fierbea în oală şi bucuria lui Kitty a fost deplină când, doar după câteva minute, auzi nişte bătăi puternice în uşă şi îi deschise uşa lui Howard Minturn care spuse:
— Mama v-a trimis nişte lapte pentru cină. Unde-i Tip? Nu-i frig? Se dau cu patinele în seara asta. Te rog să-mi dai cana de lapte chiar acum. Toate acestea au fost spuse fără nici o pauză. Acum o să aibă lapte proaspăt şi bun la cină. Şi dacă lui Tip îi plăcea ceva, atunci era budincă şi lapte.
Aşa că Kitty aşează vechiul scaun cu braţe în cel mai cald colţ al camerei pentru mama şi deschise uşa de la camera tatălui pentru ca acesta să vadă noua cameră. Apoi mestecă budinca, privea şi aştepta. Mama veni prima. Niciodată inima lui Kitty nu mai bătuse atât de nerăbdătoare ca atunci când auzi răsunetul paşilor care călcau încet şi obosiţi pe zăpada întărită. Oare va observa diferenţa?

‚Să se bucure tatăl tău şi mama ta, să se Veselească cea care te-a născut."

apito
u
16

Intră obosită, tristă şi îngheţată de frig, aşteptându-se să găsească în casă dezordine, disconfort şi frig. Ar fi putut cineva, care are ochi, să nu vadă schimbările care au fost făcute în acea camera de când plecase ea devreme dimineaţa? închise uşa cu zgomot şi lumina focului păru că o orbeşte pentru puţin timp. îşi trecu mâna peste faţă şi privi în jur cam nedumerită. Kitty se îndreptă spre ea. Inima îi era plină de bunătate faţă de mama ei şi-şi dorea din inimă să facă ceva pentru ea.
— Mamă, e frig? întrebă ea bucuroasă. Ia loc pe scaunul acela. Şi arătă scaunul din colţul cel mai cald al camerei. Cina e pregătită şi am făcut o cană de ceai pentru tine, continuă Kitty.
în tăcere, doamna Lewis îşi dădu jos boneta şi şalul, se descălţă şi-şi aşeză picioarele îngheţate pe marginea sobei curate. Privi tăcută la camera curată, la candelabrele strălucitoare, la masa frumos aranjată, mirosi ceaiul aburind. Când tatăl o văzu, spuse din camera alăturată:
— Cineva a fost tare ocupat de când ai plecat.
— Sigur că da, răspunse mama şi ceva din vocea ei o făcu pe Kitty să roşească şi să-şi şoptească în timp ce

aşează încălţămintea udă lângă sobă, la uscat: „Cred că e adevărat ce mi-a spus domnul Holbrook. Se pare că azi L-am mulţumit pe Isus. Aşa cred."
In timp ce lua budinca de pe foc, se auzi de afară un fluierat vesel şi sunetul paşilor care călcau vioi, apoi Tip năvăli în cameră.
Nu greşim să spunem că arăta încântat şi glasul îi era plin de bucurie în timp ce spuse:
— Kitty! Oau, Kitty Lewis! Ce-ai făcut? Aici e tot atât de frumos ca la Howard Minturn.

Era o seară de bucurie pentru familia Lewis. Doamna Lewis nu rosti nici un cuvânt urât sau supărător. Chiar nu avea nici un motiv; în inima lui Kitty domnea un nou sentiment de dragoste pentru mama ei, şi-şi dorea cu orice chip să o mulţumească şi să o mângâie. Nici o mamă nu mai fusese aşteptată cu atâta grijă ca doamna Lewis în acea seară.
Era prima seară reconfortantă pentru familie. Tip avea nişte mere în buzunar, pe care i le dăduse Howard Minturn. Le coapse la foc şi tata mancă şi el nişte bucăţele mici. Mama croşeta ciorapi la lumina candelabrului curat aşezat pe o suprafaţă curată. Erau fericiţi.
Tip avea cu el cartea de gramatică şi, văzând cât de interesată o analiza Kitty, spuse:
— Ce-ar fi dacă ai începe să studiezi gramatica împreună cu mine?
— Chiar, răspunse Kitty! Aşa că în acea seară îşi începu educaţia şi, deşi studiul gramaticii nu e tocmai plăcut, era totuşi un început.
Seara plăcută se încheie. Ceasul public bătu ora nouă. Tatăl lui Kitty adormi în linişte şi uşa dormitorului a fost închisă pentru a-1 feri de orice zgomote care l-ar fi
putut deranja. Tip îşi luă lumânarea şi plecă. Doamna Lewis îşi încălzea picioarele la focul care aproape se stingea. Totuşi, Kitty nu se dădea dusă. Dorea să pună în practică sfatul lui Tip de a-i spune mamei despre Prietenul ei nou şi drag, iar această seară plină de pace părea o ocazie bună. Dar nu ştia cum să înceapă. Ce bine ar fi dacă mama i-ar spune ceva care să o ajute! Şi aşa se întâmplă.
— Kitty, ce s-a întâmplat cu tine că te-ai pus pe treabă şi-ai făcut aşa o curăţenie?
— Cred că din cauză că am vrut să fac ceva ce-ţi place.
Ea ştia că acest răspuns o va lua prin surprindere pe mama ei: şi aşa a fost. Mama rămase fără cuvinte şi, după o tăcere îndelungată, aşa cum i se păru lui Kitty, spuse din nou:
— De ce-ai făcut asta?
Acum era cea mai bună ocazie de a-i spune şi, cu o voce puţin tremurândă, începu:
— Mamă, vreau să-L mulţumesc şi pe Isus. Domnul Holbrook mi-a spus că, dacă fac lucruri care te ajută pe tine şi care-ţi plac, El va fi fericit, adică ştii, Isus.
Tăcu pentru puţin timp şi apoi continuă:
— Acum vreau să-L mulţumesc pe Isus tot timpul, pentru că-L iubesc şi vreau să încerc să fac ce-i bine.
Rosti totul şi inima-i bătea cu atâta putere, că de-abia mai putea vorbi. Mama îşi acoperi faţa cu mâinile. Nu se mişcă şi nici nu mai adăugă nimic. Kitty aşteptă puţin, apoi se îndreptă spre uşă să meargă în micuţa-i cameră. Era lună plină, aşa că nu avea nevoie de lumânare.
Până la urmă, îşi făcu curaj şi spuse:
— Noapte bună, mamă!

1

1

— Noate bună, răspunse mama cu o voce care suna cam ciudat din cauza mâinilor care-i acopereau faţa.
Un mare suspin o stăpânea pe Kitty în acea seară când merse în camera ei. Inima-i tânjea după dragostea de mamă. I-ar fi plăcut să o sărute de noapte bună pe mama ei, dar i se părea că ar arăta prea ciudat. Chiar să spună noapte bună era ceva neobişnuit. Aşa că îngenunche lângă pat şi se rugă pentru mama ei.

T

‚Jj)ţijni tăi vor fi ucenici ai Domnului.

27 Tată, spuse Tip, după ce măsură cu atenţie siropul de tuse, aşezându-se să vorbească puţin cu el înainte de şcoală. Când erai copil n-ai mers la şcoală cu domnul Bailey?
— Ba da, răspunse domnul Lewis. Taţii noştri erau vecini şi mergeam în fiecare dimineaţă împreună mai mult de doi kilometri. Eram şi în aceeaşi clasă, şi cei mai buni elevi din şcoală. Ce multe s-au schimbat de-atunci! Tatăl meu avea o situaţie mult mai bună ca a lui, şi acum uite ce bogat este el şi eu sunt de nimic.
— Era şi el un băiat ca Will Bailey, sau cum era?
— Nu ştiu prea multe despre Will, dar ştiu că tatăl lui era un mare şmecher şi m-a vârât în multe belele. El era cu ideile. Locuiam aproape şi eram mereu împreună. Cred că eram tot atât de pus pe rele ca şi el. însă el era un adevărat tiran pentru ceilalţi băieţi. La majoritatea le era frică de el. Nu ştiu decât cum eram eu. Oricum, m-am gândit că aş fi fost altfel dacă nu l-aş fi urmat aşa de-aproape în toate prostiile lui.
— Tată, ştiai că domnul Bailey este schimbat acum?
— Schimbat? Cum aşa? Ce vrei să spui?

— Păi, el vine la întrunirile de rugăciune, vorbeşte şi se roagă şi se pare că mai are şi dragoste în inimă.
— Chiar? întrebă domnul Lewis surprins de tonul deosebit de calm. Trebuia să mă gândesc că este schimbat pentru că înainte îşi bătea joc de astfel de lucruri.
— Da, aşa spune şi el. Dar acum te asigur că nu-şi bate joc.
— Când s-au întâmplat toate astea?
— Cu câteva săptămâni în urmă, când a fost evanghelizare. într-o seară s-a ridicat şile-a cerut celorlalţi să se roage pentru el, şi acum totdeauna vorbeşte sau se roagă la adunările de rugăciune.
— Bine, spuse oftând domnul Lewis, după o pauză. Mă bucur pentru el. Numai de-ar ţine. Avea nevoie de aşa o schimbare mai mult decât oricine altcineva dintre toţi pe care-i cunosc.
— Va ţine, îl asigură Tip.
Apoi mai aşteptă puţin până să vorbească din nou, dar prinse curaj pentru că se rugase din toată inima pentru tatăl lui de atâta timp.
— Aseară m-am gândit că probabil aţi fost cândva prieteni foarte buni, adăugă el, pentru că atunci când s-a rugat pentru tine avea lacrimi în ochi.
Domnul Lewis se întoarse şi-l privi ţintă pe fiul său.
— Domnul Bailey s-a rugat pentru mine? întrebă el în cele din urmă.
— Da, şi s-a rugat din inimă.
— Dar cum aşa?
— Eu i-am rugat pe toţi cei prezenţi la întâlnire. Vreau să te pocăieşti şi m-am rugat pentru tine şi le-am spus şi lor să se roage pentru tine, iar domnul Bailey a făcut-o imediat. Tată, nu te superi, nu-i aşa? Toţi de-
acolo doresc să ne rugăm pentru prietenii lor.
— Nu, răspunse în cele din urmă domnul Lewis vorbind rar. Nu mă supăr. Se pare că mă duc destul de repede acolo unde nu se mai poate ruga nimeni pentru mine.
Tip nu-i putu răspunde nimic.
— Vrei să spui că şi tu te-ai rugat pentru mine? întrebă tatăl.
— Da, mă rog în fiecare zi, tată. Vreau să-L cunoşti pe Isus.
Urmă o tăcere îndelungată, după care bolnavul vorbi din nou:
— Păi Tip, mă bucur că te-ai îndreptat, sunt mai bucuros decât crezi. Tatăl meu a fost un om bun şi a încercat să mă ajute şi pe mine să fac ce-i bine. Dar am mers pe o cale greşită, mi-am risipit viaţa şi mi-am crescut copiii tot aşa. Te descurci şi fără ajutorul meu şi mă bucur să creşti un om bun, şi nu uita ca după ce plec eu să o mângâi pe mama. însă nu ştiu dacă trebuie să le spui celor de la adunare să se roage pentru mine. E prea târziu. Am mers prea departe ca

să mai fie cale de întoarcere.
Atitudinea promptă şi plină de îndrăzneală a lui Tip nu-1 părăsi, aşa că răspunse repede:
— Tată, nu cred aşa ceva. Dumnezeu nu spune că-i prea târziu. Ci dimpotrivă, dacă vrem ceva din toată inima, să ne rugăm, iar dacă este după voia Lui, El ne va răspunde. Eu cred asta. Cândva, m-am rugat pentru Kitty, şi m-am tot rugat, dar degeaba, până când domnul Holbrook mi-a spus că n-am primit răspuns din cauză că n-am avut credinţă că Dumnezeu va face ceea ce voiam eu, şi mi-am dat seama că avea dreptate. Imediat

ce-am început să cred că mă aude, totul s-a schimbat. Acum am încredere în El de fiecare dată. L-am rugat să te ajute să te pocăieşti şi o să continui să mă rog, iar El o va face. Tată — acum Tip rosti aceste cuvinte pe un ton mai blând pentru că ştia că avea să atingă o parte foarte sensibilă a inimii tatălui său — nu vrei să-1 vezi pe micuţul Johnny în cer?
Mușchii din jurul gurii domnului Lewis începeau să se zbată şi lacrimile i se rostogoleau pe faţă.
— Sunt foarte aproape, spuse el în cele din urmă. Uneori simt c-aş da lumea întreagă doar să fiu pregătit de plecare, dar e prea târziu. Am ştiut calea adevărată toată viaţa mea, dar am mers pe cea greşită. Acum trebuie să-mi primesc răsplata.
Duhul lui Dumnezeu îl învăţă pe Tip ce să-i spună în continuare. Vorbi sincer şi solemn, fără o atitudine lipsită de respect:
— Tată, ştii tu mai multe decât Dumnezeu? Pentru că, vezi tu, în Biblie nu scrie aşa ceva. Sunt sigur de asta, pentru că am discutat acest lucru la Şcoala Duminicală, şi domnul Holbrook a spus: „Indiferent de vârstă şi indiferent de ce a făcut, poate să se pocăiască."
— întotdeauna mi s-a părut ceva cu totul nepotrivit ca un om care n-a avut de-a face cu astfel de lucruri toată viaţa să se întoarcă şi să fie bun doar pentru că e pe moarte. Dumnezeu nu poate fi mulţumit de o asemenea situaţie. Tot timpul am spus că nu voi face aşa ceva.
Tip nu putea răspunde la aceste lucruri. Era convins că nu e adevărat, dar nu se pricepea să-i dea un răspuns potrivit. Plecă la şcoală având în inimă ultimele cuvinte ale tatălui său, la care se gândea, şi când se întâlni cu pastorul, domnul Holbrook, care tocmai ieşea de la

poştă, i se adresă:
— Domnule Holbrook, pot să vă întreb ceva? Pastorul, gata oricând să ajute pe cineva aflat în
încurcătură, zâmbi şi merse alături de băiatul necăjit.
— Dacă un om îţi spune că ar fi rău din partea lui să se întoarcă şi să-L slujească pe Dumnezeu, după ce a aflat că mai are puţin de trăit şi L-a înşelat toată viaţa pe Dumnezeu, ce i-aţi răspunde?
— Probabil, spuse domnul Holbrook, l-aş întreba dacă s-ar simţi mai bine să-L înşele pe Dumnezeu şi cât îi mai rămâne de trăit, doar pentru că aşa a făcut-o până acum. Nu înţeleg de ce un om ar trebui să mai adauge un an de trăire în păcat doar pentru că aşa

a trăit patruzeci de ani. Cred c-ar fi mult mai bine să se întoarcă şi să-şi îndrepte viaţa.
— Of! adăugă Tip oftând. De ce nu m-am gândit şi eu la asta? Ştiam că-i aşa, o înţelesesem, dar nu-mi trecea nimic prin minte cum să-i răspund atunci.
Domnul Holbrook îl privi cu sinceritate pe băiatul nerăbdător.
— Edward, spuse în cele din urmă, crezi că tatăl tău ar vrea să mă întâlnesc cu el în această dimineaţă?
— Da, spuse Tip hotărât. Sigur că da. Aş fi foarte fericit dacă aţi merge să-i explicaţi aceste lucruri.
Şi, peste puţin timp, privi înapoi şi a fost satisfăcut să-1 vadă pe domnul Holbrook mergând grăbit prin centrul oraşului, în direcţia casei lui. Tip îşi făcea speranţe pentru tatăl său; se rugase pentru el şi vorbise cu el, iar acum domnul Holbrook mergea la el. Cu siguranţă putea încredinţa lui Dumnezeu ceea ce avea să urmeze.

, Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă"

(^apitolu
18

— Hei, Tip! spuse Howard Minturn. Ţine rama drept ca să bat cuiul acesta. Will, nu o pune aşa de sus, nu-i la acelaşi nivel cu celelalte. Ellis, stai, ţine scăunelul, alunecă! Bine, acum totul e în ordine, nu-i aşa, domnule Burrows? Şi se coborî de pe scăunel în timp ce profesorul intră în clasă.
— Tot ce-i posibil, răspunse domnul Burrows zâmbind, numai că n-am auzit prea bine ce ai spus.
— Eu aş zice că suntem pregătiţi de examene, şi noi, şi sala de clasă.
— Din câte văd sala-i gata, însă sper că şi voi sunteţi gata. Ellis, mută scaunul acela mai înspre stânga ca să nu stea în calea celorlalte clase. Edward, te simţi mai curajos astăzi?
— Da, domnule, răspunse repede Tip, destul de curajos.
Şi chiar aşa era, cu toate că avea emoţii şi era nerăbdător. Primul semestru se terminase. Astăzi şi mâine erau zilele de examinare. Băieţii au muncit din greu pentru a se pregăti, dar nu mai greu decât Tip. Pentru prima dată se simţea pregătit de examene.

Până acum se aflase printre cei care învăţau mai greu şi care fugeau întotdeauna de la examene sau care râdeau de neştiinţa celorlalţi. Dar astăzi era altfel. Stătea printre cei care învăţau bine şi răspundea satisfăcut la întrebarea profesorului, compătimindu-i pe cei codaşi, care zăboveau pe lângă ferestre. In fruntea codaşilor se afla Bob Turner. Tip se gândea că s-ar fi putut număra printre ei. Aceasta avea să fie o zi deosebită pentru el. E adevărat că era cu mult în urma unora de vârsta lui. Cei avansaţi, din clasa lui Howard Minturn şi Ellis Holbrook, urmau să fie examinaţi a doua zi. Totuşi, Tip ştia că progresase.
în cele din urmă, clopoţelul sună şi elevii îşi ocupară locurile. Cu toate că era dimineaţa devreme, deja aveau musafiri în clasă, pentru că oamenilor le plăcea să participe la examinările domnului Burrows. Primul examen era la citire. Niciodată până acum Tip nu mai fusese atât de bucuros şi de nerăbdător. învăţase să citească. Cu răbdare şi seriozitate se străduise întreg semestrul. Acum depăşise definitiv marile lui lipsuri la acest obiect. Nici un alt băiat din şcoală nu citise mai rar, mai clar şi mai corect decât Tip Lewis. După terminarea orei de citire, comitetul avea să aleagă pe cei consideraţi pregătiţi să înceapă cursul de istorie în semestrul următor. Acesta era cel mai greu obiect. Tip nu mai putu de bucurie când

preşedintele comitetului citi două nume din treisprezece: Thomas Jones şi Edward Lewis.
— Salut, Tip! îl întâmpină Howard Minturn, în pauză. Hai să dăm mâna. Bine-ai venit la clasa de istorie! E foarte greu, dar interesant.
Şi Tip întinse mâna şi zâmbi. Privi la celelalte grupe — codaşii — dând din cap şi privindu-l de sus pe Bob

Turner; se întreba azi cum de a ajuns în rîndul lor. Apoi îşi aminti cum a urcat destul de repede pe locul întâi.
A avut succes şi la ortografie. Silabisi atâtea cuvinte până când domnul Burrows închise cartea spunând:
— Presupun că te-ai săturat de silabisit, tinerelule, şi cum examinările noastre se rezumă la lecţii, nu cred că mai are rost să mergem mai departe, pentru că Edward nu a mai lipsit de la şcoală din a doua săptămână a semestrului.
Din nou se înroşi şi merse bucuros la locul lui. Mai rămânea aritmetica şi scăpa de examenele din acea zi. Fiind ultimul examen era nerăbdător şi avea emoţii pentru că dorea să treacă cu bine şi de acesta.
Până la urmă au fost chemaţi în clasă. Rezolvară încet şi cu atenţie multe exerciţii cu tabla împărţirii. Semestrul următor aveau să facă fracţiile. Trecură cu bine şi de acest examen. Tip nu a învăţat degeaba zi şi noapte de-a lungul semestrului. Acum era la tablă, rezolvând un exerciţiu lung cu tabla împărţirii. Aproape că terminase. Acele ceasornicarului indicau douăsprezece fără zece minute. Peste zece minute va termina, iar numele lui se va afla pe lista de onoare a celor care au făcut totul corect la examene. Mâna începu să-i tremure. Ce era cu acest exerciţiu? Ce s-a întâmplat? Rezultatul era prea lung. Nu, era prea scurt. Nu, ceva nu era în regulă. Toţi îl priveau. Auzi pe un băieţel cum râdea încet. Greşise? Ce se întâmpla? Unde greşise? Domnul Burrows se apropie de el şi-i vorbi cu blândeţe şi calm.
— Edward, linişteşte-te. Priveşte cu atenţie la rest, şterge primele cifre de la cât şi rest; de câte ori intră nouă în treizeci şi unu? Asta te va ajuta.
Ellis Holbrook era la un pas de tablă, chiar în spatele

lui. Tip auzi cum îi şopteşte:
— Şapte.
Fără să se gândească — era prea emoţionat — spuse acel număr.
— De şapte ori! răspunse el repede.
Băieţii izbucniră în râs, şi el aruncă creta plin de ruşine şi amărăciune. Ceasul bătu ora douăsprezece! Numele lui nu va mai apărea pe lista de onoare. După ore, băieţii se adunară în jurul lui.
— Ce păcat, spuse Howard Minturn cu părere de rău. Erai aşa de aproape!
— Aş fi reuşit dacă nu m-ar fi încurcat nemernicul de Ellis Holbrook, răspunse Tip furios.
— Oau, exclamă Will Bailey. Ce-a făcut Ellis? Ellis se întoarse să-l înfrunte pe băiatul nervos.
— înadins mi-a şoptit răspunsul greşit. Asta a făcut. Şi o ştie.
Tip plecă de lângă ei şi ieşi din sală.
Howard Minturn era nedumerit. Nu-i venea a crede că Ellis Holbrook, cel mai bun prieten al său, cel mai onorabil dintre băieţi, ar face aşa ceva, totuşi, nu putea crede că Tip ar fi minţit. Până la urmă întrebă:
— Ellis, ce vrea să spună Tip?
— întreabă-l pe el dacă vrei să ştii, răspunse Ellis arogant. Cred că el ştie mai bine ce vrea să spună.
Băieţii mergeau împreună acasă. Bob Turner şi prietenii lui îl înconjurară pe Tip, iar Bob, care nu lăsa să-i scape nici o ocazie de a tachina, începu:
— Sărăcuţul, a uitat lecţia. Să nu plângi. Lasă c-o să-ţi dăm un bănuţ să-ţi cumperi tabla înmulţirii.
— Taci! răspunse Tip. Era prea mânios să-şi dea

seama cât de prostesc era să se lase provocat de cuvintele unui băiat care nu ştia tabla înmulţirii.
— Ce păcat! începu Bob. Tocmai acum când era spălat pe faţă, pieptănat şi s-a descurcat atât de bine la ortografie. Nu plânge, că te strici la faţă. Micuţule!
Tip, alb la faţă de mânie, se întoarse către Bob şi, cu o voce de nerecunoscut, spuse:
— Bob Turner, dacă mai scoţi un cuvânt, te trântesc o dată de nu te vezi! Pe ...
O, Tip Lewis, fie ca Dumnezeu să te ierte pentru felul în care, plin de mânie, ai rostit ultimele cuvinte folosindu-te de Numele Celui pe care pretinzi că-L cinsteşti cu frică şi cutremur.
Acel cuvânt urât, odată folosit, îl trezi la realitate. îşi acoperi faţa cu ambele mâini şi alergă la deal până le dispăru din priviri.
Toţi băieţii îl auziră. Howard, Ellis, Will Bailey şi încă vreo şase alţi care erau în spatele lui. Mândria lui Ellis Holbrook luă avânt din nou.
— Iată-1 pe băiatul tău minunat, spuse el, care cică s-a schimbat şi mi-a predicat şi mie de atâtea ori. Sunt sigur că niciodată când am fost supărat nu am terminat conversaţia cu o înjurătură, cu toate că sunt cu mult mai prejos decât el.
Ce mai după-amiază pentru Tip! Niciodată nu o va uita. Se opri sub ulmul care înverzise. Se aşeză pe o piatră şi din nou îşi acoperi faţa cu ambele mâini. Niciodată nu mai fusese atât de plin de durere şi supărare.
Cum a putut? Cum a putut rosti acele cuvinte?
De când învăţase să se roage, îi era frică de acel păcat
— frică să nu uite şi să se întoarcă la vechile lui obiceiuri
— aşa că îşi păzise buzele veghind şi rugându-se. în
ultimul timp renunţase să-i mai fie frică. Trecuse destul timp de când nu mai căzuse. Acum era sigur că nu va mai cădea vreodată.
Era atât de sigur, de mândru şi de tare, că în acea zi nu-I ceruse ajutor lui Dumnezeu.
Petrecuse mult timp făcând exerciţii la aritmetică, aşa că nu mai avu timp să caute putere în Biblie. Nu-i de mirare că a căzut! Se credea prea tare şi nu avea nevoie de ajutor. Acum, ce va face? Ce rău se simţea, ce ticălos! îl va putea ierta Dumnezeu? Da, va putea!
Tip simţea în inima lui că totul era posibil pentru Dumnezeu, dar era prea descurajat ca să îndrăznească să-i mai ceară ceva. Pentru moment uitase că Isus Hristos a murit ca să-i mântuiască pe păcătoşi.
Soarele cobora înspre apus. Tip nici nu băgă de seamă sunetul clopoţelului care se auzea de peste deal. Nici nu voia să se mai gândească la şcoală, cu atât mai puţin să meargă acolo.
Deocamdată îşi căuta Biblia. Avea nevoie de ajutor. Biblia se deschise la Psalmi. Tip citi primul rând care îi sări în ochi. „Te voi înălţa Dumnezeule..." Nu, nu asta! Nu dorea să audă nimic despre bucurie. Inima îi era grea ca plumbul. Mai răsfoi câteva pagini. Trebuia să găsească ceva care să-i vorbească inimii lui. „Doamne, nu mă mustra în mânia Ta, şi nu mă pedepsi în urgia Ta." Asta era. Dumnezeu era foarte supărat pe el — avea tot dreptul — asta era chiar ce trebuia să citească. Citi Psalmul. I se părea că fiecare verset i se adresa, şi când îl citi pe penultimul: „Nu mă părăsi, Doamne! Dumnezeule, nu Te depărta de mine!" izbucni în lacrimi şi, îngenunchind, îl rosti din nou.

~
„Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri!'

r

C

apito

Ziua scurtă de primăvară era pe sfârşite. Noaptea răcoroasă îşi făcea simţită prezenţa. în sfârşit, ajunse şi Tip acasă. Despică lemne pentru a doua zi şi-şi termină treburile din jurul casei. Apoi se duse la magazin să ducă vesta pe care tocmai o terminase mama lui. Merse prin spatele morii ca să nu treacă pe lângă şcoală. Nu dorea să dea cu ochii de vreun băiat. Apoi veni acasă, mânca cina în tăcere, şi se urcă în podul casei. Se simţea mai bine decât la prânz, dar inima îi era încă îndurerată. Se gândea cu groază la ziua următoare, neştiind ce să facă sau cum să facă.

Era joi seara, dar nu avea de gând să meargă la rugăciune. Kitty încercă să-l convingă cât de cât, dar el îi răspunse:

— Nu, nu în seara asta.

Avea febră musculară de la cât stătuse sub ulm, pe pământul umed. îşi spunea că din cauza asta nu merge la rugăciune. Insă adevărul era că în acea seară îi era ruşine să dea cu ochii de domnul Burrows, şi mai ales de domnul Holbrook. Era sigur că Ellis îi povestise totul. Se simţea foarte obosit, îl dureau capul şi încheieturile.

132

Dorea să citească un capitol din Biblie, după care voia să se culce.

Citi acelaşi Psalm pe care fusese atras să-l citească şi în după-amiaza aceea. îl citi încet şi cu atenţie. Apoi îngenunche în rugăciune şi, stând pe genunchi, altceva îl tulbură. Ce să facă? Se rugase pentru Ellis Holbrook şi pentru Bob Turner de când s-a pocăit, dar în seara asta simţea că nu se mai putea ruga pentru nici unul dintre ei. Amândoi au încercat să-l rănească şi au reuşit. Nu le dorea nici un rău. Nu voia să-i gâtuie sau să-i înece, aşa cum simţise la amiază, dar era sigur că nu voia nici să se roage pentru ei.

Se ridică de pe genunchi şi se aşeză necăjit pe marginea unei cutii care ţinea loc de scaun şi de masă. Cu cât se gândea mai mult, cu atât simţea mai mult că nu se mai putea ruga acum pentru aceşti băieţi. în cele din urmă, se gândi la o cale de ieşire. îşi spuse că era foarte obosit, aproape bolnav. Va spune rugăciunea Tatăl nostru şi se va culca. Probabil că dimineaţă se va simţi mai bine. Ştia că trebuie, aşa că mai îngenunche o dată.

„Tatăl nostru care eşti în ceruri", începu rugăciunea foarte rar, cu reverenţă, până ajunse la „şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi..." Se opri aici. înţelegea această rugăciune. O studiaseră la Şcoala Duminicală cuvânt cu cuvânt. Şi, cu o duminică mai înainte, acele cuvinte au fost explicate. în seara aceasta însă, Tip nu o putea termina de rostit. Nu putea trece cu vederea faptul că nu-i iertase nici pe Ellis, nici pe Bob.

încă o dată se ridică şi se aşeză pe marginea patului şi medita. Niciodată până acum nu mai rămăsese atât de dezorientat. Ce trebuia să facă? Chiar nu se putea ruga? Domnul Holbrook spunea că niciodată n-ar trebui

133

să-l necinstească pe Dumnezeu cerându-I ceva ce nu putea spune din inimă, şi aceste cuvinte erau: „precum şi noi iertăm greşiţilor noştri." Doar L-ar batjocori pe Dumnezeu dacă ar rosti aceste cuvinte, cel puţin aşa simţea în această seară. N-ar fi trebuit să se simtă aşa, dar ce putea să facă?

Dintr-o dată, răsuflă uşurat şi îngenunche din nou. Se gândi la ceva ce putea spune.

„O, Isuse, dă-mi putere să mă pot ruga pentru Bob şi Ellis. Ajută-mă să-mi doresc ca ei să se pocăiască tot atât de mult cât mi-am dorit aseară. Ajută-mă să-i iert."

Apoi se aşternu tăcerea în mansardă, în timp ce Tip se lupta cu duhul cel rău. Ieşi biruitor, pentru că adăugă:

„şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri."

In timp ce se pregătea de culcare, „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere" se pogorî în inima lui. Mai avea de depăşit încă o problemă. Acum stătea cu o cizmă în picior şi cu cealaltă în mână. Oricum, această problemă îi venise imediat în minte.

Se încălţă repede şi cu cealaltă cizmă, îşi luă haina şi se îmbrăcă, înşfacă căciula şi coborî.

— Kitty, spuse el băgând capul pe uşa de la bucătărie, până la urmă merg şi eu. Hai!

Kitty alergă fericită să-şi ia boneta şi şalul.

In acea seară, la adunarea de rugăciune, Tip nu se rugă. Se simţea umilit până la pământ din

cauza ruşinii. Nici nu-şi îndreptă privirea către locurile unde stăteau Howard Minturn, Will Bailey şi ceilalţi băieţi de la şcoală. După ce se termină ora de rugăciune, se grăbi să iasă din atenţia domnului Holbrook ca să nu-i audă vocea. Totuşi, avea să-I mulţumească lui Dumnezeu pentru că

acest plan nu i-a reuşit. Tocmai ieşise din zona luminii de pe hol şi stătea de un minut în întuneric aşteptând-o pe Kitty, când simţi mâna domnului Holbrook şi îi auzi vocea blândă:
— Edward, în seara asta doamna Holbrook are ceva treabă cu Kitty. Pot să te însoţesc?
Văzând că nu este nici o cale de ieşire, Tip i se alătură.
Domnul Holbrook spuse:
— După-amiază nu te-am văzut la şcoală. Ce s-a întâmplat?
— Domnule Holbrook, nu v-a povestit Ellis nimic?
— Ellis nu mi-a spus nimic. Am auzit de la unul din băieţii mai mici o poveste foarte tristă. Ai ceva să-mi spui?
— Nu, domnule. Nu am. E adevărat. M-am supărat foarte tare şi am spus ce nu trebuia. Şi-am făcut ceva mai rău de-atât.
Tip vorbise şoptit. Domnul Holbrook era tăcut şi trist. Până la urmă spuse:
— Adică, Edward, vrei să renunţi şi să te întorci la vechile tale căi?
Şi după ani de zile, el îşi amintea cât de îndurerată îi fusese inima în timp ce aştepta răspunsul lui Tip. Tip răspunse prompt şi sigur.
— Nu, domnule.
Apoi, preţ de un minut, domnul Holbrook nu putu rosti nici un cuvânt, de recunoscător ce era că Dumnezeu îl conducea din nou pe Tip la lumină, în ciuda păcatului care-1 înfăşurase.
— Simţi că te-a iertat Dumnezeu? îl întrebă el cu blândeţe.

— Da, domnule. în această seară, Tip nu putea da răspunsuri mai lungi.
— De ce-ai fost atât de tăcut în seara asta la rugăciune?
— Pentru că, răspunse Tip încet, după cele întâmplate azi îmi era ruşine să zic ceva în faţa dumneavoastră, a domnului Burrows sau a băieţilor.
— Ţi-a fost mai ruşine de noi decât de Dumnezeu?
— Da, pentru că Dumnezeu ştie totul. El ştie cât de rău îmi pare, m-a iertat şi mă va ajuta. Dumneavoastră n-aţi ştiut toate astea.
Din nou, inima domnului Holbrook a fost cuprinsă de recunoştinţă.
— Edward, ce-o să faci mâine? îl întrebă în cele din urmă.
Iată răspunsul pe care-1 dădu Tip cu o voce stinsă:
— Nu ştiu. Habar n-am ce-o să fac.
— Dacă ai şti ce ar trebui să faci, ai face?
— Sunt sigur c-aş încerca.
— Astăzi L-ai cinstit sau L-ai necinstit pe Hristos? Tip răspunse mai timid decât de obicei:
— L-am necinstit!
— Băieţii ştiu cât de rău îţi pare şi că I-ai cerut iertare lui Dumnezeu?
— Nu, domnule, nu ştiu nimic.
— Nu crezi că pentru slava lui Hristos ar trebui să ştie?
— Cred că da.
— Cine ar trebui să le spună? Răspunsul întârzie. După puţin timp, adăugă:
— Domnule Holbrook, cum aş putea să le-o spun la

fiecare în parte?
— încearcă să răspunzi singur la întrebare. Oare nu trebuie să audă toţi băieţii?
— Ba da, cu siguranţă.
— Şi cum ar putea să audă toţi ce ai de spus dacă nu din gura ta?
— Dar, domnule Holbrook, dacă fac aşa ceva, trebuie să vorbesc la şcoală.
— Păi?
— Dar mâine e ultima zi şi avem examene.
— Păi?
Acest scurt cuvânt avu mare putere asupra lui Tip, pentru că, după o tăcere îndelungată, răspunse:
— Domnule Holbrook, mă întreb dacă vă închipuiţi cât de greu îmi va fi.
— Edward, mă întreb dacă te gândeşti cât de greu i-a fost Mântuitorului tău să asculte cuvintele pe care le-ai rostit azi-dimineaţă.
Şi domnul Holbrook nu mai auzi nici un cuvânt de la Tip, în afară de un „Noapte bună!", spus pe un ton grav, când au ajuns la colţ.

„Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâMptorare, îl voi izbăvi şi-l voi proslăvi."

apito
ui 5O

în dimineaţa următoare, nu veniră prea mulţi vizitatori la şcoală. Era prea devreme pentru toţi, în afară de comitetul de examinare, domnul Holbrook şi vreo câteva mame iubitoare şi îngrijorate. Domnul Burrows ţinea clopoţelul în mână. Peste câteva momente, cei din clasa de algebră trebuiau să-şi dovedească cunoştinţele. Când Tip Lewis se ridică de la locul lui şi se îndreptă spre faţa clasei, Ellis şi Howard îşi ţineau tăbliţele în mână, gata să înceapă imediat ce se dădea startul.
Domnul Burrows arăta surprins. Era chiar în afara oricărei rânduieli, dar privind la faţa lui Tip, se răzgândi şi nu-1 trimise la loc, ci se aplecă să asculte cuvintele care-i erau şoptite la ureche. Apoi arătă şi mai surprins, ezită un moment, după care întrebă:
— Nu-i mai bine să aştepţi până la amiază? O să-i reţin pe elevi câteva minute.
— Nu, răspunse Tip, dând din cap şi vorbind cu sinceritate. Mi-e teamă că dacă aştept până la amiază nu o voi mai face deloc.
— Foarte bine, spuse în cele din urmă domnul Burrows. Elevi, este cineva care-mi zice că vrea să vă
spună ceva de mare importanţă. Să-i dăm ascultare!
Cu toate că era un băiat îndrăzneţ, lui Tip aproape că-i pieri curajul când simţi privirile curioase îndreptate asupra lui. Era roşu la faţă când se întoarse către băieţi. Totuşi vorbi prompt, aşa cum vorbea de obicei când avea ceva de spus.
— Băieţi, vreau să vă spun că-mi pare rău de ieri. Presupun că voi toţi ştiţi ce am făcut. M-am enervat foarte tare şi am spus un cuvânt foarte urât. Nici nu m-am gândit că voi fi din nou aşa de rău. Mă simt foarte prost. Dar, băieţi, nu vreau să credeţi că nu-L iubesc pe Isus. îl

iubesc şi El mă va ajuta să încerc din nou.
Era o tăcere de mormânt în clasă, aşa ca niciodată. Domnul Burrows îşi acoperi faţa cu mâna. După ce Tip merse la loc, lăsă ca tăcerea să domnească un timp, după care spuse:
— Dragii mei, ceea ce a iertat Dumnezeu, sper ca nici un elev din clasă să nu mai reamintească.
Clopoţelul sună şi se apucară de treabă. Tip îşi aşeză capul pe bancă imediat ce-şi ocupă locul şi stătu cu capul plecat tot timpul cât avu loc examenul. Tocmai trecuse printr-o mare luptă. Era greu pentru un băiat ca el să se ridice în faţa băieţilor de la şcoală şi să le spună că a greşit. Acum se terminase şi-n inima lui simţea că a făcut ce era bine.
Bob Turner stătea lângă el tăcut şi serios. Şi când, dintr-o dată, Tip ridică mâna şi dădu cartea de aritmetică jos, Bob se aplecă, o ridică tăcut şi o aşeză la loc. Lucru deosebit pentru Bob Turner.
La amiază, băieţii îl înconjurară pe Tip în tăcere şi se purtau cu blândeţe. Nimeni nu vorbi despre importantul eveniment din acea dimineaţă. Toţi erau liniştiţi.

Ellis Holbrook veni în mijlocul lor.
— Tip, spuse el, cu voce gravă şi foarte rece, poate că ar fi bine pentru tine să ştii că ieri ai gafat-o rău de tot pentru că eu ţi-am spus ceva greşit. N-am avut nici un interes să-ţi spun aşa ceva, fie bun, fie rău. Dar ştiu cum ai ajuns să crezi asta. Mă uitam la un cuvânt din dicţionarul domnului Burrows şi stăteam chiar în spatele tău, când domnul Bailey s-a aplecat să mă întrebe câţi elevi sunt în total în clasa ta, iar eu i-am răspuns: „Şapte!"
Tip rămase şocat.
— De ce n-ai spus asta ieri? întrebă el în cele din urmă.
— Nu m-ai lăsat, răspunse Ellis dându-se mare. N-am obiceiul de-a înşela şi nici nu se spune aşa ceva despre mine, aşa că nu aveam nici un răspuns pregătit.
— E adevărat, spuse Tip după un timp, răspunzând la afirmaţia lui Ellis. E adevărat. Nu te-am lăsat. Eram nervos şi am gafat-o înainte ca altcineva să reuşească să mai spună ceva. Trebuia să mă gândesc că n-ai face aşa ceva. Nu-ţi stă în fire.
Şi Tip plecă, lăsându-1 pe Ellis să se gândească că băiatul care era cu mult mai prejos a dovedit o atitudine mult mai bună decât a lui.
Ziua aglomerată era pe sfârşite. Se terminase şi ultimul examen. Băieţii erau foarte emoţionaţi, aşteptând să audă decizia comitetului şi numele celor care vor apărea pe lista de onoare pentru că n-au făcut nici o greşeală. Bietul Tip era supărat. Ieri dimineaţă era foarte sigur că numele lui avea să ajungă pe lista de onoare şi pentru el era ceva deosebit fiindcă ar fi fost pentru prima dată. Muncise din greu. „Acum totul e pierdut din prostie", îşi spunea el. Fusese un exerciţiu pe care-1 rezolvase de
multe ori. Oftă din greu. Se ridică să asculte raportul. Domnul Burrows îi chemă şi preşedintele comitetului se ridică. în loc să citească raportul, spuse:
— Domnule Burrows, dacă îmi permite timpul, aş dori să adresez câteva cuvinte elevilor. Băieţi, cu toţii aţi fost de faţă ieri, când a fost examinat Edward Lewis, şi presupun că voi ştiţi mai bine decât mine cât de mult a muncit. Acum cred că oricine 1-a văzut ieri a observat că avea emoţii şi din cauza asta a greşit exerciţiul. Domnule Burrows, ne permiteţi să votăm?
Domnul Burrows aprobă cu bucurie. Preşedintele continuă:
— Foarte bine. Vreau să se ridice în picioare toţi cei care îi dau voie lui Edward Lewis să meargă din nou la tablă şi să încerce exerciţiul şi, dacă reuşeşte, să-i dăm locul care i-ar fi revenit ieri.
Ellis Holbrook se ridică primul şi toţi ceilalţi băieţi îi urmară exemplul. Doar Tip mai stătea jos. Obrajii îi ardeau.
— Foarte bine, spuse preşedintele. Acum trebuie doar ca profesorul să aprobe acest plan.
Domnul Burrows aprobă, îndepărtând catedra de lângă tablă, după care luă o carte de aritmetică.
— Vino în faţă, Edward! îţi dictez exerciţiul. Ce exerciţiu ţi-am dat?
— Exerciţiul treizeci şi nouă, de la pagina cincizeci şi unu.

Tip era la tablă. Toţi îl urmăreau. Ce emoţii avea profesorul pentru el! îşi dorea ca acesta să reuşească. Tip rezolvă exerciţiul repede şi cu îndrăzneală. Mâna nu-i tremura. Creta, degetele şi mintea îşi făcură datoria. Exerciţiul a fost rezolvat fără nici o greşeală. Tip puse la
140
141
loc creta. îşi trecu mâna prin păr şi se duse la locul lui. Băieţii nu mai puteau sta liniştiţi şi începură a bate din picioare. Preşedintele se ridică, gata să citească numele, aşa că începu:
— In continuare vom citi în ordine alfabetică numele celor care au trecut de examene fără nici o greşeală: Willard Bailey, Ellis Holbrook, Harveyjennings, Edward Lewis.
— Fiul meu, spuse domnul Holbrook la scurt timp, punându-şi cu blândeţe mâna pe umărul lui Ellis în timp ce acesta se grăbea să iasă din cameră. în seara asta, ce crezi despre religiunea lui Edward?
— Cred că e cinstit, răspunse Ellis repede. Tată, te rog să mă scuzi, trebuie să vorbesc cu Howard înainte să plece. Aşa că acesta dispăru din privirea căutătoare a tatălui său.
„îi voipovâţuipe cărări neştiute de ei."

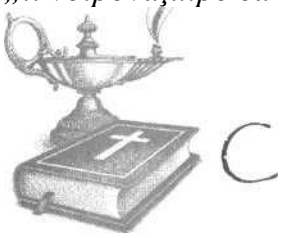

apitoiul 3 I
142
!
într-o dimineaţă, la doar câteva zile după examinare, domnul Minturn ieşi la uşă şi strigă:
— Hei, Tip, vreau să vorbesc cu tine!
Tip lăsă coşul jos de pe umăr şi intră în magazin. Lucra pentru domnul Dewey şi fiecare bucată de carne pe care o distribuia, în ochii lui lua forma unui dicţionar latin şi a unei cărţi. îşi dorea să câştige bani pentru aceste cărţi.
— Domnule Minturn, sunt foarte grăbit, spuse el. în coş am o bucata de carne pentru familia dumneavoastră şi cred că mă aşteaptă să le-o duc.
— Mai pot aştepta, răspunse domnul Minturn, oricum de obicei nu-i reţin pe oameni prea mult. Ce ai de gând să faci în vacanţă?
— Păi, cât e vacanţă vreau să lucrez şi eu pe unde se poate.
— Deci, o să continui şcoala? M-am gândit că acum, de când tatăl tău e la pat, vei căuta un loc stabil de muncă pentru a-ţi ajuta familia. Se spune că va fi o iarnă grea.
Nu era nici o ezitare în tonul vocii domnului Minturn. Acesta spuse cât se poate de clar:
143

— Cred că asta ar trebui să faci. Tip părea necăjit.
— Dar nu pot să fac nimic, spuse el în cele din urmă. Nu ştiu unde mi-aş putea găsi un loc stabil de muncă. Şi chiar dacă aş găsi ceva, totuşi vreau să termin şcoala.
— A venit fratele meu din Albania, spuse domnul Minturn. El este negustor; are un magazin mare acolo şi are nevoie de mulţi vânzători. A fost foarte dezamăgit de unul din băieţi. Când îl trimitea cu pachete, acesta le desfăcea şi fura din ele. Fratele meu mi-a spus aseară că dacă i-aş da un băiat de încredere, l-ar lua cu el şi i-ar plăti drumul. I-am spus că tu ai fi băiatul potrivit şi că tu vei fi corect. Dar nu se poate dacă vrei să continui şcoala.
Domnul Minturn nu-i povesti cum îl ţinuse pe fratele lui până la unsprezece noaptea ca să-i spună despre Tip — ce băiat fusese, cum s-a schimbat şi cât s-a luptat pentru a progresa; la urmă îi povestise despre examene, despre cum a căzut şi cum şi-a mărturisit în mod public păcatul. Nici măcar nu-i spuse că fratele lui 1-a ascultat cu mult interes şi că i-a răspuns:
— Un astfel de băiat merită ajutat şi aş vrea să-1 ajut.
Tip nu ştia totul. Roşu la faţă, se opri să ia coşul. Era ceva ca un băiat de teapa lui să fie numit

cinstit.
— Da, spuse el hotărât, vreau să continui şcoala. De asta-s sigur. Vă mulţumesc.
Şi aşa plecă. Totuşi, în timp ce mergea de-a lungul străzilor, se gândea necontenit la cele auzite. Cu siguranţă era timpul ca, la cât de săraci erau, să se apuce de lucru. Mama cosea din greu până seara târziu, iar banii pe care-i câştiga ea le ajungea cât să nu fie muritori de foame. Tip se gândise la aceste lucruri şi înainte, dar se consola cu gândul că în sat era foarte greu să găseşti de lucru. Nu se mai găsea nimic în afară de treburile pe care le făcea după şcoală. Insă acum nu se mai putea consola cu această idee pentru că i se oferea o mare şansă de-a avea o slujbă cu un salariu ce avea să crească treptat. De ce nu era bucuros?
De când se predase lui Hristos, îşi dorea din toată inima să-şi termine studiile cu domnul Burrows. Mai avea multe de învăţat din cauza anilor risipiţi. I se părea imposibil să renunţe la şcoală. Era în afara oricărei discuţii, îşi spunea el, mai ales acum când începuse să-i placă şcoala şi se descurca mai bine. Şi pe domnul Burrows l-ar fi dezamăgit pentru că el îl încurajase să înveţe. Nu, nu se poate! Nici nu se mai discută.
Şi, totuşi, mama lui lucra zi şi noapte, şi el, singurul fiu, să n-o ajute?! Mai era şi tatăl lui care slăbea pe zi ce trecea şi tuşea tot mai mult. De mult renunţară la gândul că avea să-i treacă tuşea. Kitty trebuia să meargă la şcoală, dar nu putea din cauză că trebuia să o ajute pe mama.
Tip era dus pe gânduri. Se gândea la domnul Minturn, la fratele acestuia, la magazinul din Albania şi la băiatul care fura din pachetele oamenilor. Şi toate acestea parcă încercau să-l păcălească să nu mai meargă la şcoală. De mai multe ori îşi spuse că nu va merge şi tot de atâtea ori începea să se gândească la aceste lucruri din nou.
Până la urmă, merse acasă după ce termină de distribuit carnea. Dar nici acasă nu se linişti. In casă nu mai era dezordine şi mizerie ca înainte. După primul succes, lui Kitty începu să-i placă să păstreze curăţenia în casă. Era o mare îmbunătăţire în gospodărirea casei,

îmbunătăţire de care se bucura şi Kitty, şi mama. Cu toate că era curat în casă, camera era sărăcăcioasă şi nu prea confortabilă. Niciodată până acum, Tip nu-şi dădu seama de acest lucru. Aşa că gândurile nu i se schimbară cu toate că venise acasă.
Despică lemne şi pompă apa fără să fluiere, tot mai dus pe gânduri. Până la urmă, după cină, după ce-şi termină treaba, răsuflă uşurat. Se bucura că avea timp de meditat. Acum putea merge în camera lui din mansardă şi nu va coborî, chiar de-ar trece trei zile, până când nu se va hotărî ce va face.
Kitty cosea ceva ce-i dăduse mama şi se întreba de ce Tip nu cobora ca s-o asculte la lecţia pe care o învăţase. Mai trecu o oră până ce el coborî. Apoi mama spuse:
— Tip, dacă ai ceva bani, te rog să mergi să-i cumperi tatălui tău nişte dropsuri pentru tuse. De când am terminat cina, nu s-a mai oprit din tuşit.
Tip îşi luă pălăria şi se duse la magazin. Mergând, începu să fluiere. Găsi dropsuri pentru tuse la magazinul din marginea satului şi, după ce cumpără o cutie, Tip dădu colţul şi deschise uşa magazinului domnului Minturn.
— Când merge fratele dumneavoastră acasă? îl întrebă fără vreo altă introducere pe domnul Minturn, care se afla în spatele tejghelei.
— Lunea viitoare.
— Bine, am să vorbesc cu tata, şi cred că o să merg cu el.
— Foarte bine.
Aşa că Tip închise uşa şi plecă. Domnul Minturn habar nu avea cât de năruite erau visele şi speranţele băiatului.
Totul era pregătit ca să plece peste o zi sau două. Domnul Minturn din Albania era un om foarte blând. Tip urma să primească un salariu ce reprezenta o mică avere pentru el. Primi un avans cu ajutorul căruia putu să-şi cumpere materiale pentru un set nou de haine care au fost cusute de mama lui.
Puteai crede că-l aştepta un viitor fericit. Totuşi, joi, la întâlnirea de rugăciune, îşi ocupă locul cu o inimă foarte împovărată pentru că se aştepta să fie ultima dată, pentru nu ştiu câtă vreme, când va mai fi acolo. I se părea că ar trebui să fie fericit şi mulţumit, dar nu era aşa

deloc.
In timpul rugăciunii şi cântării, inima lui Tip deveni tot mai grea şi, de-abia când domnul Holbrook se ridică şi repetă textul ales pentru acea seară, a fost în stare să asculte. I se părea un text cam ciudat.
„Cine va da piatra la o parte?" Ce ar putea spune domnul Holbrook despre acest verset? Până la urmă primi răspuns la întrebare şi avea să-şi amintească mult timp acest lucru. După întâlnire, gândurile lui sunau cam aşa:
„E adevărat. Cine altcineva s-ar fi gândit la asta, dacă nu domnul Holbrook? Ele se îngrijorau mult de acea piatră şi cum o vor da la o parte, dar, când au ajuns acolo, era dată la o parte. îmi voi aminti acest lucru. Voi face cum a spus. Când voi vedea o piatră înaintea mea, nu mă voi opri şi nu mă voi înspăimânta. Voi merge până la ea şi, când voi ajunge acolo, poate că se va feri din calea mea."

„Un cuvânt spus la vremea potrivită, este ca nişte Mere de aur într-un coşuleţ de argint"

Capitolul 32

Iată-1 acum pe Tip în Albania, departe de casă şi de prieteni, de toţi cei pe care îi cunoştea. Domnul Howard Minturn, unchiul tânărului Howard, îi era singurul cunoscut.
Deja trecuse ceva timp de când era acolo şi începea să se simtă ca acasă. Era o schimbare minunată pentru el. Domnul Minturn nu-i găzduia pe vânzătorii lui, dar, dintr-un anume motiv, pe care-1 ştia prea bine, îl luase pe Tip acasă la el. Timp de câteva zile, băiatul se simţi stânjenit în atmosfera de clasă înaltă a noului cămin. Totuşi, începea să se obişnuiască. Acum nu mai stătea pe marginea scaunului la masă, ci se aşeza confortabil, îşi aşeza şerveţelul în poală precum ceilalţi şi mânca o porţie de plăcintă cu mere în lumina veselă a lămpii cu gaz.
— Mamă, spuse micuţa Alice Minturn, de ce tata îl găzduieşte pe Edward la noi acasă şi stă şi cu noi la masă?
— Pentru că tatăl tău vrea să-1 ajute cât mai mult. Unchiul tău Minturn crede că este un băiat cuminte.
— Şi eu cred tot aşa, spuse Alice mulţumită.

Acum Tip Lewis nu mai era Tip. Nimeni nu-1 cunoştea sub acest nume. Toţi, în afară de vânzătorii care-1 strigau „Ed", îi spuneau „Edward".
Uneori avea sentimentul ciudat că era o altă persoană şi ci Tip Lewis, pe care cândva îl cunoscuse atât de bine, ar fi uimit dacă l-ar vedea acum.
Mergea la Şcoala Duminicală şi făcea parte din grupul de studiu biblic al domnului Minturn. învăţătorii erau greu de găsit şi nici bine nu trecură trei săptămâni că domnul Minturn îl puse învăţător la o clasă de băieţi mici care-1 strigau „domnul Lewis" şi-1 făceau să se simtă bine. începu să-şi dea seama că avea aproape şaisprezece ani şi creştea destul de repede.
Ducea o viaţă foarte ocupată. Toată ziua era la lucru la magazin, iar seara făcea tot ce putea cu cărţile lui. Aceste cărţi şi zelul de a învăţa din ele îl ţineau departe de multe ispite care-1 puteau rătăci. Totuşi, trebuia să muncească din greu pentru a putea face multe în puţinul timp pe care-1 avea la dispoziţie, mai ales că nu avea pe nimeni care să-1 ajute. Uneori ofta împovărat şi i se părea că drumul îi era presărat cu pietre.
— Vă compătimesc pe voi, cei mai mari, îi spuse într-o seară unul din vânzătorii cei mai tineri, când plecau de la magazin.

— Nu ştiu de ce, răspunse el.
— Pentru că tocmai s-a întors din vacanţa de la ţară băiatul perfect, minunat şi încântător, al domnului Minturn. L-am văzut trecând pe lângă magazin cam cu o oră în urmă. Stătea în şaretă ca un prinţ.
— Ce-i el? întrebă Edward.
— Un pedant, ce altceva?!
— Ce-i un pedant?

— Hm! Chiar că eşti nepriceput dacă nu ştii ce înseamnă pedant. O să vezi tu când o să te certe şi o să te comande o vreme. Poţi să-mi dai ce vrei că n-aş dori să fiu în locul tău.
Cu toate că-1 făcuse un nepriceput de primă clasă, Edward tot nu ştia ce înseamnă pedant. Totuşi, judecând după tonul însoţitorului său, decise că era ceva dezagreabil. Merse acasă simţindu-se neliniştit. îşi dorea ca Ray să fi fost oricine altcineva numai nu fiul domnului Minturn sau să fie în altă parte şi nu acasă. Tocmai începuse să se simtă bine acolo. Toţi se purtau frumos cu el şi se părea că le plăcea de el. Ce păcat dacă toate se stricau tocmai acum.
„Nu ştiu ce fel de persoană este," îşi spuse el. „Probabil că este ca domnul Symonds care vine la magazin cam de două ori pe săptămână după mănuşi de copii şi se crede prea bun doar dacă îmi pune o întrebare mai adecvată. Mi-ar plăcea ca Ray să fie în Texas!"
Sala de mese era frumos luminată când Edward intră acolo unde era adunată familia în aşteptarea domnului Minturn. Noul venit stătea pe canapea, cu o mână în jurul micuţei Alice şi cealaltă în poala mamei. Edward ghicise, după faţa mamei, că ea se bucura de prezenţa lui. Domnul Minturn intră şi Edward se furişă în camera din spatele lui. Dar Alice îl strigă nerăbdătoare:
— Edward, a venit Ray! Hai să-1 vezi!
— Mergi, spuse domnul Minturn, în timp ce Edward stătea nemişcat şi cu obrajii îmbujoraţi. Ray se ridică şi-i întinse mâna.
— Ce faci Edward? După-amiază Alice mi-a povestit despre tine aşa că nu-mi eşti străin.
Ce clar şi blând vorbise! Edward era uimit. Pe măsură

ce seara trecea era tot mai uimit. Era în bibliotecă şi învăţa din cărţile lui. Domnul Minturn trebuia să meargă la o şedinţă de comitet care avea să dureze mai mult. In timp ce se ridică de la masă, spuse:
— Cum o să intru în seara asta? Mi s-a rupt cheia în două.
— O să vă deschid eu, răspunse repede Edward.
— E bine atunci. Poţi să-ţi iei cărţile în bibliotecă şi o să ai mai mult timp de învăţat.
Aşa că era în bibliotecă, învăţând din greu, când uşa se deschise încet şi intră Ray Minturn.
— Munceşti din greu? întrebă el cu blândeţe.
— Da, răspunse Edward dorindu-şi ca acesta să plece din nou. Dar se părea că Ray nu se grăbea. Luă o carte din bibliotecă şi o răsfoi puţin, apoi veni lângă Edward.
— Ce înveţi?
— Fracţii, răspunse scurt Edward.
— Ai ceva nelămuriri?
— Da, destul de multe, răspunse el cam morocănos, pentru că dorea să continue cu învăţatul. Numai nu reuşesc să rezolv acest exerciţiu.
— Ce-ai zice dacă arunc şi eu o privire? Ray aduse un scaun la masă, se aşeză şi aruncă o privire asupra exerciţiului.
— Mai verifică încă o dată, spuse el peste câteva clipe. Uită-te încă o dată la înmulţirea de pe primul rând.
— O, desigur! spuse Edward după ce ascultă ordinele. Cifra trei mi-a dat totul peste cap.
— Lucruri mai mici decât cifra trei dau totul peste cap. Ai mai mers la şcoală în ultimul timp?
— Am mers tot timpul, până am venit aici. Dar poate

că-i mai bine că am fost la şcoală până iarna trecută.
— Dar ce s-a întâmplat iarna trecută?

— Mai multe, răspunse Edward cu ochi strălucitori. Totuşi nu părea dispus să spună nimic din ce s-a întâmplat. Aşa că, după ce aşteptă puţin timp, Ray îl întrebă:
— N-ai termina manualele mai repede dacă ai avea un profesor?
— Bineînţeles că da, dar n-am nici unul, aşa că o să le termin cât de repede pot.
— Ce-ar fi dacă o s-o fac pe profesorul cât sunt acasă şi o să-ţi predau de la nouă la zece?
Edward îşi lăsă creionul jos şi, pentru prima dată, îl privi cu adevărat pe Ray, plin de uimire.
— Chiar vrei? întrebă el în cele din urmă.
— Cu siguranţă! Dacă n-aş vrea, nu ţi-aş zice. Nu crezi că ţi-ar plăcea?
— Dacă-mi va plăcea? Poţi fi sigur că da. Dar nu ştiu de ce-ai vrea să faci acest lucru.
— Pentru că m-aş bucura să ajut pe cineva care vrea să înveţe. Atunci aşa rămâne. Deja e ora zece. Vii la rugăciune acum?
Acestea fiind zise, Edward rămase şi mai uimit.
— Dar a venit domnul Minturn? întrebă el.
— Nu, dar fiul lui este acasă. Eşti uimit că mă rog în abseţa tatălui meu?
— Da, spuse Edward. N-am ştiut, adică nu m-am gândit...
— Poate nu te-ai gândit că am învăţat să mă rog. Mulţumesc Domnului că am învăţat. Apoi îşi aşează cu blândeţe mâna pe umărul lui Edward. Prietenul meu, tu ai învăţat această lecţie scumpă?

— Da, răspunse încet Edward, de câtva timp.
— Mă bucur, nu cred că este altceva mai important ce poţi să înveţi. Şi, totuşi, de ce vrei să studiezi?
— Vreau să fiu folosit de Domnul acolo unde crede El de cuviinţă, spuse Edward, începând să se apropie mai mult de acest străin.
Ray îi spuse încurajator:
— Domnul să te binecuvinteze şi să te ajute. Te va folosi dacă Ii eşti credincios.
In acea seară, Edward decise că pedant însemna tânărul cel mai bun, cel mai blând şi, da, cel mai înţelept din lume.

‚Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi \\ voi la fel."

Capitolul 33

Zilele lungi şi strălucitoare de vară, precum şi zilele aurii de toamnă trecuseră. Era mijlocul iernii. In tot acest timp Edward muncise din greu. Avea foarte mult de lucru la magazin. Fusese promovat. Acum se întâmpla foarte rar să fie trimis cu vreo comandă sau să facă alte treburi. Avea tejgheaua lui, precum şi clienţii lui preferaţi.
Mai intervenise încă o schimbare de care Edward era sigur că Ray era răspunzător. De regulă acesta era implicat în orice lucru bun. Acum avea mai mult timp de învăţat. Venea la masă împreună cu domnul Minturn la ora şase şi nu mai avea treabă până a doua zi. Datorită acestor seri lungi progresa repede. Ray era un profesor deosebit. Ce-i mai rămânea de făcut unui băiat care era îndrumat cu atâta grijă şi delicateţe?
Ray îi era profesor, prieten, frate şi un ghid iubitor, consecvent şi credincios. Edward îl iubea cu drag.
Toţi din preajma lui Edward puteau observa tot mai clar schimbarea din viaţa sa. N-ar fi înlocuit cu nimic în lume legăturile pe care le avea cu această familie creştină, care trăia credinţa în fiecare zi şi în fiecare moment din

viaţă.
într-o seară se întoarse de la poştă cu mai multe scrisori printre care se afla una mai ciudată,

adresată lui. Le dusese pe celelalte în bibliotecă, iar pe a lui o luă în cameră. Ce scrisoare neobişnuită! Era bucuros că fusese rândul lui să aducă poşta şi că nici unul din ceilalţi vânzători nu o văzuse, mai ales că în partea de sus a plicului era scris „Tip". Ce curios arăta! Când îşi citi numele din nou, îi sună atât de straniu! Trecuse mult timp de când nu-şi mai auzise acest nume şi nici nu şi-1 mai dorea. îi plăcea că Ray Minturn nu-1 striga Tip, şi nici pe alţii nu-i mai auzea strigându-1 aşa.
De la cine să fie scrisoarea? Nimeni nu-i scria în afară de Kitty, şi din când în când mama lui; dar asta nu părea să fie o scrisoare de-acasă.
Până la urmă o desfăcu şi citi:
„Dragă Tip, — Am fost îndurerat de moartea mamei, tu şti asta, dar ce rost mai are? Trebuie să merg la lucru. îmi place de tine mai mult decât de ceilalţi, întotdeauna a fost aşa. Aş putea veni la magazin la tine să lucrez? O să fiu cuminte, cinstit dacă-mi dai un loc de stat. Am bani s-ajung acolo. Am scos cartofi la bătrânul Williams şi m-a plătit. Scrie dacă se poate. Vreau din toată inima să vin.
Bob Turner"
Edward era şocat! Dezgustat, lăsă scrisoarea jos. Ce să facă? Nu-i plăcea ideea ca Bob Turner să vină la el. Şi din fericire acest lucru era imposibil. Sigur că la magazin aveau nevoie de mai mult ajutor şi căutau un băiat chiar atunci, dar nu pe unul ca Bob. Nici nu se

punea problema. Şi totuşi, mama lui Bob murise. în felul lui nepoliticos şi fără nici o grijă, Bob îşi iubise totuşi mama mai mult decât pe oricine altcineva. Edward nu se îndoia de faptul că îi părea rău. Bob nu avea prieteni şi acum avea nevoie de un prieten mai mult ca oricând. Dar nu-i plăcea deloc ideea ca el să-i fie pe-aproape. Era cu totul diferit decât toţi ceilalţi; l-ar striga „Tip" şi tot timpul i-ar sta în cale. El ar fi unul care l-ar readuce la vechea lui viaţă de care credea că scăpase. Nici nu voia să se gândească la aşa ceva.
Totuşi, — şi acum îi veni un alt gând. Se rugase mult timp pentru Bob. Poate că aşa dorea Dumnezeu să-i răspundă, dându-i o şansă să-1 ajute şi să se roage în continuare pentru el. Poate că ar trebui să-1 accepte. Indiferent de cât de mult ar râde ceilalţi vânzători pentru că are un astfel de prieten, indiferent de câtă durere şi supărare i-ar cauza, ar fi un mare păcat să-1 refuze, dacă Dumnezeu îi cerea să-şi ajute fratele.
Se aşeză şi se gândi. Manualul de algebră era deschis în faţa lui. încă nu era pregătit pentru lecţia cu Ray şi nici nu se putea duce la lecţie.
Stai să văd, spuse el, dacă s-ar întâmpla să vină Bob, ce m-aş face cu el? Unul din două: ori mă va conduce el pe mine, ori eu pe el. Multe am mai făcut când am fost împreună. Care din acestea două? Dacă mă va conduce el, atunci va fi spre prostii, e sigur. Dacă îl voi conduce eu, voi încerca să-1 ţin departe de şmecherii. E clar că eu trebuie să fiu liderul.
Acum, mă întreb cum o să procedez. Bob trebuie să devină creştin. Nu va fi în siguranţă nicidecum dacă nu va fi creştin. Dumnezeu a spus că ascultă rugăciunile. Şi cred acest lucru. De ce să nu mă rog pentru Bob ca să

se convertească? Tot timpul mă rog pentru el, dar cam cu jumătate de inimă —- ca şi cum este prea greu pentru Dumnezeu să-1 schimbe. E greşit. Dumnezeu îl vrea mântuit, şi El ştie că acum nu-i în siguranţă şi vrea să-1 ajute. Din vina mea Dumnezeu nu a lucrat. Am fost atât de ocupat cu tot felul de treburi şi cu învăţatul, că nici nu m-am prea gândit la Bob şi la Ellis, nici măcar la tata. Şi asta-i greşit şi trebuie să mă schimb. Domnul Minturn spunea că o treabă nu este terminată nici pe jumătate dacă te gândeşti doar la tine. Voi încerca această regulă. De acum în fiecare seară la ora opt şi jumătate voi veni în camera mea, voi închide uşa şi mă voi ruga pentru Bob. Mă voi ruga ca şi cum am şi primit răspuns. Nu voi lăsa ca alte lucruri să mă împiedice să vin la această oră, doar dacă va fi ceva ce nu va depinde de mine. între timp voi vedea ce voi putea face pentru a-i găsi un loc.
Edward era tot atât de direct cum fusese şi înainte. Cu aceste lucruri în minte, merse jos la bibliotecă şi bătu la uşă.
Domnul Minturn era singur şi era ocupat. Dar îşi îndreptă privirea către Edward care intră după ce auzi că i se permite.

— Ce s-a întâmplat?
— Aveţi timp să discutăm ceva afaceri?
— întotdeauna am timp când e vorba de afaceri. Ia loc. Despre ce-i vorba?
— Aţi găsit un băiat?
— încă nu. Dar tu?
— Da, domnule, este un băiat care vrea să vină. Tocmai am primit o scrisoare de la el. II cheamă Turner, Bob Turner.
— Este un băiat bun?
157
— Nu, domnule.
— Atunci e clar! Ce mai ai de spus?
— Vreau ca dumneavoastră să-1 ajutaţi să se facă un băiat cuminte.
— Da, asta-i o idee. Totuşi, nu eu îl pot schimba. Este cinstit?
— Nu, nu cred că-i foarte cinstit. Dar mama lui a murit şi nu are nici un prieten. Merge cu nişte băieţi de nimica şi dacă mai stă mult acolo, se va face şi mai rău.
— Şi crezi că este datoria mea să-1 las să vină şi să încerc să-1 schimb. Să zicem că ar trebui, dar tu ce vei face?
— Voi încerca şi eu.
— Cum?
— Păi, l-aş ajuta să facă ce este bine.
— Dar dacă te va influenţa el să faci ce-i rău?
— M-am gândit la asta, spuse Edward serios. Dar o să mă rog pentru Bob şi pentru mine în fiecare zi. Şi Dumnezeu va auzi rugăciunea.
— Da, dar oamenii lui Dumnezeu ajung uneori foarte departe de El; dacă acest Bob te duce pe o cale greşită, o să-mi pară rău c-am auzit de el.
— Cu ajutorul Domnului, cred că voi putea sta în picioare. Am Felinarul care mă conduce. Şi nu mă rătăcesc când mă rog, şi mă rog pentru tot ce se iveşte, şi, ştiţi, mă rog din inimă.
— Bine, spuse domnul Minturn. E o idee bună. Eşti în siguranţă cât timp respecţi această regulă.
— Şi pe lângă toate, adăugă Edward, păstrând cel mai bun argument la urmă, ştiu pe cineva care l-ar putea ajuta pe Bob foarte mult, şi acest cineva este domnul Ray.
158

Ochii domnului Minturn străluceau şi zâmbi.
— Da, spuse el, e-adevărat. Ray nu se poate apropia de cineva fără să-1 ajute. Bine, scrie-i atunci băiatului să vină. îl vom pune la încercare. Are cu ce să vină?
— Da, domnule. Spune că are bani cât să ajungă până aici.
Şi Edward plecă bucuros pentru că acum era pregătit să-1 aibă pe Bob aproape.
159 *Daca rămâneţi în Mine, şi dacă râmân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea, şi vi se va*
dar

C^apitolu

într-o dimineaţă, Edward se trezi cu sentimentul că e mult mai în vârstă faţă de dimineaţa trecută — mai matur şi mai serios, cu o mare responsabilitate asupra lui. Nu mai avea tată! în sfârşit tata îşi odihnea trupul trudit şi plin de dureri. Kitty îi scrisese pe scurt, povestindu-i despre cele întâmplate. Scrisoarea ajunsese după o săptămână, împreună cu o altă scrisoare mai lungă din partea domnului Holbrook, în care acesta îşi exprima condoleanţele şi-i relata cum, într-o după-amiază de primăvară, au aşezat trupul tatălui alături de al lui Johnny.
Edward citi scrisoarea nerăbdător până ajunse la următorul paragraf:
„Dragul meu băiat, am un mesaj pentru tine. Am fost lângă el cu o oră înainte de a muri şi atunci mi-a spus: „Te rog să-i spui lui Tip că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea şi 1-a salvat pe tatăl său; şi-1 aştept să vină în cer cu restul familiei." Şi, Edward, n-am nici o urmă de îndoială că tatăl tău se află cu Răscumpărătorul. Permite-mi să citez din nou un
160
verset pe care ţi l-am spus mai de mult: „Iubesc pe Domnul, căci el aude glasul meu şi cererile mele."
Scrisoarea îi căzu din mână şi Edward vărsă primele lacrimi pentru tatăl său.
Era curios felul diferit în care domnul Minturn şi fiul său îşi exprimară condoleanţele:
— O!, spuse domnul Minturn, când auzise vestea, de ce nu te-au anunţat?
— Pentru că tatăl meu a murit subit şi mama a crezut că nu-mi pot permite să merg la înmormântare.
— Nu-ţi poţi permite! De parcă acest lucru ar fi însemnat ceva. Credeau că o să te lăsăm să-ţi plăteşti singur drumul?
Apoi Edward îi arătă lui Ray scrisoarea domnului Holbrook. După ce a fost citită, Edward îşi exterioriza sentimentele purtate în inimă de când primise vestea şi care fuseseră întărite şi de cuvintele domnului Minturn:
— întotdeauna voi regreta faptul că n-am fost la înmormântare.
Punându-şi uşor mâna pe umărul lui Edward, pentru a-şi exprima compasiunea pe care o simţea, Ray răspunse:
— Nu, nu-i aşa, dragul meu prieten. Când vei ajunge în prezenţa glorioasă a Răscumpărătorului şi-1 vei întâlni faţă în faţă pe tatăl tău, nu-ţi vei mai aduce aminte de regretul că n-ai fost la înmormântare.
între timp veni şi Bob, şi se puse pe treabă. Nu stătea la domnul Minturn. Edward răsuflă uşurat când auzi cum fuseseră aranjate lucrurile. Va putea petrece nestingherit acea oră preţioasă cu Ray.
Bob se descurca mai bine decât îşi putuse imagina
161
vreunul din cei care-1 cunoşteau. Cu siguranţă se hotărâse să se cuminţească. Totuşi, prezenţa lui îl punea la încercare pe Edward, în multe feluri. Avea marea „cinste" de a fi strigat Tip, nume care aparţinuse băiatului mizerabil, zdrenţuit, lipsit de speranţă şi fără prieteni, care rătăcea pe străzi căutând buclucuc, şi nu era tânărul care era vânzător credincios, în unul din cele mai bune magazine din Albania, şi elevul silitor la latină şi algebră.
Nimic nu părea că-1 ajută pe Bob Turner să înţeleagă aceste lucruri. Şi cu toate că privea la costumul negru şi frumos pe care-1 purta Edward şi făcea ochii mari când domnul Minturn venea şi intra la magazin cu vechiul lui tovarăş, el îl striga cu o voce clară, care putea fi auzită de câteva ori pe zi, în tot magazinul, Tip. însă, nu ar fi fost nimic peste puterile lui Ray, cel puţin aşa credea Edward, când într-o dimineaţă se năpusti în bibliotecă plin de supărare.
— Ce bine-ar fi fost dacă ar fi ştiut şi ăsta câte ceva, spuse el mânios.
— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Ray întâmpinând cu un zâmbet pe Edward ai cărui ochi scăpărau de mânie.
Edward zâmbi uşor.
— Ştiu că n-ar trebui să fiu supărat. Bob mă strigă cu acel nume pe care-1 urăsc, peste tot unde merg. Urăsc numele acela, şi mi-ar plăcea să-1 fac să înţeleagă acest lucru.
— Dar cum s-a întâmplat de ţi-au spus Tip de prima dată?
întorcând paginile dicţionarului Edward răspunse:

— Surioara mea Kitty mă striga aşa înainte de a putea vorbi corect. Nu-mi dau seama cum a ajuns de la

Edward, la Tip. Mai bine dormea! Aşa mă striga ea, şi aşa am rămas de atunci.
— Şi Johnny, frăţiorul tău care a murit, te striga la fel?
Chipul lui Edward păli.
— De multe ori, spuse el cu blândeţe, şi era singurul nume pe care-1 putea spune. Era micuţ.
— Edward, nu cred că Tip este un nume atât de rău pentru tine, când tatăl tău, care a plecat, 1-a folosit tot timpul, şi mereu cu blândeţe, aşa cum mi-ai spus tu, şi este singurul nume cu care micuţul Johnny îşi poate aminti de tine. Trebuie să te gândeşti la două lucruri în această problemă, continuă Ray după un moment de pauză, văzând că Edward nu era dispus să vorbească. în primul rând, dacă vrei să fii altul în viaţa acestui vechi tovarăş al tău, trebuie să fii gata să accepţi lucruri mult mai rele decât acest nume care te deranjează. Poate că, în timp, va învăţa numele tău adevărat. Şi în al doilea rând, prietene, care este numele adevărat al lui Bob Turner?
Edward roşi, schiţă un zâmbet, apoi râse din toată inima.
— Chiar ar fi comic să-1 strig Robert, spuse el râzând. Ray, iată exerciţiul dacă-1 vrei acum.
Şi Ray nu mai auzi de atunci nici o plângere despre numele ofensator.

Jubescpe Domnul, căci El aude glasul meu, \\ cererile mele."

C

apitolu

— Hei, Tip, vino cu mine acasă în seara asta, încercă Bob să-1 convingă pe Edward într-o seară, când acesta întârziase pe la magazin, şi pleca tocmai când Bob trăgea jaluzelele. Pe domnul Ray îl doare capul, aşa că n-o să faceţi lecţii. Şi toţi cei de la magazin, în afară de mine, merg la teatru, iar eu mă simt tare singur.
— Mă mir că nu mergi şi tu, spuse Edward.
—Nu merg. Câteodată mă mai ţin şi eu de promisiune. Ray Minturn poate face ce vrea din oricine, şi am fost destul de prost să-i promit că nu voi merge. Hai, vino acasă la mine. Hai, fii drăguţ!
— Nu, spuse Edward hotărât. Nu pot.
— Acum, Tip Lewis, cred că eşti foarte răutăcios. Nu vii niciodată pe la mine de parcă aş sta cine ştie unde. Te porţi de parcă ţi-ar fi ruşine cu mine, cu toate că mă ţin de cuvânt şi sunt şi cuminte. Eşti rău şi fără pic de inimă, şi ţi-e ruşine să mă bagi în seamă pentru că tu stai într-o casă mare şi te îmbraci ca un mare domn.
— Ce tot înşiri! spuse Edward. Chiar c-aş arăta bine dacă mi-ar fi ruşine de cei cu care vorbeşte domnul Minturn. Dar, Bob, nu pot merge în seara asta şi

nici într-o altă seară la ora asta, pentru că am făcut o promisiune că voi face altceva exact la opt şi jumătate şi nimic din lume nu mă poate opri. Şi acum e aproape de opt şi jumătate.
Bob îl privi curios.

— Tip, cred că eşti cea mai ciudată persoană, spuse el în cele din urmă. Are de-a face cu lecţiile?
— Nu.
— Te pot ajuta?
— Da, răspunse Edward după ce se gândi puţin, mă poţi ajuta mai mult decât oricine, doar că nu o vei face.
— Bine. Acum, răspunse Bob cu sinceritate, te voi ajuta dacă-mi spui despre ce este vorba. Te voi ajuta chiar în seara asta.
— Promiţi? întrebă Edward.
— Da, promit din toată inima şi când fac aşa o promisiune ştii şi tu, Tip Lewis, că nu-mi calc cuvântul.
— Bine, spuse Edward, verificând uşa ca să se convingă că totul era în regulă înainte de a pleca, atunci o să-ţi spun. în fiecare seară, la ora opt şi jumătate, merg în cameră şi-L rog pe Dumnezeu să pună în tine dorinţa de a te pocăi.
Lui Bob îi pieriră toate cuvintele. Făcea paşi mari de-a lungul străzii alături de Edward îndreptându-se spre casa domnului Minturn. Tăcură tot drumul până ajunseră la uşă aşteptând să li se dea drumul. Apoi spuse:
— Tip, nu-i frumos din partea ta.
— Ce anume?
— Să faci pe cineva să-ţi promită ceva ce nu poate face.
— Dar nu-i chiar aşa. Nu vrei să te pocăieşti?
— Nu, nu pot spune că vreau.

— Dar ai nevoie foarte mult de un Prieten care să te ajute, şi când ai pe cineva care să se roage pentru tine, de ce nu-L vrei pe El? Şi în afară de asta nu ţi-am spus că te voi pocăi. Am spus că vreau să pună în tine dorinţa de a te pocăi. Oricum, tu te poţi ruga. Ai promis şi am avut încredere în tine.
Bob îl urmă pe Edward de-a lungul culoarului, urcă scările până ajunse în dormitorul lui frumos aranjat. Fluiera „Trăiască Columbia!" în timp ce Edward aprinse lampa.
— Spune, ai lucruri la modă aici, nu-i aşa? întrebă el privind în jur, în timp ce lumina puternică strălucea peste camera îngrijită şi mobila curată.
Edward dădu aprobator din cap. Privi la ceasul de pe perete:
— Bob, este opt şi jumătate.
— Bine, spuse Bob, vreau să ştiu ce am de făcut. Asta-i ceva nou pentru mine.
— Voi îngenunchea şi mă voi ruga pentru tine, iar tu ai promis că vei face acelaşi lucru.
Edward îngenunche lângă pat, şi Bob, aproape râzând, îi urmă exemplul. Edward se rugă cu sinceritate pentru prietenul lui. încetul cu încetul, involuntar, Bob trebui să-şi şteargă câteva lacrimi. Niciodată nu mai auzise pe cineva rugându-se pentru el.
Acea seară rămânea una de neuitat pentru Bob Turner, din mai multe motive. Ray îi chemase pe ambii băieţi în camera lui. Era bolnav, dar nu atât de bolnav încât să nu-1 vadă şi să nu vorbească cu Bob când avea ocazia. Jumătatea de oră petrecută împreună fusese atât de plăcută, încât Bob a fost încântat să răspundă afirmativ la invitaţia de a-1 vizita mai des.

Mai mult de-atât, se ţinu de cuvânt. Şi de câte ori venea, dacă se întâmpla să treacă pe lângă uşa lui Edward, în jurul orei nouă, păşea încet pentru că ştia că se ruga pentru el, iar în inima lui se înfiripa dorinţa de a se ruga pentru el însuşi.
Odată, descoperi că şi Ray se ruga pentru el în fiecare seară. Şi acum era sigur de ceea ce la început i se părea neclar, şi anume că dacă două persoane se rugau din toată inima pentru el, atunci şi el trebuia să aibă dorinţa să se roage.
„Cereţi orice veţi vrea, şi vi se va da." Edward credea această promisiune şi încerca să împlinească condiţia de a rămâne în Hristos; iar la timpul potrivit Dumnezeu îşi va împlini şi El făgăduinţa.
— Aş vrea, îi spuse Bob într-o seară lui Ray când pe Ray îl durea foarte tare capul, — aş vrea să pot face ceva pentru tine.

— Poţi, răspunse Ray repede. Ceva ce mi-ar plăcea mai mult decât orice pe lume.
— Ce anume? întrebă sincer şi nerăbdător Bob.
— Predă-te lui Hristos.
Bob primi acest răspuns cu o tăcere de mormânt.
— Aş vrea, răspunse el după un minut, dacă aş şti cum.
— Vorbeşti serios?
— Da. M-am săturat de mine însumi şi m-am săturat de aşteptat.
— Ai face-o dacă ţi-aş spune cum?
— Da, spuse el cu sinceritate.
— îngenunchează lângă mine şi apoi spune-I lui Dumnezeu că vrei să te pocăieşti, că-ţi pare rău de păcatele tale, că te predai Lui pentru totdeauna şi că vrei

să faci voia Lui.
Bob ezită, luptându-se puţin, dar până la urmă îngenunche. în cameră domnea tăcerea în timp ce cei trei se rugau cu sinceritate şi cu convingerea că Hristos s-a aplecat să asculte. Când Bob se ridică, Ray îşi aşeză o mână pe braţul lui, cu cealaltă îşi sprijinea capul şi rosti:
— Măreţule Răscumpărător, aici este un suflet predat Ţie. Ia-l şi spală-l în sângele Tău scump şi fa-l vrednic de a merge în cer. îţi cerem acest lucru cu îndrăzneală, pentru că ai promis şi ştim că promisiunile Tale sunt adevărate.
— Edward, spuse Ray în seara următoare, în timp ce erau singuri, tăcuţi — după ce Bob plecase acasă plin de bucurie, în speranţa că păcatele îi fuseseră spălate — ce verset ţi-a scris pastorul în scrisoare?
— Iubesc pe Domnul căci el aude cererile mele ...Edward repetă versetul cu ochi strălucitori.

„ *Cum îşi va ţine tânărul curată cărarea? îndreptându-se după Cuvântul Tău"*

Capitolul 36

— Bob, spuse Edward într-o seară oprindu-se lângă tejgheaua lui Bob, mâine dimineaţă plec acasă.
Trecuseră trei ani de când Edward venise în Albania. Au fost ani de progres pentru el. Crescuse în înţelepciune, în statură şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor.
— Chiar? întrebă Bob surprins. Te întorci acasă, în vizită? Mi-ar plăcea să pot merge şi eu, numai ca să văd ce-ar spune cei de-acolo.
— Despre tine? întrebă Edward, zâmbind şi bucurându-se la gândul schimbării care avusese loc în viaţa lui Bob Turner.
Bob avea şi el o tejghea şi nu mai era băiatul care făcea tot felul de mici treburi. Nu se auzea prea des de o avansare atât de rapidă ca a lui. însă adevărul era ca domnul Minturn îşi dăduse seama că Bob nu era menit să fie fermier, tâmplar, elev, ci un negustor cinstit, plin de energie şi succes. Imediat ce descoperi acest lucru, se hotărî să-i ofere o şansă.
Aşa că Bob îşi făcuse în magazin un nume de cinste şi era preferat de majoritatea vânzătorilor. începea să fie

căutat de clienţii interesaţi şi cărora le plăcea să cumpere de la el. Mai presus de toate, Bob era un creştin sincer şi avea o influenţă bună asupra vânătorilor mai tineri. Părea să ajungă mai popular decât Edward, care se afirmase prea repede şi care stătea prea mult pe-acasă cu restul familiei Minturn, ca să nu fie privit cu invidie de alţii.
— Bine, Tip, (Bob tot nu învăţase să nu-i mai spună Tip, şi probabil că nici nu va învăţa vreodată; dar acum lui Edward nici nu-i mai păsa.) spune-le celor de acasă că sunt bine şi fericit. Nu cred că am vreun prieten pe-acolo, dar, oricum, spune-le.

Kitty Lewis îşi îndreptă pliurile de la rochia sa cea nouă, de culoare albastră. Se uită în oglindă să vadă dacă părul îi stătea bine, aruncă o privire prin cameră să vadă dacă ar mai putea face ceva pentru a-i mai îmbunătăţi aspectul.
Era aceeaşi cameră mică în care Kitty îşi petrecuse copilăria, din care mai întâi Johnny şi mai târziu cel care a fost soţ şi tată fuseseră scoşi fără să poată să se mai întoarcă vreodată. Dar nu mai arăta la fel. Pe jos era aşternut un covor frumos. Masa rotundă din colţ era acoperită cu o faţă de masă verde. Pe ea erau aşezate câteva cărţi şi hârtii. Perdeaua mare şi albă era trasă şi lumina apusului pătrundea în cameră. Totul era îngrijit, creând o atmosferă luminoasă şi plăcută. Masa era pregătită pentru a se servi ceaiul. Feţei de masă i se vedeau dungile, dovadă că fusese călcată. Pe masă erau aşezate trei farfurii, trei căni şi trei farfurioare în loc de două. Kitty se plimba neliniştită prin cameră şi doamna Lewis privea adeseori pe fereastră, amândouă dovedind

că aşteaptă pe cineva.
— Trenul care vine dinspre est a sosit, spuse în cele din urmă Kitty. Acum, dacă vine în seara asta, va ajunge în trei minute.
Nu trecu mai mult de-atât, când se auziră nişte paşi grăbiţi pe prundişul de afară, apoi pe prag. Uşa se deschise şi Edward Lewis intră în camera mică, unde nu mai intrase de trei ani. Kitty era pregătită să-i iasă în întâmpinare şi să-l îmbrăţişeze.
Dar în loc să facă aşa, încremenise. Cumva, în ciuda scrisorilor lungi pe care şi le-au scris în aceşti ani, Kitty se aştepta să vadă un băieţel bronzat şi îndrăzneţ, îmbrăcat într-un costum de postav gri, cu cizme şi pălărie de pai nouă. Sau, cel puţin, ar fi trebuit să-şi închipuie că s-a mai schimbat. Chiar nu bănuise? Nu s-a gândit că el va fi aşa de înalt, nici că nu mai era pistruiat şi bronzat, şi nici că va fi îmbrăcat în haine negre. Aşadar, Kitty rămase neclintită într-o tăcere stânjenitoare. Dar mama... of, vedea în el imaginea soţului ei drag, aşa cum obişnuia să o viziteze cu mult timp în urmă, soţul pe care-l iubise întotdeauna, în ciuda schimbărilor, a sărăciei şi a durerii. Şi toată duioşia pe care o avusese în inimă luă forma cuvintelor pe care le rosti când înainta să-şi întâmpine fiul:
— O, dragul meu băiat!
în acea seară, fericirea domni în căminul lor. Doar uşa dormitorului era închisă, şi Edward ştia că patul tatălui său era gol.
In ziua următoare, un sentiment ciudat îi stăpânea inima, în timp ce colinda satul. Merse peste tot. Dorea să se plimbe pe fiecare uliţă şi să păşească peste fiecare pietricică pe care călcase în trecutul său. Se plimbă

pe malul râului unde se oprise în acea dimineaţă de vară fiind invidios pe peşti. Stând acolo, îi mulţumi lui Dumnezeu pentru clasa de misiune de la Şcoala Duminicală a domnului Holbrook.
Apoi merse la cimitir unde, lângă mormântul lui Johnny, începuse o viaţă nouă. Lângă mormântul mic se afla unul mai mare. Aici îi mulţumi lui Dumnezeu pentru speranţa pe care o avea de a-i întâlni în cer pe tata şi pe micuţul Johnny.
Merse la marele ulm de la poalele dealului. Şi, acolo, mai scoase încă o dată micuţa Biblie neagră care îi mai era, şi-i va fi întotdeauna, Felinar. Răsfoi paginile cu drag şi-şi opri privirea asupra numelui lui, scris de domnul Holbrook, şi apoi deschise Biblia la versetul pe care-l citise pentru prima dată: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea!" De multe ori i se confirmase adevărul acestui verset. La umbra aceluiaşi copac câştigase multe biruinţe împotriva lui Satan.
Ii mulţumi lui Dumnezeu şi pentru Biblie.
După aceea merse în sat unde aruncă o privire în magazinul de carne, în amintirea zilelor de odinioară.
Cineva îl anunţase pe domnul Dewey de venirea lui Edward, aşa că acesta era gata să se îndrepte către el şi să-i spună „Bmrâ, Tip!", dar, în schimb, când ieşi de după tejghea îi întinse mâna şi i se adresă:
— Ce faci, Lewis? Mă bucur să te văd.
Ceva, fie datorită hainelor de oraş cu care era îmbrăcat, fie figurii lui pline de demnitate, făcu

să i se pară nepotrivit să-i spună tânărului înalt din faţa sa: „Bună, Tip!"
Domnul Minturn îi strânse mâna cu căldură.
172
— Domnul să te binecuvânteze, băiatul meu, spuse el! Apoi îl întrebă: Ce face Ray? Of, da, îmi dau seama cum e, bietul de el! Şi tu-l iubeşti. Bineînţeles că e iubit de toţi.
îi rămăsese de vizitat clasa. în timp ce Edward mergea pe drumul binecunoscut, îşi dorea ca şi Bob Turner să fi fost cu el. însă era posibil ca Bob să fie destul de ocupat la magazin, încât nici să nu se gândească la vechea şcoală sau la zilele mizere pe care le petrecuse acolo.
însuşi domnul Burrows îi deschise uşa şi îl întâmpină călduros. în trei ani, lucrurile s-au schimbat. Edward privi atent în spate, aşteptându-se să-i vadă pe vechii lui tovarăşi: Will, Howard, Ellis şi încă pe mulţi alţii, dar imediat îşi dădu seama că nu mai puteau fi acolo.
Locurile din spate erau ocupate acum de băieţii care cândva se chinuiau să înveţe tabla înmulţirii, dar care acum învăţau algebră şi latină. Şi, iată, tocmai rezolvau vechea şi neuitata problemă cu vaci şi oi. Nerăbdător, luă o carte de aritmetică.
— Domnule Burrows, vă mai amintiţi de problema aceasta?
— îmi amintesc doar că de-a lungul anilor această problemă i-a nedumerit pe vreo patruzeci de băieţi, răspunse domnul Burrows zâmbind, şi nimic altceva.
— Eu mi-o amintesc. Datorită acestei probleme am promovat prima dată.
— Da, chiar aşa. Dar nu cred că înseamnă acelaşi lucru şi pentru Joseph, se pare că-l cam încurcă.
Domnul Burrows era ocupat cu lecţia de gramatică şi Edward se oferi să-l ajute pe Joseph în nedumerirea lui.
— îmi amintesc de-aceste oi, spuse el cu blândeţe,
173
întorcând tăbliţa. Nu-i aşa că te derutează cuvintele „stăteau la"?
— Da, aşa-i, răspunse Joe trist. Nu au sens.
— Lasă-mă să-ţi arăt. Să presupunem..., şi îi explică în continuare. A avut succes. Joe a înţeles şi a continuat problema.
Edward se întoarse către domnul Burrows.
— Aşa mi-a explicat tata problema, spuse el cu ochi scânteietori.
Cineva îi adusese domnului Burrows un bilet pe care-l citi şi apoi îl puse jos. Apoi adăugă:
— Acum, Edward, dacă ai fi continuat şcoala în loc să pleci de la noi, te-aş fi rugat să predai lecţia la algebră, în timp ce eu aş fi luat o pauză de câteva minute. Este un prieten în oraş pe care aş fi vrut să-l văd înainte să plece cu următorul tren.
— Să zicem că aş fi în stare. Domnul Burrows se arătă surprins.
— Edward, ai învăţat algebră?
— Cât de cât.
— Unde-ai ajuns cu materia?
— Am terminat-o.
— Crezi c-ai putea rezolva câteva exerciţii? întrebă el deschizând ultima pagină din manual.
— Sigur, răspunse Edward zâmbind, când văzu îndoielile domnului Burrows. Ray a fost un învăţător bun.
Aşa că domnul Burrows plecă, iar Edward ocupă locul din faţă şi începu să predea. La început băieţii erau dispuşi să facă pe deştepţii şi să arate ce ştiu. Ultima dată când fuseseră împreună, el se chinuia cu tabla împărţirii. Acum era la algebră, mai bine zis terminase de învăţat
174
algebra. Băieţii şi-au dat seama imediat că el ştia să rezolve cu uşurinţă fiecare exerciţiu.
între timp, domnul Burrows se întoarse şi ascultă surprins, dar încântat.
— îţi mulţumesc din inimă, spuse el după oră. Trebuie să fii profesor. Dar, Edward, n-ai învăţat algebra de unul singur, nu-i aşa?
— N-am studiat de unul singur, răspunse Edward, înfiorându-se când se gândi la Ray. Am avut cel mai bun şi înţelept profesor de pe pământ.
Se aşeză pe locul de altădată şi încercă să-şi imagineze că încă era locul lui, că Bob Turner avea să apară dintr-un moment în altul şi că avea să-l chinuie în timp ce învăţa la ortografie. Dar nu-şi putea imagina. Lucrurile erau total schimbate.

în oraş se întâlni cu domnul Holbrook, care se întoarse din drumul său pentru a-1 însoţi.
— Aşa că, spuse el după o îndelungă conversaţie, pleci din nou săptămâna următoare?
— Marţea următoare, domnule Holbrook.
— Bine prietene, fie ca Domnul să te binecuvânteze în continuare ca şi până acum. După un minut adăugă: Edward, îţi mai aminteşti de băiatul meu? încă mai rătăceşte.
— Bineînţeles că mi-1 amintesc, răspunse Edward hotărât. Domnule Holbrook, Dumnezeu nu uită niciodată.
Dacă în timp ce trecea pe lângă magazinul domnului Minturn, ar mai fi putut auzi replicile de altădată, atunci cu siguranţă şi-ar fi amintit ceea ce a spus peştilor în acea zi neuitată de vară, de acum câţiva ani.
Domnul Minturn, uitându-se după el, se adresă

domnului Dewey:
— Iată-1 pe cel mai deosebit tânăr din oraş.
— Da, răspunse domnul Dewey zâmbind. După ce mi-a dat înapoi biletele de la circ, am putut vedea cum se schimbă, în fiecare zi.

„Aruncâ-ţipâinea pe ape, şi după multă vreme

o vei găsi iarăşi
;f
****#"***
(_,apito
u
57

— Intră! şi Edward Lewis, acum pastor, puse jos cartea, dădu la o parte scaunul, gata să primească pe oricine ar bate la uşa lui. Fusese ordinat ca pastor al unei adunări mici din statele din vestul-mijlociu.
— Domnule Lewis, spuse fetiţa care intră la invitaţia lui. Tata tocmai a venit de la poştă şi v-a adus nişte scrisori. Uitaţi-le.
Domnul Lewis mulţumi micuţei vecine şi luă scrisorile. După ce se aşternu liniştea în cameră, se aşeză pe scaunul lui să le citească.
Prima era de la un alt pastor care dorea să facă schimb de biserici. La următoarea scrisoare păru plăcut surprins, pentru că recunoscu scrisul lui Ellis Holbrook. Şi pe măsură ce o citea, se bucura tot mai mult, în special când ajunse la următorul paragraf:
L-am întrebat pe tata ce mesaj are pentru tine şi mi-a răspuns: „Trimite-i acest verset şi spune-i că este versetul lui. «Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele.» Doar aceste cuvinte ţi-ar fi spus întreaga poveste, fără această scrisoare

lungă. îi mulţumesc Domnului că ţi-a pus pe inimă să te rogi pentru mine şi că ţi-a auzit rugăciunile. Domnul să te binecuvânteze. Să nu uit că tata ar vrea să-1 însoţeşti în prima duminică din iulie. Sper să poţi. El crede că vii prin partea de est cam pe atunci.
Nu cred că exista o inimă mai plină de mulţumire decât cea a pastorului care tocmai lăsase jos scrisoarea fostului său coleg de şcoală.
Se rugase regulat, dar uneori lipsit de speranţă, pentru Ellis Holbrook. De câte ori se încurajase singur cu promisiunea: „căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală." Şi acum din nou Cuvântul lui Dumnezeu se dovedi a fi adevărat pentru el. Luă încă o dată scrisoarea să citească din nou încheierea — cuvinte pe care până atunci Ellis nu le mai scrisese: „Fratele tău în Hristos".
Mai avea de citit încă o scrisoare. Şi acest scris îi era cunoscut. în ultimii ani i se amintise de multe ori de... Zâmbea în timp ce citea, totul se potrivea de minune cu cel care scria.
Albania, iunie_____, 18_____
„'Dragă Tip, îţi aminteşti de seara când ne-am jucat în jurul fântânii arteziene din curtea Domnului Minturn? Pe atunci eram nişte ştrengari peticiţi. Acum istoria se repetă chiar în curtea noastră. I-am invitat pe toţi ştrengarii mici, urâţi şi murdari să petreacă o seară frumoasă împreună cu noi. Vrem să jucăm câteva jocuri, să cântăm şi să mâncăm. Soţia

mea are de gând să facă mâncare şi mi s-a părut o idee foarte bună. Habar n-am ce are de gând să facă, oricum va pregăti ceva. In sfârşit, ajung la motivul pentru care ţi-am scris — vrem ca tu să ne vorbeşti în seara respectivă. Oricum, trebuie să ne faci o vizită. Nu-i chip de scăpare! Am plănuit să petrecem o zi la vechea şcoală. Ştii că domnul Burrows a renunţat să mai predea la şcoală? E prea în vârstă. Ciudat, nu? Mi se părea că sunt singurul care îmbătrânesc. Nici nu m-am gândit că o să ne mai întâlnim vreodată. Aici, unde eu şi soţia mea predăm, nu sunt decât elevi mici.
Spune-le şi lui Howard şi Kitty să vină, îşi pot planifica să vină cu câteva săptămâni mai devreme. Ştii că au trecut aproape trei ani de când Ray ne-a părăsit ca să meargă la Domnul. Ne este dor de el, dar totuşi ştim că e mai fericit acolo. Dacă ai mai primit ceva veşti de la Ellis Holbrook în ultimul timp, atunci îmi imaginez că fredonezi „Glorie, Aleluia!"
îţi scriu de la biroul de contabilitate şi mă grăbesc foarte tare, deşi ţi-ar fi greu să-ţi dai seama de acest lucru. Te aştept, atunci!"
Bob Turner
Aceste scrisori sosiră sâmbătă seara. Dimineaţa următoare, la Şcoala Duminicală când sună clopoţelul, pastorul plecă de la clasa lui de misiune şi se îndreptă către amvon, oprindu-se mai întâi să vorbească unei tinere cu ochi strălucitori, care stătea în faţa clasei de fetiţe.
— Kitty, unde este Howard?

— Acasă, încerca să facă ceva pentru ai trece durerile de cap.
— Uite nişte scrisori care te-ar interesa. Le-am primit aseară. Una conţine şi o invitaţie. Vezi dacă poate şi Howard. Mama m-a rugat să-ţi spun că te aşteaptă mâine dimineaţă, acasă. Astăzi nu a ieşit.
Apoi merse mai departe. Elevii se aliniaseră şi-şi încrucişaseră braţele. Ştiau că trebuie să fie atenţi dacă voiau ca domnul Lewis să le vorbească. După ce văzu că toţi erau atenţi, începu:
— Copii, astăzi vreau să vă spun o scurtă povestire despre mine. Cu ani în urmă, când nu eram decât un băieţel, învăţătoarea de la Şcoala Duminicală, într-o dimineaţă, ne-a spus o poveste care m-a ajutat să-1 cunosc pe Isus. Trebuie să-i mulţumesc acelei tinere, şi în primul rând lui Dumnezeu, că astăzi stau înaintea voastră ca pastor. Ea nu era învăţătoarea noastră, ci era venită în vizită. Niciodată n-am mai văzut-o din acea duminică. Vă puteţi imagina cât de mult mi-am dorit, acum că sunt un om în toată firea şi pastor, să o găsesc pe acea soră şi să-i spun felul în care viaţa mea s-a schimbat în urma lecţiei ei, predate cu credincioşie. M-am gândit că i-ar fi fost de folos să ştie şi ar fi fost o încurajare pentru ea. M-am gândit că ar fi putut spune şi altor învăţători de Şcoală Duminicală şi prin asta i-ar fi ajutat. Cu toate că de multe ori m-am gândit să o caut şi am făcut tot ce-am putut să o întâlnesc, acest lucru nu s-a întâmplat până săptămâna trecută. Copii, ştiţi că sunt zece ani de când am venit să fiu pastorul vostru, iar săptămâna trecută am aflat că în tot acest timp am locuit la aproximativ 30 de

kilometri distanţă de femeia pe care o căutam. Şi ce altceva credeţi c-am auzit despre ea? A murit cu două
180
săptămâni în urmă. La început am fost supărat pentru că niciodată n-am reuşit să-i mulţumesc, însă ştiu că într-o zi, când voi merge în cer, o voi căuta ca să-i mulţumesc şi să-i spun ce s-a întâmplat. Acum aş vrea să adresez câteva cuvinte învăţătorilor. Acest incident s-ar putea să fie o încurajare minunată pentru voi, vă reaminteşte că de multe ori puteţi spune cuvinte care pot aduce rod pentru Dumnezeu, cu toate că voi nu conştientizaţi acest lucru şi nu veţi şti până când nu veţi ajunge în cer, unde vă veţi primi cununa. Copii, duminica următoare vă voi spune povestea care m-a condus la Hristos. Toată săptămâna mă voi ruga ca să aibă acelaşi efect asupra câtorva dintre voi.
Acum e timpul să spunem versetul. Dacă vreunul dintre voi îşi dă seama de ce mă face să mă gândesc la acest verset ceea ce v-am povestit astăzi, atunci să-mi spună duminica următoare. Acum repetaţi: „Aruncă-ţi pâinea pe ape, şi după multă vreme o vei găsi iarăşi!"
181